

KLASİK KOLLEKSİYON DİZİSİ

Alice

John Tenniel' in illüstrasyonlarıyla

Alice Harikalar Diyarında
Aynanın İçinden
Peruklu Ari

LEWIS CARROLL

Aynanın İçinden ve Alice'in Orada Gördükleri

Sen tasasız, Ően ocuk
Nasıl da merakla bakar hülyalı gözlerin!
Zaman ayırır seni benden
Kayıp giderken ellerimizden,
Neyse ki güler yüzün bana,
Anı kaldı bu masaldan sonra.
Çok oldu görmeyeli güleç yüzünü,
Duymayalı Ően kahkahanı,
Yıllar yitip gittikten sonra
Bir gün yanında olamayacağım nasılsa-
Şimdi otur yleyse,
Masalımı son kez dinler gibi dinle!

Evvel zaman içinde diye başlar masalımız,
Yaz güneşi ısıt ısıt tepemizde
Küreklerimizi çekerken sessizce
Yayılır inceden bir name.
İşte o name hala yankılanır hafızamda,
Zalim yıllar “Unut” diye kulağıma fısıldasa da.
Haydi, şimdi kulak ver bana,
O zalim ses duyulmasın daha,
Senin gibi hassas bir çocuğu
Uykuya davet etmek için haykıracak sonunda.
Biz de hala çocuğuz büyüdük sansak da
Uykudan kaçarsınız masalların yardımıyla.
Dışarısı ayaz, tipi kör eder gözleri
Huysuz rüzgar uğuldar durur
Uğuldadıkça titretir ocak ateşinin kızıl alevini
Ve içindeki çocukluk neşesini.
Ama aldırma zalim fırtınanın sesine
Bu büyülü kelimeler korur seni.
Senin kederli iç çekişin
Yankılanır masalda derin derin
Neşesi kalmadı yaz günlerinin
Görkeminden eser kalmadı yaz mevsiminin
Yine de zalim fırtına uğuldayarak ürpertirken kalpleri-
Biz masalımızı dinlerken
Bozamaz hiçbir zaman keyfimizi.

Bölüm I: Ayna Ev

Kesin olan bir şey varsa, o da Beyaz Kedicik'in bu işte suçu olmadığıdır. Hepsi Siyah Kedicik'in suçu. Annesi son on beş dakikadır Beyaz Kedicik'i yüzünü yalayarak temizlemeye çalışıyordu (Beyaz Kedicik ise gıkını bile çıkarmadan uslu uslu temizlenmeye katlanıyordu). Bu durumda, zavallının bir yaramazlık yapması zaten imkansızdı. Dinah yavrularının yüzünü temizlerken ilk önce bir pençesiyle kulağından tutar, öteki pençesiyle de tüm yüzünü burnundan başlayarak aşağıdan yukarı doğru ovalardı. Şimdi de bu yöntemle harıl harıl Beyaz Kedicik'i temizlemeye çalışmaktaydı. Elbette tüm bu temizlik işlemi, hiç kıpırdamadan uzanan ve kendi kendine mır mır mırılanan Beyaz Kedicik'in iyiliği içindi; Beyaz Kedicik'in de bunu bildiğine şüphe yoktu.

Annesi Siyah Kedicik'in temizliğini ise öğlen erken saatlerde bitirmişti. Alice büyük koltuğa kıvrılmış yarı uykulu halde kendi kendine mırıldanırken yaramaz Siyah Kedicik boş durmamış, Alice'in sarmaya uğraştığı yün topunu oyun oynamak için evirip çevirerek tamamen sökmüştü. Şimdi tüm halının üstü arap saçı gibi birbirine dolanmış yün ipliklerle doluydu. Siyah Kedicik ise hiçbir şey olmamış gibi tüm bu karmaşanın arasında kendi kuyruğunu yakalamaya çalışarak kendi etrafında dört dönüyordu.

“Seni yaramaz Kedici!” diye bağırdı Alice Siyah Kedici’i yakalayarak. Yaptığından utanması gerektiğini göstermek için küçük bir buse kondurdu Kedici’in yanağına. “Dinah, seni terbiye edememiş anlaşılan. Ah Dinah, keşke daha iyi terbiye verseydin bu yaramaza” dedi yaşlı kedi Dinah’a sitemkar bakarak, elinden geldiği kadar öfkeli bir ses tonuyla. Sonra Siyah Kedici’i ve yün ipliği alarak koltuğa gömülüp ipliği tekrardan sarmaya başladı. Ancak bazen Siyah Kedici’le bazen de kendi kendine konuşup durduğundan ipliği çabuk saramadı. Kedici ise kuzu kuzu Alice’in kucağında oturmakta, bir pençesini uzatarak sanki yardım etmek istermişçesine patisiyle yumağa hafifçe dokunmaktaydı.

“Yarın günlerden ne biliyor musun, Kedici?” diye başladı konuşmaya Alice. “Benimle birlikte pencerede olsaydın bilirdin- ama Dinah seni temizlediği için gelemedin tabii. Şenlik ateşi için çalı çırpı toplayan çocukları izliyordum. Şenlik ateşi için ne çok çalı çırpı toplamak gerekir, bir bilsen Kedici. Ama hava soğuyup kar atıştırmaya başlayınca evlerine gittiler. Neyse, diyeceğim o ki, yarın şenlik ateşini izlemeye gideceğiz.” Bu arada Alice kediciğin boynuna iki - üç sıra yün iplik dolayarak nasıl görüldüğüne bakmak istedi. Ancak Alice bu merakını gidermek için uğraşırken çıkan kargaşada yün yumağı yine yere yuvarlandı ve metrelerce söküldü.

“Sana ne kadar kızdığımı bir bilsen, Kedici.” diye devam etti Alice koltuğa tekrar gömülünce. “Yaptığın yaramazlığı görünce, neredeyse pencereyi açıp seni dışarı karın üstüne fırlatıverecektim. Eee, sen de hak ettin ama seni gidi küçük yaramaz! Diyecek lafın var mı ki? Dur, sakın sözümü kesme!” diye devam etti bir parmağını havaya kaldırarak. “Tüm kabahatlerini bir bir söyleyeceğim. Bir: Bu sabah annen yüzünü temizlerken iki kere ciyak ciyak bağrındın. Hiç inkar etme, Kedici, seni

duydum. Ne diyordun bakayım?” (Kedicik konuşuyormuş gibi yaparak) “Patisi gözüne girmişmiş. Bir kere bu da senin hatan, gözlerini açık tutacağına sıkıca kapasaydın bir şeycik olmazdı. Şimdi bahane üretme de dinle! İki: tam süt kabını önüne koyduğum sırada Kar Tanesi’ni kuyruğundan çekerek geri ittin. Tamam, anlıyorum, sen de açtın, ama nereden biliyorsun, belki o da çok acıkmıştı. Üç: Ben bakmadığım sırada yün yumağını çözüp ipleri birbirine dolayarak karman çorman yaptın.”

“Üç tane kabahatin var, Kedicik ve ben seni daha hiçbirisi için cezalandırmadım. Biliyorsun tüm cezalarını önümüzdeki çarşambaya saklıyorum. Ya benim cezalarımı da böyle bir güne biriktirselerdi?” diye devam etti Alice; bu sefer kediden çok kendi kendine konuşuyordu: “Yılın sonunda bana ne ceza verirlerdi acaba? Herhalde o gün geldiğinde hapse gönderirlerdi beni. Ya da, dur bir düşüneyim, her cezanın karşılığında bana akşam yemeği vermeselerdi, böylelikle günü geldiğinde elli akşam yemeği yememiş olurdum. Gerçi pek de umurumda olmazdı! Akşam yemeği yemektense ceza yerim, daha iyi!”

“Cama vuran karın sesini duyuyor musun? Ne güzel, ne hoş bir ses çıkarıyor. Sanki dışarıdan birisi tüm pencereyi öpücüklerle boğuyor. Acaba, kar, ağaçları ve tarlaları çok sevdiği için mi onları öpücüklerle boğuyor? Onların üstünü bembeyaz bir yorgan gibi kaplarken belki de ‘Haydi yaz gelene kadar mısırl mısırl uyuyun, canlarımı!’ diyordur. Yaz gelip de uyandıklarında ise, Kedicik, yemyeşil giysilerini giyinirler ve rüzgarın eşliğinde dans ederler, ah ne hoş!” diye haykırdı Alice. Ellerimi çırpayım derken yün yumağını yine yere düşürdü. “Keşke tüm bunlar gerçek olsaydı. Sonbaharda yapraklar sararmaya başladığında, ormandaki ağaçların da uykusu gelmiş gibi göründüğüne eminim.”

“Kedicik, sen satranç oynamayı biliyor musun? Çok mu komik geldi de gülüyorsun pisicik; gerçekten, ciddi ciddi soruyorum. Çünkü az önce oynarken, bizi öyle bir izliyordun ki gören satrançtan anlıyorsun sanır. ‘Mat!’ dediğimde mırladın. Ama güzel bir mattı gerçekten, Kedicik! O uğursuz şövalye sinsi sinsi benim taşlarıma yaklaşmasaydı. Kedicik, farz edelim ki...” Keşke size, Alice’in hiç dilinden düşürmediği “Farz edelim ki” ile başlayan cümlelerinin yarısını söyleyebilseydim. Daha geçen gün “Farz edelim ki, krallar ve kraliçeler olsaydık nasıl olurdu?” dedikten sonra her zaman gerçeklerden söz etmeyi tercih eden ablasıyla uzun bir tartışmaya girmişlerdi. Mantık abidesi olan ablası, böyle bir şeyin olamayacağını, çünkü sadece iki kişi olduklarını söyleyince Alice “ Tamam, sen sadece biri ol, ben diğer hepsini olurum!” demek zorunda kalmıştı. Bir keresinde de yaşlı dadısının kulağına ansızın bağırarak “Dadı farz edelim ben aç bir sırtlanım, sen de bir kemik” diyerek kadıncağının yüreğini ağzına getirmişti.

Neyse, Alice'in Kedicik'e neler söylediğine geri dönelim. "Farz et ki sen Kızıl Kraliçe'sin. Aslında şöyle dik oturup kollarını kavuştursan, aynı ona benzersin. Hadi bir dene de görelim, Kedicik." Alice Kızıl Kraliçe'yi masanın üzerinden alarak taklit etmesi için Kedicik'in önüne koydu. Ama tabii Alice'in dediğine göre Kedicik kollarını kavuşturamadığından sonuç başarılı olmadı. Bunun üzerine Kedicik'i cezalandırmak amacıyla kaldırıp aynaya tuttu, böylelikle ne kadar suratsız olduğunu görebilirdi. "Eğer iyi bir kedicik olmazsan," diye ekledi, "seni ayna evin içine koyarım. Nasıl hoşuna gider mi bu?"

"Şimdi sadece can kulağıyla beni dinleyip gevezelik etmezsen Kedicik, cam ev hakkındaki düşüncelerimi anlatacağım sana. Aynanın içinde de bir oda var, gördüğün üzere. Bizim salonun aynası. Ama içindekilerin yerleri tam tersi yönde. Sandalyenin üstüne çıktığımda şöminenin arkasındaki küçük bölüm dışında odanın hepsini görüyorum. Keşke orayı da görebilseydim. Acaba kışın orada da şöminede ateş yakıyorlar mıdır? Ama buna kesin bir cevap vermek mümkün değil tabii, çünkü bizim odadaki şömine ne zaman yanarsa oradaki şömine de o zaman yanıyor; ancak, orada da şömine yanıyor gibi göstermek için numara yapıyor da olabilirler. Oradaki kitaplar da bu odadaki kitaplara çok benziyor. Yalnızca üzerindeki yazılar ters yazılmış. Nereden mi biliyorum? Bir keresinde kitaplardan birini alıp aynaya tuttum, bir baktım karşımdaki de bir kitap tutuyor.

“Ayna evde yaşamayı ister miydin, Kedicik? Acaba oradakiler sana süt verir miydi? Belki oradaki süt içilebilecek kadar iyi değildir. Ama bir de koridorla ilgili kısım var, Kedicik. Eğer salon kapısını ardına kadar açıp ayna eve bakarsan koridorun bir kısmını görebilirsin. Senin gördüğün kısmı tıpkı bizim koridora benziyor, halbuki geri kalan kısmı çok farklı olabilir. Ayna evin içine girebilsek ne güzel olurdu, değil mi Kedicik? Kim bilir içinde ne güzel şeyler vardır. Farz et ki ayna evin içine açılan bir kapı var, Kedicik. Farz et ki aynanın camı ince bir tüle dönüşmüş, biz de içinden geçebiliyoruz. Şimdi de sis gibi bir şeye dönüşüyor işte, gerçekten! Artık kolaylıkla içinden geçebiliriz.” Alice bunu söylerken oraya nasıl çıktığını pek hatırlamasa da şömine tablasının üstündeydi. Önündeki ayna ise parlak gümüşü renkteki bir sis gibi erimeye başlamıştı.

Çok kısa bir süre içinde Alice aynanın içinden geçerek, ayna evin içindeki odaya yavaşça atlamıştı. İlk olarak, şöminenin yanıp yanmadığına baktı. Orada da tıpkı diğer odadaki gibi, ateşin harıl harıl yanmakta olduğunu görünce pek bir sevindi. “Neyse ki burada da üşümeyeceğim,” diye düşündü. “Hatta burada daha çok ısınabilirim; beni şöminenin

önünden azarlayarak uzaklaştıracak biri yok nasılsa. Beni aynada görüp bana dokunamamaları çok eğlenceli olacak!”

Sonra etrafına bakınmaya başladı. Eski odanın aynadan görünen kısmının çok sıradan, üstelik hiç de ilgi çekici olmadığını gördü; ama görünmeyen kısımları o kadar farklıydı ki. Örneğin şöminenin yanındaki duvarda asılı olan tablolar sanki canlı gibiydi. Yine şömine tablasında duran saatin -tahmin ettiğiniz üzere aynada sadece saatin arka kısmı görünmekteydi- üzerinde yaşlı bir adamın Alice’e sırtlamakta olan yüzü vardı.

“Bu odayı bizimki kadar derleyip toplamıyorlar herhalde.” diye düşündü Alice. Bu esnada şöminedeki korların içinde birkaç satranç taşı gözüne çarptı. Sonra birden şaşkınlığın neden olduğu “Ah!” ifadesiyle elleri ve dizlerinin üstüne çökerek taşları izlemeye koyuldu. Satranç taşları ikiyeşerli gruplarla yürüyordu.

“Bunlar da Kızıl Kral ve Kızıl Kraliçe” dedi Alice -onları ürkütmemek için fısıltıyla konuşuyordu. “Şömine küreğinin ucunda oturanlar da Beyaz Kral ile Beyaz Kraliçe. Şurada kol kola yürüyen ikisi de Kale. Beni duyabileceklerini sanmam,” dedikten sonra başını biraz daha eğdi. “Artık beni göremeyeceklerinden neredeyse eminim; sanki görünmez oldum—”

O anda, Alice’in arkasındaki masanın üzerinde duran bir şey ciyaklamaya başladı. Bir de bakıp ne görsün, beyaz piyonlardan biri debelene debelene tekmeler savuruyordu. Neler olacağını merak eden Alice, onu izlemeye başladı.

“Bu yavrumun sesi!” diye haykırdı Beyaz Kraliçe. Kral’ın yanından öyle bir hışımla ayrıldı ki Kral şöminedeki korların arasına düştü. “Benim biricik Lily’yim. Asil bebeğim” diye bağrınarak şömine parmaklıklarının arasından çırpına çırpına geçmeye çalıştı.

“Ne asil, ne asil!” dedi Kral, düşünce incinen burnunu ovuşturarak. Baştan aşağı külle kaplandığı için Kraliçe’ye kızmakta biraz haklıydı.

Alice yardımcı olmak için can atıyordu. Zavalhı küçük Lily ağlama nöbetine girmek üzereyken Kraliçe'yi yerden kaldırdığı gibi masanın üzerine, bağarmaktan bitap düşen küçük kızının yanına koyuverdi.

Kraliçe soluk soluğa kalmıştı, hemen oturdu yere. Havada yaptığı yolculuk yüreğini ağzına getirmişti. Bundan dolayı, bir süre küçük Lily'sini bağına basmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Biraz nefeslendikten sonra somurarak küller arasında oturmakta olan Beyaz Kral'a seslendi: "Yanardağa dikkat et!"

"Ne yanardağı?" dedi Kral endişeyle ateşe bakarak. Yanardağ olabilecek bir tek orası var diye düşünmüştü sanki.

"Beni...buraya kadar...uçurdu," dedi Kraliçe soluk soluğa; hala nefesi kesiliyordu. "Lütfen seni de uçurmadan her zamanki yöntemle buraya gelir misin?"

Alice demir çubukların birinden diğerine atlayarak şömine parmaklığını geçmeye çalışan Kral'ı izlemeye koyuldu. En sonunda, "Bu hızla masaya varmanız saatlerini alır. Size yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu. Ama Kral, Alice'in teklifini duymamışa benziyordu. Belli ki Alice'i ne görüyor ne de duyabiliyordu.

Bunu fark eden Alice Kral'ı nazikçe tutarak, Kraliçe'yi kaldırdığından daha yavaş bir biçimde havaya kaldırdı. Böylelikle hem Kraliçe gibi nefes nefese kalmayacaktı hem de masaya konmadan önce, silkelenmek suretiyle üzerindeki küllerden biraz olsun arınmış olacaktı.

Alice sonraları, görünmez bir el tarafından havaya kaldırılarak silkelenen Kral'ın suratının girdiği hali hayatı boyunca bir daha görmediğini söylemişti. Kral'ın şaşkınlıktan, bağırma bile hali kalmamıştı. Gözleri ve ağzı şaşkınlıktan giderek büyüyor, yusuvarlak bir hal alıyordu. Kral'ın bu durumuna gülmekten kıvranan Alice, gülerken eli titrediği için Kral'ı neredeyse yere düşürecekti.

“Lütfen öyle şaşkın şaşkın bakma canım,” diye haykırdı, Kral'ın onu duymadığını unutarak. “Beni öyle güldürdün ki seni tutmakta zorlanıyorum. Ağzını da öyle kocaman açtın ki içine kül kaçacak. Sanırım artık yeteri kadar temizlendin” dedi Kral'ın saçını düzelterek. Sonra onu masanın üzerindeki Kraliçe'nin yanına bıraktı.

Kral korkudan sırtüstü yere düştü, sanki bayılmış gibiydi. Kral için endişelenen Alice yüzüne serpmek için biraz su bulma umuduyla odada aranmaya başladı. Ama bir şişe mürekkepten başka bir şey bulamadı. Geri döndüğünde Kral'ın kendine gelmiş olduğunu gördü, korkudan Kraliçe ile fısıldaşarak konuşuyorlardı. O kadar sessiz bir fısıltıyla konuşuyorlardı ki Alice onları zor duyuyordu.

“İnan tatlım, korkudan bıyıklarına kadar buz kestim!” diyordu Kral.

“Senin bıyığın yok ki!” diye cevap verdi Kraliçe.

“O an duyduğum korkuyu,” diye devam etti Kral, “ASLA, hayatta unutmam!”

“Unutursun,” dedi Kraliçe, “defterine not etmezsen elbette unutursun.”

Alice, cebinden çıkardığı kocaman not defterine bir şeyler yazmaya başlayan Kral’ı hayretler içerisinde izledi. Aklına birden bir düşünce geldi: Kral’ın omzunu biraz aşan kalemin ucundan tutarak yazmaya başladı.

Zavallı Kral öyle şaşırılmıştı ki bir süre tek kelime edemeden umutsuzca kalemi kontrol etmeye çalıştı. Ama Alice Kral’a göre daha güçlüydü. Kral en sonunda, “Tatlım, ince bir kalem alsam galiba daha iyi olacak. Bununla yazmayı beceremiyorum. İstemediğim şeyler yazıyor...”

“Neler yazıyor ki?” diye sordu Kraliçe deftere bakarak -Alice deftere “Beyaz Kral şömine parmaklıklarından kayıyor. Dengesini tutturamıyor” yazmıştı. “İyi de bunlar senin yazacağın şeyler değil ki!”

Masada Alice’in hemen yanında bir kitap durmaktaydı. Alice oturmuş Beyaz Kral’ı izlerken -Kral için endişelenmeye devam ettiği için tekrar bayılırsa yüzüne serpmek için elinde mürekkep şişesini tutuyordu-okuyabileceği bir bölüm bulmak umuduyla kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. “Hepsi benim bilmediğim bir dilde yazılmış!” diye söylendi kendi kendine.

Kitapta şöyle yazıyordu:

NAPAMÇAS

udlod alralnoşubre kitesayak kılattro,

udlo şipmaşkaşıP

ettigleg relidneligled piçenöD

ralzoçap tabnî

ralçakmodmod ed eV

eczisses nekrırışğöB

Alice bir süre şaşkın şaşkın kitaba bakakaldı; sonra aklına muhteşem bir fikir geldi: “Bu bir Ayna kitap olduğuna göre, onu aynaya tutarsam sözcükler okunaklı hale gelir.”

Alice’in okuduğu şiir şöyleydi:

SAÇMAPAN

Pişakşampiş oldu, ortalık kayastik kerbuşonlarla doldu

Döneçip delgilendiler gelgitte

İnbat paçoşlar

Ve de domdomkaçlar

Böğşırırken sessizce

Sen sen ol evlat,

Saçmapan’ı görünce dikkat!

Keskin mi keskin dişleri, paramparça eder pençeleri,

Tabanları yağla görünce Bayguk kuşunu,

Kapcan kapıverir kolunu.

Bizim oğlan kesgaver kılıcı aldı eline,

Adamanlarla dövüştü nice,

Tam tam ağacının dinlenirken dibinde,

Hayallere daldı sessizce.

O avunurken hayallerde,
Çıktı ortaya Saçmasap kor alevi gözlerle,
Aydınlandı kara orman,
Öfkesi patlayan Saçmapan'dan!
Al sana! Al sana! Kesgaver kesti geçti,
Cengaverinin elinde bilendi ,
Bizim oğlan Saçmapan'ın kellesini attı heybeye,
Gövdesini bıraktı geride.
Saçmapan'ı geçirdin mi kılıçtan,
Gel, bir sarılayım evladım, mutluluktan,
Ne şenkalade bir gün yaşasın!
Sen çok yaşa evlat, gül eğlen bu senin hakkın.
Pişakşampiş oldu, ortalık kayastik kerbuşonlarla doldu
Döneçip delgilendiler gelgitte
İnbat paçoızlar
Ve de domdomkaçlar
Böğşırırken sessizce

“Çok hoş” dedi Alice okumayı bitirince, “ama anlaması biraz güç” (Görüyorsunuz ya, okuduğundan bir şey anlamadığını kendi kendine bile itiraf edemiyordu). “Şiirden bir sürü anlam çıkardım, ama ne olduklarını tam olarak söyleyemiyorum. Yine de biri bir şey öldürüyor, orası kesin...”

“Ama ah!” diye düşündü Alice, birden ayağa fırlayarak. “Acele etmezsem evin geri kalan kısmını göremeden buradan ayrılmak zorunda kalacağım. İlk önce bahçeye bir bakalım!” Odadan hemen ayrıлып merdivenlerden aşağı koşar adımlarla indi. Koşar adımlarla indiği de pek söylenemezdi aslında; kendi deyişiyle, sanki merdivenlerden aşağı daha

hızlı ve kolay bir şekilde inmenin yeni bir yolunu bulmuştu. Parmak uçlarıyla merdiven tırabzanlarına dokunarak merdiven basamaklarına basmaya gerek duymadan aşağı kayıvermişti. Sonra koridora süzüldü. Tam yolunun üzerindeki kapıdan da bu şekilde geçecekti ki, kapı tokmağını yakaladı. Havada süzülerek ilerlemekten başı öyle dönmüştü ki, tekrar yürümeye başladığına pek bir sevindi.

Bölüm II: Canlı Çiçekler Bahçesi

“Şu tepenin üstüne çıkabilirsem,” dedi Alice kendi kendine, “bahçeyi daha iyi görebilirim. İşte bu patika doğruca bahçeye gidiyor; en azından öyle olmalı, yok ama, gitmiyor...” -patikada biraz ilerleyip birkaç keskin dönemeçten geçtikten sonra- “Ama sanırım, eninde sonunda tepeye varacaktır. Ne tuhaf dönemeçleri var bu patikanın da. Sanki patika değil

tirbuşon. Bu dönemeç doğruca tepeye gidiyor, sanırım hayır, gitmiyor! Gerisin geri eve gidiyor hatta. Diğer yolu denerim o zaman.”

Dediği gibi de yaptı: Diğer yola girdikten sonra bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Dönemeçten dönemece geçiyor ama ne yaparsa yapsın sonunda tekrar eve geri dönüyordu. Hatta bir keresinde, dönemeçten daha hızlı bir şekilde dönünce evle burun buruna gelmişti.

“Onunla konuşmanın bir faydası yok,” dedi eve bakarak; ev sanki onunla tartışıyormuş gibi. “Yeniden içeri girmeyeceğim. Tekrar aynadan geçerek eski odaya dönmek zorunda kalacağım gerçi; böylelikle maceram da sonlanmış olacak.”

Kendinden emin bir şekilde tekrar eve arkasını döndü ve tepeye varana kadar hiçbir yere sapmamaya karar vererek patikada ilerlemeye başladı. Bir süre her şey yolunda gitti. Tam “Bu sefer gerçekten başaracağım—” diyecekti ki patika birden bire kıvrılmaya ve sallanmaya başladı. -Alice daha sonra o anı böyle tarif etmişti- Alice kendini tekrar evin kapısına doğru yürürken buldu.

“Of, ne kötü” dedi ağlanarak. “Daha önce hiç insanın yoluna çıkıp duran bir ev görmemiştim. Hiç!”

Tepe hala tüm heybetiyle olduğu yerde durmaktaydı. Yeniden başlamaktan başka çare yoktu. Bu sefer papatyaların çevrelediği, ortasında bir söğüt ağacının yükseldiği geniş bir çiçek tarlasına vardı.

“Ah, Pars zambağı,” dedi Alice rüzgarda zarifçe sallanan çiçeğe bakarak, “keşke konuşabilseydin!”

“Konuşabiliyoruz zaten,” dedi Pars Zambağı, “konuşmaya değer birini bulduğumuzda.”

Alice o kadar şaşırmıştı ki bir süre tek kelime edemedi: Şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Pars zambağı rüzgarın etkisiyle zarif zarif salınırken,

Alice çekingen bir ses tonuyla adeta fısıldar gibi tekrar başladı konuşmaya: “Tüm çiçekler konuşabiliyor mu?”

“Tıpkı senin konuşabildiğin gibi,” dedi Pars Zambağı, “hatta daha yüksek sesle.”

“Söze ilk başlayan biz olmayız genelde” dedi Gül, “Ne zaman konuşmaya başlayacağını merak ediyordum ben de. Hatta kendi kendime ‘Yüzü ne kadar anlam dolu, çok zeki görünmüyor gerçi’ dedim. Yine de rengin pek bir güzel ve uzun süre solmadan gider.”

“Rengi umurumda değil,” dedi Pars zambağı. “Yaprakları biraz daha kıvrık olsaymış daha iyi olurmuş.”

Alice eleştirilmekten hiç hoşlanmamıştı; hemen çiçekleri soru yağmuruna tutmaya başladı:

“Burada sizinle ilgilenen biri olmadan, öylece ekili durmaktan ara sıra da olsa korkmuyor musunuz?”

“Ortada ağaç var ya” dedi Gül, “O ne güne duruyor, sanıyorsun?”

“Ama bir tehlike olduğunda o ne yapabilir ki?” diye sordu Alice.

“Havlar,” dedi Gül.

“Hav hav havlar,” diye bağırdı bir Papatya, “Bu yüzden bize pek hava atar!”

“Bunu bilmiyor muydun?” diye sordu başka bir papatya. Sonra hepsi birden tiz sesleri havada yankılana yankılana bağırarak konuşmaya başladı. “Susun!” diye bağırdı Pars zambağı salım salım sallanarak ve heyecandan titreyerek. “Onlara bir şey yapamayacağımı biliyorlar,” dedi soluk soluğa titreyen başını Alice’e doğru eğerek, “yoksa buna cüret edemezler!”

“Önemli değil!” dedi Alice Pars zambağını yatıştırmak için. Sonra tam konuşmaya başlayacak olan papatyalara dönerek: “Dilinizi tutmazsanız sizi koparırım.” diye fısıldadı.

Bir anda ortalığa sessizlik hakim oldu; birkaç pembe papatyanın rengi bembeyaz kesildi.

“Oh olsun!” dedi Pars Zambağı. “En gevezeleri de papatyalar. Biri konuşmaya başlamasın hepsi bir ağızdan eşlik ediyor. Onlar konuşup durdukça senin için daralıyor.”

“Nasıl oluyor da hepiniz bu kadar güzel konuşabiliyorsunuz?” diye sordu Alice. Böyle iltifat ederek çiçeğin keyfini biraz olsun yerine getirmeyi umuyordu. “Daha önce başka bahçeler de gördüm ama oradaki çiçeklerin hiçbiri konuşamıyordu.”

“Elini yere koy ve toprağı hisset” dedi Pars Zambağı. “Nasıl olduğunu anlayacaksın”

Alice elini toprağı uzattı. “Çok sert,” dedi, “ama toprağın bununla ne ilgisi var, hala anlayamadım?”

“Çoğu bahçede,” diye başladı Pars Zambağı anlatmaya, “toprak o kadar çok sulanır ki, yumuşacık olur. Oradaki çiçekler de o yumuşacık

toprakta olmanın verdiği keyifle hiçbir zaman kendilerini uyumaktan alıkoyamazlar.”

Bu çok ikna edici bir açıklamaydı ve Alice bunu öğrendiğine çok sevinmişti. “Daha önce hiç aklıma gelmemiştir!” dedi.

“Sanırım aklına pek gelen giden de yok,” dedi Gül sert bir şekilde.

“Bu kadar budalasını da ilk defa görüyorum,” dedi Menekşe. Bunu öyle ani söyledi ki Alice olduğu yerde sıçradı. Ne de olsa Menekşe ilk kez konuşuyordu.

“Dilini tut!” diye bağırdı Pars Zambağı. “Sanki çok kişi tanıyorsun da. Başını yapraklarına göm ve tıpkı tomurcukken olduğu gibi dünyada ne olup bittiğinden habersiz bir şekilde sesini çıkarmadan uyu!”

“Bahçede benden başkaları da var mı?” diye sordu Alice, Gül’ün söylediklerini duymazlıktan gelerek.

“Bahçede senin gibi yürüyebilen bir başka çiçek daha var,” dedi Gül. “Nasıl yürüdüğünüzü çok merak ediyorum...” “Hep merak edersin zaten” dedi Pars Zambağı, “ama o senden daha süslü.”

“Bana mı benziyor?” diye sordu Alice merakla. “Bahçede bir başka küçük kız olabilir!” diye aklına bir fikir geldi hemen.

“O da senin gibi tuhaf bir görüntüye sahip,” dedi Gül: “ama o daha kırmızı -sanırım, yaprakları da daha kısa.”

“Yıldız çiçeğinin yaprakları gibi iç içe neredeyse,” dedi Pars Zambağı: “seninki gibi dağınık değil”

“Gerçi bu senin hatan değil,” dedi Gül nazikçe. “Solmaya başlamışsın; solarken yaprakların biraz dağınık olur tabii.”

Bu fikir Alice’in hiç hoşuna gitmemiştir; konuyu değiştirmek için “Buraya uğradığı oluyor mu?” diye sordu.

“Bence yakında karşılaşırız,” dedi Gül. “Dokuzdikenli olanlardan, bilirsin ya”

“Dikenleri nerede?” diye sordu Alice biraz meraklanarak.

“Tabii ki başının üstünde,” diye cevap verdi Gül. “Senin dikenin olmadığını görünce şaşırmıştım ben de. Bu bir tür kural zannediyordum.”

“Geliyor!” diye haykırdı Hezaren çiçeği. “Çakıl yoldan geliyor. Küt küt ayak seslerini duyabiliyorum.”

Alice merakla etrafına bakındı, gelen Kızıl Kraliçe’ydi. “Boyuna ne kadar uzamış!” dedi ilk olarak. Alice onu ilk gördüğünde boyu topu topu yedi buçuk santimdi; oysa şimdi neredeyse Alice’ten bir kafa daha uzundu.

“Temiz hava sayesinde,” dedi Gül. “Buranın havası çok temiz.”

“Sanırım gidip onunla tanışsam iyi olur,” dedi Alice. Çiçeklerle konuşmak yeteri kadar ilginç olsa da gerçek bir kraliçe ile konuşmak daha da muhteşem olurdu.

“Bunu yapabileceğini zannetmem,” dedi Gül: “Bence diğer yöne doğru git.”

Alice Gül’ün teklifini saçma buldu. Bir şey demeden Kızıl Kraliçe’ye doğru yürümeye başladı. Ama bir de bakıp ne görsün, Kızıl Kraliçe ortadan kaybolmuştu; üstelik kendisi de yine evin ön kapısına doğru yürüyordu.

Bu duruma biraz sinirlenerek geri çekildi. Her yerde Kraliçe’yi aradıktan sonra -sonunda çok uzakta görmüştü Kraliçe’yi- bu sefer ters yönde yürümeyi denemeye karar verdi.

Bu sefer başarmıştı. Yürümeye başlayalı bir dakika bile olmamıştı ki Kızıl Kraliçe ile burun buruna geldi. Üstelik uzun süredir varmaya çalıştığı tepe de tam karşısındaydı.

“Nereden geliyorsun?” diye sordu Kızıl Kraliçe. “Ve nereye gidiyorsun? Yüzüme bak, kibar bir şekilde konuş ve parmaklarını da çatırdatıp durma”

Alice Kraliçe'nin emirlerini hemen yerine getirerek yolunu nasıl kaybettiğini becerebildiği kadarıyla anlatmaya koyuldu.

“Yolum derken ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Kraliçe. “Buradaki tüm yolların sahibi benim. Bir kere senin burada işin ne?” diye devam etti daha nazik bir şekilde. “Bu arada söyleyeceklerini düşünüürken diz kırarak beni selamlamayı unutma. Zamanını boşuna harcamamış olursun.”

Alice'in kafası Kraliçe'nin söyledikleriyle biraz allak bullak olmuştu; ama Kraliçe ona inanmaz diye öyle korkmuştu ki. “Eve giderken denerim,” diye düşündü kendi kendine, “akşam yemeğine geç kaldığım bir başka zaman.”

“Süren doldu,” dedi Kraliçe saatine bakarak: “Konuşurken ağzını biraz daha geniş aç ve her zaman ‘Majesteleri’ de!”

“Sadece bahçeyi merak etmiştim, Majesteleri—”

“Aferin,” dedi Kraliçe Alice'in başını okşayarak; ancak Alice bundan pek hoşlanmamıştı.

“‘Bahçe’ demişken- öyle bahçeler gördüm ki, burası yanında çöl kalır.”

Alice Kraliçe ile tartışmaya girmek istemedi; ama konuşmasını sürdürdü: “Ve tepeye giden yolu bulabileceğimi düşündüm.”

“Tepe demişken,” diye lafa girdi Kraliçe, “öyle tepeler gördüm ki, buna olsa olsa vadi dersin.”

“Diyemem,” dedi Alice. En sonunda Kraliçe’nin söylediğine ters bir şey söylemiş olduğuna kendi de şaşırmıştı. “Tepeye vadi denemez, çünkü bu saçma olur.”

Kızıl Kraliçe başını iki yana sallayarak, “Saçma diyebilirsin,” dedi, “ama öyle saçmalıklar duydum ki bu yanında bir sözlük kadar mantıklı kalır.”

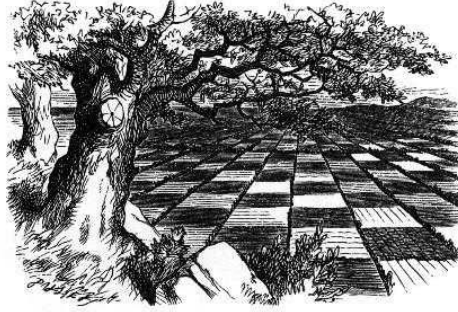
Alice sesinden biraz gücendiği anlaşılan Kraliçe’den korkarak onu tekrar selamladı. Küçük tepenin doruğuna varana dek hiç konuşmadan yürüdüler.

Alice bir süre sessizce manzarayı tepeden tırnağa inceledi; çok ilginç bir yerdi burası. Küçük dereler bir uçtan diğerine araziye yanlamasına bölerek akarken, arazi bir dereden diğerine uzanan küçük yeşil hendeklerle karelere ayrılıyordu.

“Tıpkı büyük bir satranç tahtasına benziyor,” dedi Alice sonunda. “Bir yerlerde gezinen adamlar da olmalı -işte, oradalar!” dedi Alice keyiflenerek. Kalbi heyecandan güm güm atmaya başlamıştı. “Bu, sanki tüm dünya üzerinde oynanan kocaman bir satranç oyunu! Tabii, burası Dünya’ysa. Ne eğlenceli görünüyor! Keşke ben de onlarla oynayabilsem. Piyon olmaya da razıyım, yeter ki oyuna katılayım. Gerçi Kraliçe olmayı daha çok isterdim.”

Bunu söyler söylemez yanındaki gerçek Kraliçe’ye biraz mahcup bir ifadeyle baktı. Kraliçe nezaketle tebessüm etti. “Aslında oyuna katılabilirsin. Lily çok küçük olduğundan istersen Beyaz Kraliçe’nin piyonu olursun. Başlangıçta İkinci Kare’den başlarsın. Sekizinci Kare’ye gelersen

Kraliçe olursun sen de.” Tam bu esnada, her nasıl olduysa, birden koşmaya başladılar.

Alice, daha sonra düşündüğünde de neden koşmaya başladıklarını bir türlü anlayamadı. Tek hatırladığı Kraliçe ile el ele koşarken Kraliçe’nin çok hızlı koştuğı, kendisinin ise ona yetişmeye çalıştığıydı. Kraliçe “Daha hızlı! daha hızlı!” diye haykırırken Alice’in ne koşmaya gücü, ne de bunu söyleyecek nefesi kalmıştı.

İşin tuhaf yanı, koşarken yanlarından geçtikleri ağaçların ve diğer nesnelerin hiçbirinin yerinin değişmemesiydi. Ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar bir arpa boyu kadar bile yol alamıyorlardı sanki. “Acaba etrafımızdakiler de mi bizimle birlikte koşuyor?” diye düşündü zavallı, şaşkın mı şaşkın Alice. Kraliçe onun ne düşündüğünü tahmin etmiş olacak “Konuşacağına daha hızlı koş!” diye bağırdı.

Alice’in konuşmaya hiç niyeti yoktu zaten. Öyle nefes nefese kalmıştı ki bundan sonra hiç konuşamayacakmış gibi hissediyordu. Buna rağmen, Kraliçe hız kesmeden “Daha hızlı, daha hızlı!” diye bağırarak Alice’i çekmekteydi. “Vardık mı?” cümlesini kurmayı başardı Alice en sonunda.

“Vardık mı?” diye Alice’in sorusunu tekrar etti Kraliçe. “On dakika oldu varalı! Daha hızlı!” Böylece, bir süre daha hiç konuşmadan koşmaya

devam ettiler. Koşarken rüzgar Alice'in kulaklarında uğulduyor, sanki saçlarını yolmaya çabalıyordu.

“Hadi ama!” diye haykırdı Kraliçe. “Daha hızlı! Daha hızlı!” O kadar hızlı koşmaya başlamışlardı ki sanki ayakları yere değmeden havada süzülüyorlardı. Alice tam yorgunluktan bitip tükenmek üzereyken durdular. Alice nefes nefese yere oturdu, yorgunluktan başı dönmüştü.

Kraliçe Alice'i bir ağaca yaslayarak “Şimdi biraz dinlen,” dedi.

Alice büyük bir şaşkınlıkla etrafını incelemeye koyuldu. “Sanki hep bu ağacın altındaydık. Her şey aynı gibi.”

“Tabii, öyle olacak” dedi Kraliçe. “Ne bekliyordun ki?”

“Benim yaşadığım yerde,” dedi Alice; hala hızlı hızlı solumaya devam ediyordu: “Bizim yaptığımız gibi bir süre çok hızlı koştuğunuzda farklı bir yere varırsınız.”

“Yaşadığın yer yavaş bir ülke demek ki,” dedi Kraliçe. “Burada, senin de gördüğün üzere, olduğun yerde kalmak için koşabildiğin kadar koşarsın. Bir yere gitmek istiyorsan, iki kat daha hızlı koşmalısın.”

“Ben almayayım, teşekkürler,” dedi Alice. “Burada kalmaktan memnunum. Sadece çok terledim ve susadım.”

“Ne istediğini anladım!” dedi Kraliçe sevecen bir ifadeyle. Cebinden küçük bir kutu çıkararak “Bisküvi ister misin?” diye sordu Alice’e.

Alice canı hiç bisküvi istemese de “Hayır” demenin kabalık olacağını düşünerek bir bisküvi alıp kendini zorlayarak yemeye başladı. Bisküvi o kadar kuruydu ki, Alice daha önce bisküvi yerken bu kadar zorlandığını hiç hatırlamıyordu.

“Sen dinlenirken,” dedi Kraliçe, “ben ölçülerini alayım.” Cebinden kurdele çıkararak yeri santim santim işaretlemeye; oraya buraya küçük çiviler ilâştirerek yer üstünde ölçüm yapmaya başladı.

“On metre sonunda,” dedi sözünü ettiğı mesafeyi işaretlemek için yere bir çivi ilâştirerek, “sana ne yapacağını söyleyeceğim. Bir bisküvi daha ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim” dedi Alice: “Bir tane yetti de arttı bile”

“Susuzluğun geçti, değil mi?” diye sordu Kraliçe.

Alice bu soruya ne cevap vereceğini bilemedi. Neyse ki Kraliçe Alice’in cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam etti: “On beş metre sonra unutursan diye ne yapman gerektiğini tekrar söyleyeceğim. Yirmi metre sonra ise sana veda edeceğim. Yirmi beş metrenin sonunda da senden ayrılacağım.”

Kraliçe tüm çivileri kullanarak yeri işaretledikten sonra Alice’in şaşkın bakışları altında ağaca geri döndü ve işaret koyduğu yoldan yavaşça yürümeye başladı.

On metre sonraki çiviye gelince arkasına dönerek, “Bildığın üzere, Piyon ilk hamlesinde iki kare ilerler. Böylelikle üçüncü kareye çabucak varmış olacaksın, burada tren yolunu kullanacaksın sanırım. Sonra bir de bakacaksın ki dördüncü karedesin. Bu karede Aynıısı ile Kopyası bulunur.

Beşinci kare neredeyse tamamen suyla kaplı. Altıncıda Yumurta Kafa var. Hiçbir şey söylemiyorsun?"

"Bir şey söylemem gerektiğini bilmiyordum, yani az önce," diye kekeleydi Alice.

" 'Bana tüm bunları anlattığınız için teşekkür ederim, çok kibarsınız' demen gerekirdi" dedi Kraliçe sitemkar. "Neyse, dedin farz edelim. Yedinci kare tamamen ormandan oluşur, şövalyelerden biri sana yolu gösterecektir. Sekizinci karede hep birlikte Kraliçe olacağız. Sonra başlasın şenlik, cümbüş!" Alice ayağa kalkıp Kraliçe'yi selamladıktan sonra tekrar oturdu.

Bir sonraki çiviye gelince Kraliçe tekrar geri döndü. "Bir şeyin ismini hatırlamadığında Fransızcasını söyle, yürürken başparmaklarını dışa döndür- ve kim olduğunu hatırla!" Alice'in kendisini tekrar selamlamasını beklemeden hızla sıradaki çiviye yürüdü. Geri dönüp "Hoşça kal" dedikten sonra aceleyle sonuncuya geçti.

Alice nasıl olduğunu hiçbir zaman anlayamasa da Kraliçe son çiviye vardığında birden ortadan kayboldu. Ya buhar olup uçtu ya da hızla ormana koştu -"Ne de olsa çok hızlı koşuyor!" diye düşündü Alice- ama işte artık yoktu. Alice, piyon olduğunu hatırlayarak, kendi hamlesinin yaklaşmakta olduğunu fark etti.

Bölüm III: Ayna Böcekleri

Elbette gezip göreceği yerleri iyice incelememek olmazdı. "Coğrafya çalışıyormuşum gibi," diye düşündü Alice. Biraz daha ilerisini görebilmek için parmaklarının ucunda yükseldi. "Ana nehirler; hiç yok. Ana dağlar; bir tane var, ben de şu an onun üzerinde duruyorum zaten. Bir adı olduğunu da pek sanmıyorum. Ana kentler... Aaa, aşağıdaki bal toplayan yaratıklar

da nesi? Arı olamazlar. Bu mesafeden arı görünmez zaten.” Bir süre sessice olduğu yerde bekleyerek yaratıklardan bir tanesinin çiçekler arasında telaşıyla koşturarak hortumunu çiçeklere daldırmasını izledi: “Tıpkı gerçek bir arı gibi,” diye düşündü.

Oysa ki, bu yaratığa arı dışında her şey denebilirdi. Hatta, bir filin ta kendisiydi. Alice bunu anlar anlamaz -şaşkınlıktan dilini yutuyordu neredeyse- “Çiçekler devasa büyüklükte olmalı” diye düşündü. “Çatısı olmayan, bir sap üzerinde duran kulübelere benziyorlar -kim bilir, ne kadar çok bal yapıyorlardır! En iyisi yanlarına gidip -ama hayır, şimdilik gitmeyeyim.” diye devam etti düşünmeye, tam aşağı koşar adımlarla inecekken kendini engelleyerek.

Utangaçlığına mazeret bulmaya çalışıyordu. “Onlardan korunmak için uzunca bir dal parçası almadan yanlarına gitmesem iyi olur. Yolculuğumun nasıl geçtiğini sorarlarsa çok eğlenceli olur. ‘İyi diyelim iyi olsun,’ derim” -Bu sırada çok sevdiği üzere, saçlarının hafifçe savurdu- “Sadece yol çok toz topraktı, hava da sıcaktı. Fillerle şakalaştık durduk!”

“Aşağı diğer yoldan insem daha iyi olur sanırım” dedi bir süre durup düşündükten sonra; “belki filleri bir sonraki sefere ziyaret ederim. Hem üçüncü kareye geçmeyi o kadar çok istiyorum ki!”

Bu bahaneye sığınarak koşar adımlarla tepeden aşağı indi ve altı küçük dereden ilkinin üzerinden atladı.

“Biletler, lütfen!” dedi Görevli, başını pencereden uzatarak. Bir anda herkes biletini uzattı; orada bulunanlar insanlarla aynı boydaydılar. Belli ki araç tıklım tıklım olacaktı.

“Şimdi sıra sende, biletini göster, çocuğum!” diye devam etti Görevli Alice’e hışımla bakarak. Birden herkes aynı anda bağırdı -“Koro halinde

şarkı söylüyorlar sanki” diye düşündü Alice- “Görevliyi bekletme çocuk. Vakit nakittir.”

“Ama benim biletim yok,” dedi Alice ürkek bir sesle: “Geldiğim yerde bilet gişesi yoktu.” Koro yine başladı söylenmeye: “Geldiği yerde bir gişe için bile yer yok. Geldiği yerde toprak nakittir”

“Bahane üretme,” dedi Görevli. “Bileti makinistten alman gerekirdi.” Koro yine başladı: “Treni kullanan adamdan yani. Trenin püfür püfür dumanı bile nakittir.”

“Konuşarak nefesimi tüketmeyeyim hiç, faydası olmayacak,” diye düşündü Alice. Sesli konuşmadığı için koro bunu tekrar edemedi tabii. Ama Alice oradakilerin koro halinde düşünebildiğini de fark ettiğinde şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu neredeyse. (Koro halinde düşünmenin ne demek olduğunu umarım anlamışsınızdır. Doğrusunu söylemek gerekirse ben anlamadım.) “Konuşarak nefesini tüketme. Söylediğin bir kelime bile nakittir!”

“Bu akşam rüyamda kesin bol bol para göreceğim,” diye düşündü Alice.

Tüm bu süre boyunca Görevli Alice’in yüzünü ilk önce teleskopla, sonra mikroskopla, en son olarak opera gözlüğüyle inceledi durdu. En sonunda, “Yanlış yöne gidiyorsun” diyerek pencereyi kapattı ve oradan ayrıldı.

“Ne kadar küçük bir çocukmuş,” dedi karşısında oturan beyefendi, - Beyaz kağıttan bir kıyafet giymişti- “ismini bilmeseyse de, gideceği yeri nasıl bilmez!” Onun hemen yanında oturan Keçi gözleri kapayarak “Okuma yazmayı bilmeseyse de, nasıl olur da bilet satılan yere nasıl gidileceğini bilmez!” dedi yüksek sesle.

Keçinin yanında ise bir böcek oturuyordu. -Trenin kendisi de içindeki yolcular da birbirinden tuhaftı.- Sanki sırayla konuşulacak diye bir kural varmış gibi Böcek de başladı konuşmaya: “Buradan dönüşte postayla bagajda geri gönderirler artık.”

Alice Böcek’in arkasında kimin olduğunu göremese de arkadan gelen çatallı sesini duyuyordu: “Aktarma yapın—”. Ses cümleyi bitiremeden tıkanıp kaldı.

“At gibi ses çıkıyor,” diye düşündü Alice. İncecik bir ses kulağına şunları fısıldadı: “Espri yapmanın tam sırası; at atabildiğin kadar!”

Hemen sonra uzaktan çok tatlı bir ses duyuldu: “Postayla göndereceklerse paketin üzerine ‘Aman, kırılgan mı kırılgan!’ yazalım.”

Sonra başka sesler girdi araya. -“Burası ne kadar kalabalık böyle!”, diye düşündü Alice.- “Postayla gönderelim, başımı pul niyetine açıkta bırakırız.” “Telgraf olarak çekilsin,” “Varacağımız yere kadar treni çeksin,” ve daha ne fikirler dile getirildi, ne fikirler.

Beyaz kıyafetli adam öne doğru eğilerek Alice’in kulağına fısıldadı: “Boş ver onları, canım. Ama tren her durduğunda bir geri dönüş bileti almayı ihmal etme.”

“Almayacağım işte!” dedi Alice daha fazla tahammül edemeyerek. “Zaten neden burada olduğumu da bilmiyorum. Daha az önce ormandaydım, keşke geri dönebilsem!”

“Bununla ilgili bir espri yapmanın tam zamanı,” dedi yine incecik bir ses Alice’in kulağına, “ ‘Keşke deme keşkek ye!’ gibi mesela”

“Espri yapmanın ne yeri ne zamanı!” dedi. Alice. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı ama bulamadı. “Hem çok istiyorsan espriyi sen yap.”

İnce ses derin bir iç çekti. Belli ki pek mutsuzdu. Alice bu duruma öyle üzölmüştü ki, sesin sahibini teselli edebilmeyi çok isterdi. “İç çekışı duyulmuyor bile,” diye düşündü. Ses öyle cılız bir şekilde iç çekmişti ki, kulağının dibinde olmasa Alice dünyada onu duyamazdı. Üstüne üstlük, Ses Alice’in kulağını öyle gıdıklıyordu ki, zavallı yaratığın mutsuzluğuna üzülebilmek ne mümkündü.

“Biliyorum, sen dostsun,” diye devam etti ince ses, “iyi bir dost, eski bir dost. Bilirim ki böcek olmama rağmen bana zarar vermezsin.”

“Ne tür bir böcek?” diye sordu Alice biraz tedirgin olarak. Aslında öğrenmeye çalıştığı böceğin bir arı gibi sokup sokmadığıydı. Ama böyle sorarak onu kırabileceğini düşündü.

“Ne, o zaman sen...” diye tekrar konuşmaya başlamıştı ki ince ses trenin tiz siren sesi zaten cılız olan sesini bastırdı. Alice dahil herkes korkuyla yerinde zıpladı.

Pencereden başını sarkıtmakta olan At yavaşça başını içeri çekerek “Bir derenin üzerinden atlamamız gerekiyor,” dedi. Bu açıklamayla herkes rahatlasa da trenin derenin üzerinden atlayacağını duyan Alice endişelenmeye başladı. “Bizi dördüncü kareye götürüyor nasılsa, nasıl götürdüğü pek de önemli değil,” dedi kendi kendine. Sonra trenin

dosdoğru yukarı havalandığını hissederek eline geçen ilk şeye, yani Keçi'nin sakalına sıkı sıkı tutundu.

Ancak tutunduğu sakal giderek erimeye başladı. Bir an sonra bir de bakıp ne görsün; bir ağacın altında sessizce oturuyordu. Bu sırada sivrisinek -yani yolda konuştuğu böcek- Alice'in başının üstündeki ince bir dalda dengede durmaya çalışıyor, kanatlarını çırparak Alice'i yelpazeliyordu.

Sivrisinek türüne göre devasa bir boydaydı. “Neredeyse bir tavuk kadar büyük,” diye düşündü Alice. Sivrisinekle uzun süredir muhabbet ettikleri için artık ondan korkmuyordu.

“O zaman sen böceklerin hepsini sevmiyorsun!” diye kaldığı yerden sözüne devam etti Sivrisinek. Sanki hiçbir şey olmamış gibi sakindi.

“Konuşanları seviyorum,” dedi Alice. “Benim geldiğim yerde böcekler konuşamaz”

“Geldiğin yerde ne tür böcekleri severdin?” diye sorguya çekti Sivrisinek Alice'i.

“Aslında böceklerden pek hazzetmem.” diye başladı anlatmaya Alice, “nk onlardan korkuyorum, özellikle büyük olanlarından. İstersen birkaçının ismini sayabilirim.”

“İsimleriyle çağırınca geliyorlar mı ki?” dedi Sivrisinek sanki bir şey söylemiş olmak için.

“Orasını bilemem.”

“O zaman isimleri olmasının ne faydası var?” dedi Sivrisinek, “İsimleriyle çağırınca gelmedikten sonra.”

“Onlara bir faydası yok tabii,” dedi Alice; “Ama onlara isim koyan insanlara faydası var ki koymuşlar. Öyle olmasa, niye isim koysunlar ki?”

“Bilemem” diye cevapladı Sivrisinek. “İleriki ormanda yaşayan böceklerin ismi yok mesela. Ama sen başla bakalım böceklerin isimlerini saymaya. Oyalanıp durma.”

“Peki, örneğin atsineği var,” diye başladı Alice, parmaklarıyla sayarak.

“Öyle mi?” dedi Sivrisinek. “Şu çalılığın orada da atlıkarınca sineği yaşar. Baştan aşağı tahtadandır. Daldan dala sallanarak gezinir durur.”

“Neyle yaşar?” diye sordu Alice meraktan fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

“Bitki özü ve talaşla,” dedi Sivrisinek. “Sen devam et saymaya”

Alice atlı karınca sineğine merakla bakakaldı. O kadar parlak ve yapış yapış bir görüntüsü vardı ki yeni boyanmış olduğunu düşündü. Sonra saymaya devam etti:

“Mesela Helikopter Böceği var.”

“Başının üstündeki dala bir bak bakayım,” dedi Sivrisinek. “Pervane sineğini göreceksin. Gövdesi üzümlü pudingden, kanatları kutsal yapraklardan, kafası da kanyak üzümünden yapılmıştır.”

“Ne yer ne içer peki?” diye sordu Alice meşhur sorusunu.

“Üzümlü muhallebi ve kıymalı börek yer,” diye cevap verdi Sivrisinek, “yuvasını da armağan paketlerine yapar.”

“Nerede kalmıştım; bir de Kelebek var,” diye devam etti Alice başından ateşler fışkırtan böceği baştan aşağı inceledikten sonra. “Sanırım böcekler bundan dolayı ateş etrafında pervane gibi dönüp duruyorlar; demek ki pervane sineği gibi başından ateş fışkırtmak istiyorlar.”

“Ayağının üstünde dolaşan,” dedi Sivrisinek, -Alice panik halinde ayaklarına baktı- “yanık kelebek. Kanatları yanmış, tereyağlı ekmek dilimlerinden, gövdesi ktır ekmekten, başı ise küp şekerden.”

“O neyle yaşar?”

“Sütlü paşa çayıyla,”

Alice’in kafası yine allak bullak olmuştu. “Ya sütlü paşa çayı bulamazsa?” diye sordu.

“Acından ölür tabii ki.”

“O zaman çok uzun yaşamıyor herhalde.” dedi Alice düşünceli.

“E, orası öyle,” dedi Sivrisinek.

Bunun üzerine, Alice tek kelime etmeden bir süre düşüncelere daldı. Bu arada Sivrisinek Alice’in başının etrafında vızıl vızıl vızıldayarak kendini eğlendirmenin bir yolunu bulmuştu bile. Sonra yine bir yere konarak konuşmaya devam etti: “İsmi kaybetmek istemezsin, değil mi?”

“Tabii ki istemem,” dedi Alice kaygılanarak.

“Senin isteyip istememene bağılı değil,” diye devam etti düşüncesiz Sivrisinek. “Kasabana ismin olmadan gittiğini düşünsene! Mesela öğretmenin seni derse çağırmak istediğinde sadece ‘Buraya gel’ diyebilecek. Ama ismini bilmediği için söyleyemeyecek. Sen de öğretmenin ismini söylemediği için gitmek zorunda kalmayacaksın.”

“Böyle bir şey olmaz, bir kere,” dedi Alice. “Öğretmenimin böyle saçma bir sebepten dolayı beni derse çağırmayacak hali yok herhalde. İsmimi hatırlamasa bile, beni diğer görevliler gibi ‘Çocuğum,’ diye çağırır.”

“Öyle derse ben büyüdüm artık dersin sen de!” dedi Sivrisinek. “Espri yaptım tabii ki, gerçi keşke sen yapsaydın bu espriyi.”

“Niye ki,” dedi Alice, “çok bayat bir espri bence.”

Sivrisinek derin derin iç çekti; gözünden iki damla yaş süzüldü.

“Espri yapma sen de,” dedi Alice, “ya da yaptığın espri beğenilmeyince alınmayacaksın.”

Sivrisinek daha da derin iç çekti; bu seferki öyle derin bir iç çekti ki sanki nefesiyle birlikte kendini de içine çekti, götürdü. Dalın üzerindeki Sivrisinek aniden ortadan kaybolmuştu. Alice uzun süredir hiç hareket etmeden oturduğu için üşümüştü; ayağa kalkıp yürümeye başladı.

Çok geçmeden bir tarafı ormanla çevrili açık bir araziye geldi. Bu seferki orman diğerine göre daha karanlık olduğundan Alice ormana girip

girmemeye karar veremedi önce. Biraz daha düşününce ormana girmeye karar verdi: “Geri dönemeyeceğime göre,” diye geçirdi içinden. Sekizinci kareye giden tek yol bu ormandan geçiyordu.

“Burası orası herhalde,” dedi Alice kendi kendine düşünceli bir şekilde, “hiçbir şeyin isminin olmadığı orman. Acaba içine girdiğimde benim ismime ne olacak? İsmimi kaybetmek istemem doğrusu. İsmimi kaybedersem başka bir isim verirler bana, o da kesin çirkin bir isim olur. Sonra benim eski ismimi verdikleri yarattığı bulmaya çalışmak ne eğlenceli olurdu, kim bilir? Tıpkı insanların köpeklerini kaybettiklerinde verdiği ilanlar gibi. Örneğin, ‘Biber diye çağırdığınızda havlar, pirinç tasmaı var.’ Biri ‘Efendim?’ diyene kadar herkese teker teker Alice dediğimi düşünsenize. Biraz olsun akılları varsa ses etmezler gerçi.”

Bu tarz düşüncelere dalarak ormana kadar yolda yayıla yayıla yürüdü. Orman çok soğuk ve karanlıktı. “Yine de rahatladım,” dedi ağaçların arasında gezinirken, “sıcaktan öyle bunalmıştım ki, şeylerin arasında gezinmek... neylerin?” diye kalakaldı. Kelimeyi hatırlayamıyordu. “Yani, yani bu şeylerin...” dedi ağaçlardan birinin gövdesine elini dayayarak. “Acaba kendine hangi ismi koymuştur? Bir ismi yok bence, kesin öyledir, canım!”

Bir süre olduğu yerde hiçbir şey söylemeden, sadece düşüncelere dalarak bekledi. Sonra tekrar başladı konuşmaya: “Demek doğruymuş! Peki, ben kimim? Hatırlamaya çalışayım bakayım. Azmedip hatırlayacağım” Ama azmetmenin bir faydası yoktu. Kafası iyice karışmış olan Alice sadece, “L, L ile başladığından eminim!” diyebildi.

Tam o esnada oradan geçmekte olan bir yavru geyik görüldü. Fal taşı gibi açılmış narin gözlerle Alice’e bakıyordu; korkmuşa pek benzemiyordu. “Buraya gel! Yanıma!” dedi Alice Yavru Geyik’in başını

okşamak için elini uzatarak. Ama Yavru Geyik ürkerek biraz geri çekildi ve Alice'i izlemeye devam etti.

“Senin adın ne?” diye sordu Yavru Geyik en sonunda. Öyle tatlı bir sesi vardı ki!

“Keşke bilseydim!” diye düşündü zavallı Alice. “Şimdilik yok.” dedi üzgün mü üzgün.

“Düşün,” dedi Yavru Geyik, “belki aklına gelir.”

Alice tekrar düşündü ama hatırlayamadı. “Lütfen söyler misin bana, senin adın ne?” dedi çekinerek. “Belki sen söylersen ben de hatırlarım”

“Eğer biraz geri çekilirsen söylerim.” dedi Yavru Geyik, “Bu kadar yakınen hatırlayamıyorum.”

Sonra ikisi birlikte ormanın içine doğru yürümeye başladılar. Alice kollarını şefkatle Yavru Geyik'in yumuşak boynuna doladı. Bunun üzerine Yavru Geyik zıplayarak kendini Alice'in kollarından kurtardı.

“Ben yavru bir geyiğim!” dedi neşeyle. “Ama ama, sen bir insansın!” Yavru Geyik'in güzel kahverengi gözlerini birden korku kapladı, ve zavallılık bir ok gibi yerinden fırlayarak gözden kayboldu.

Alice Yavru Geyik'in arkasından öylece bakakaldı. Çok sevdiği küçük arkadaşını hemen kaybetmiş olmanın verdiği üzüntüyle neredeyse hüngür

hüngür ağlayacaktı. “Neyse ki, şimdi ismimin ne olduğunu biliyorum” dedi: “Biraz olsun rahatladım şimdi. İsmim Alice, evet Alice, artık unutmam. Acaba şimdi, şu oklardan hangisini takip etsem?”

Aslında cevap çok basitti. Çünkü ormana giden sadece tek bir yol vardı. Zaten oklar da o yönü göstermekteydi. “Yol ikiye ayrıldığı zaman hangi oku takip edeceğime karar veririm,” dedi Alice.

Ama yol bir türlü ikiye ayrılmıyordu. Alice Yürüdü, yürüdü, yol ikiye ayrıldı sonunda; ama oklar yine aynı yönü gösteriyordu. Birinin üzerinde ‘Kopyası’nın Evi’; diğerinin üzerinde ‘Aynısı’nın Evi’ yazıyordu.

“Sanırım aynı evde yaşıyorlar,” dedi Alice sonunda. “Nasıl oldu da bunu düşünemedim. Ama orada çok uzun süre kalamam. Sadece bir uğrayıp ‘Nasılsınız?’ diye hatırlarını sorar, ormandan çıkış yolunu öğrenirim. Hava kararmadan sekizinci kareye ulaşısam bari!” Böylece kendi kendine konuşarak yürümeye devam etti. Keskin bir dönemeçten döner dönmez iki küçük şişman adamla burun buruna gelmesi ve ürkerek geriye sıçraması bir oldu. Kendine geldiğinde onların Aynısı ile Kopyası olduklarını anladı.

Bölüm IV: Aynısı ile Kopyası

İkisi de bir kolunu diğerinin omzuna atmış şekilde, bir ağacın altında durmaktaydılar. Alice hangisinin Aynısı hangisinin Kopyası olduğunu yakalarına işlenmiş olan “AYNI” ve “KOPYA” yazılarından hemen anladı. Sanırım ikisinin de yakalarının arkasında “SI” yazıyor” dedi kendi kendine.

O kadar hareketsiz, heykel gibi durmaktaydılar ki, Alice canlı olduklarını, neredeyse kendisi kadar etten kemikten olduklarını

unutmuştı. Tam arkalarına geçip yakalarının arkasında “SI” yazıp yazmadığına bakacaktı ki yakasında “AYNI” yazılı olanın sesiyle irkildi.

“Bizi mumya sandıysan,” dedi, “ücret ödemen gerekir. Mumyalara bakmak ücrete tabidir, bilirsin.”

“Eğer,” diye atladı yakasında “KOPYA” yazan, “bizim canlı olduğumuzu düşünüyorsan, konuşmayı denemelisin.”

“Çok özür dilerim,” diyebilirdi Alice sadece. Tam o esnada, eski bir şarkının sözleri bir saatin tiktakları gibi aklında yankılanmaktaydı. Yüksek sesle tekrar etmemek için kendini zor tutuyordu:

“Aynısı Kopyasıyla

Girişti kavgaya

Aynısı suçladı kopyasını

yeni çingırağını bozmakla

Sonra birden ürkünç bir karga

Katran varilinden çıkmış kadar kara

Aklını aldı iki kardeşin oracıkta

Kavgayı da çingırağı da unutuverdiler o anda”

“Ne düşündüğünü biliyorum” dedi Aynısı; “ama o öyle olmadı, bilmiş ol.”

“Ya da,” diye devam etti Kopyası, “öyle olsaydı bile ki olabilir; olsaydı da olurdu zaten; ama öyle olmadığına göre değil. Bu işin mantığı bu.”

“Acaba,” dedi Alice nazik bir şekilde, “ormandan en kestirme çıkış yolunu anlatabilir misiniz bana; hava gitgide kararıyor da!”

Ama iki kardeş sadece birbirine bakarak sırttı.

İkisi de tıpkı liseye giden büyük oğlanlar gibi giyinmişti. Bundan dolayı Alice parmağıyla Aynısı’nı işaret ederek “İlk Oğlan!” dedi.

“Nasıl bildin?” diye bağırdı Aynısı, sonra ağzını şak diye kapattı.

“İkinci Oğlan!” dedi Alice Kopyası’na dönerek. “Ya da,” diyerek söze başlamasını bekliyordu Kopyası’nın. Gerçekten de söze öyle başladı Kopyası.

“Lafa böyle başlanmaz ki!” diye bağırdı Aynıısı. “Birini ziyaret ettiğinde ilk önce ‘Nasılsınız?’ diye sorar, el sıkışırın!” Bunun üzerine iki kardeş birbirini kucaklayarak serbest kalan ellerini uzatıp Alice ile tokalaştılar.

Alice ilk önce, birinin elini sıkarken diğeri küser diye ikisiyle de el sıkışmak istemedi. Çözüm olarak ikisinin elini de aynı anda tutarak onlarla tokalaştı. Daha sonra üçü de bir daire etrafında dans etmeye başladı. Alice’e nedense bu durum çok sıradan gelmişti. (Sonradan anımsadığında.) Hatta dans ederlerken duyduğu müzik bile onu şaşırtmamıştı. Müzik sesi, altında dans ettikleri ağaçtan geliyor gibiydi. Müzik -anladığı kadarıyla- dalların birbirlerine keman yayını kemana sürter gibi sürtülmesiyle oluşuyordu.

“Kesinlikle çok eğlenceliydi,” -Alice ablasına olanları anlatırken böyle demişti- “Kendimi birden “Kutu kutu pense” şarkısını söylerken buldum. Şarkı söylemeye ne zaman başladığımı bile hatırlamıyorum; ama çok uzun zamandır söylüyormuşum gibi geldi bana.”

Diğer iki dansçı kilolu olduğundan çok geçmeden nefes nefese kalmıştı. “Bir dansta dört tur dönmek yeter,” diye söylendi Aynıısı nefes nefese. Başladıkları kadar çabuk bitirdiler dans etmeyi. Onlar dans etmeyi bırakınca müzik de kesildi.

Sonra Alice’in ellerini bırakarak bir süre onu baştan aşağı süzdüler. Alice daha az önce dans etmiş olduğu insanlarla muhabbete nasıl devam edeceğini bilemediği için tuhaf bir sessizlik oldu. “Şimdi ‘Nasılsınız?’ demek de olmaz” dedi kendi kendine: “Nasıl olduysa, muhabbetin bu kısmını geçtik bile.”

“Umarım çok yorulmamışsınızdır!” diyebildi en sonunda.

“Nasıl bildin? Düşünüp sorduğun için çok teşekkür ederiz.” dedi Aynısı.

“Çok memnun olduk!” diye ekledi Kopyası. “Şiir sever misin?”

“Eee-vet, oldukça- bazı şiirleri” dedi Alice tereddütlü. “Ormandan çıkış yolunu gösterir misiniz bana?”

“Ona hangi şiiri okuyayım?” diye sordu Kopyası Aynısı’na ciddi ciddi bakarak. Alice’in sorusunu duymamışa benziyordu.

“ ‘Denizayısı ve Marangoz’ en uzun olanı.” diye kardeşinin sorusunu cevapladı Aynısı. Sonra ona şefkatle sarıldı.

Aynısı hemen okumaya başladı şiiri:

“Güneş parlardı ...”

Alice Kopyası’nın sözünü keserek “Eğer çok uzunsa,” dedi elinden geldiği kadar nazik bir şekilde, “Acaba ilk önce ormandan çıkış...”

“Güneş parlardı deniz üzerinde

Pırl pırl bütün heybetiyle

Dalgaları yapmak için kaymak

Çabaladı çırpınarak

İşin tuhaf tarafı

Uğraşıyordu gece yarısı

*Ay suratını astı
Çünkü kafası karışmıştı
Gecenin yarısında Güneş ne eyler
Çuvala mı girdi gündüzler
Ayıp değil mi bu yaptığı
Benim işime burnunu sokmamalı*

*Deniz daha ıslaktı sudan
Kum daha kuruydu taştan
Bulut desen ne arar
Tatile çıkmış bu aralar
Kuşlara selamımı söyle
Göremedim hiçbirini engin mavide*

*Denizayısı ve Marangoz
Yürüyordu el ele
Ağarlardı görseler tek bir salyangoz
Koskoca kum deryasının içinde
Deniz bu kumları yalayıp gitse
Dünyadan kalır mıydı bir şey geriye*

Yedi hizmetçi yedi paspasla
Altı ay burayı paspaslasa
Denizayısı dedi: 'Böyle bir şey mümkün mü ki'
Marangoz dedi kederli: 'Pek bir şüpheli'
Koca bir damla gözyaşı yanaklarından iniverdi
'İstiridyeler, gelin, bize katılın'
Diye buyurdu Denizayısı ansızın
'Muhabbete doymak için peşimize takılın
Yakamozlar boyunca
Dört elimizi uzatınız size dostça
El ele yürürüz kumsalda'
Yaşlı istiridye denizayısına baktı
Ama gıkı çıkmadı
Sadece göz kırpıp
Koca kafasını salladı
Hayır, demek istedi
Yuvasından ayrılmaya yoktu niyeti

Ama dört genç istiridye geldi aceleyle

Muhabbet kaçırılmazdı elbette
Üst baş temiz, saçlar havalı
Pabuçları boyalı mı boyalı
İşin tuhaf tarafı
Pabuç giymeye yoktu ayakları

Dört istiridye daha takıldı onlara
Dört tane daha beliriverdi yanlarında
Bazıları ağır aksak, bazıları hızlı sanki uçacak
Toplaştılar kıyıya büyük bir merakla
Ve daha da fazla, daha da fazla
Sörf yaparak köpüklü dalgalarda
Zıplayarak vardılar kıyıya

Denizayısı ve Marangoz
Alçacık bir kayaya, görsen sanırsın balyoz
Sırtlarını dayadılar dinlenmeye
İki kilometre yürümemişlerdi bile
Bütün genç istiridyeler de
Sıraya girip beklediler geride
'Vakit geldi' dedi Denizayısı
'Muhabbetin tam sırası;
Pabuç, gemi, balmumu
Kral sever armudu
Neden fokurdar deniz

Kanatlı mı olur domuz'
'Biraz durun hele' diye bağırdı genç istiridyeler birlikte
'Muhabbet pek güzel de
Bazılarımız kaldı nefes nefese
Pek gürbüzüz görsene
Marangoz dedi 'Hay hay'

İstiridyeler kaldı minnettar
Denizayısı dedi, 'Bir somun ekmek
Bizim için ziyafet demek
Karabiber ve sirke de olsa
Yenilmez tadından ama
İstiridye kardeşler, hazır ola
Başlangıç yemeği sizsiniz anlasanıza'
'Bizi mi yiyeceksiniz yoksa?'
Diye bağırdı istiridyeler, döndüler mora
'Kırk yıllık dost sandık, peşinize takıldık
Sonunda böyle mi olacaktık'
Denizayısı atıldı 'Ay parlıyor tepemizde,

Manzaramız şahane!’

‘Peşimize takılıp geldiniz

Ne de iyi ettiniz!’

Dedi Marangoz sadece

‘Bir dilim daha kes hadi

Sağır sultan duydu beni

Sen duymadın besbelli’

‘Büyük ayıp ettik’ dedi Denizayısı

‘Gizlice oyuna getirdik onları.

Bir de yürüttük kilometrelerce yol

Ne zalimmişiz ayol’

Dedi marangoz sadece

‘Yağlı olmamışlar mı, sence de?’

‘Sizin için küçük dostlarım

Kaderinize ağlarım’

Dedi denizayısı hıçkırıklarla

En büyük istiridyeyi yerden alırken gözyaşlarıyla

Cebinden çıkarttı mendilini

Gözyaşlarını silmek için besbelli

Marangoz dedi, ‘Zavallı istiridyeler’

Anlattık yolculukta neler neler,

Gerçi sizi evden beklerler

Dönelim mi kıyıya

Hiç cevap gelmedi soruya

*Tuhaf bir şey yok burada
İstiridye kalmamıştı ki ortada”*

“En çok Denizayısını sevdim,” dedi Alice, “En azından istiridyeler için biraz olsun üzüldü.”

“Ama marangozdan daha çok istiridye yedi,” dedi Aynısı. “Mendilini önünde tutarak, kaç tane istiridye yediğini marangozdan gizledi; ya da marangozdan kaç tane yediğini gizlemek için mendilini önünde tuttu. Nasıl dersen de.”

“Ne ayıp!” dedi Alice kızarak. “O zaman en çok Marangoz’u sevdim, eğer Denizayısı kadar çok istiridye yemediyse tabii.”

“Ama o da yiyebildiği kadar çok yedi sonuçta,” dedi Kopyası.

Alice’in kafası iyice karışmıştı.

Biraz durduktan sonra başladı konuşmaya: “O zaman ikisini de sevmedim...” Tam bu esnada yakından geçen büyük bir trenin sesini duyar gibi oldu; sese kulak kesildi, ama ses daha çok vahşi bir hayvanın sesine benziyordu. “Burada aslan ya da kaplan var mı?” diye sordu ürkerek.

“Sadece Kızıl Kral’ın horultusu,” dedi Aynısı.

“Gel de gör,” diye bağırdı iki kardeş. Sonra iki elinden yakaladıkları gibi Alice’in Kral’ın uyumakta olduğu yere götürdüler.

“Ne de sevimli, değil mi?” diye sordu Kopyası.

Alice pek öyle düşünmüyordu gerçi. Kral’ın başında uzun, kırmızı renkte püsküllü bir gece takkesi vardı. İki büküm kıvrıldığı yerde horul horul uyumaktaydı. “Horlarken kafası kopacak neredeyse,” diye yorumda bulundu Kopyası.

“Islak otların üzerinde uyumaktan soğuk kapacak.” dedi düşünceli mi düşünceli küçük bir kız olan Alice.

“Rüya görüyor,” dedi Aynısı. “Sence rüyasında ne görüyor?”

“Bunu kimse bilemez ki,” dedi Alice.

“Tabii ki seni görüyor,” diye çılgık attı Aynısı. Zafer kazanmışçasına ellerini çırpıyordu. “Eğer seni görüyor olmasaydı nerede olurdun sence?”

“Şu an olduğum yerde, tabii ki,” dedi Alice.

“Hiç de bile!” diye cevap verdi Aynısı kibirli bir şekilde. “Hiçbir yerde olmazdın. Sen sadece onun rüyasında gördüğü şeylerden birisin!”

“Ve eğer Kral uyanırsa, sen de püf diye ortadan kaybolursun, püf diye sönen mum ışığı misali!”

“Mümkün değil!” diye haykırdı Alice öfkeyle. “Hem madem onun rüyasında gördüğü şeylerden biriyim, siz nesiniz peki?”

“Aynısı,” dedi Aynısı.

“Aynısının kopyası!” diye haykırdı Kopyası.

Bunu o kadar sesli söylemişti ki “Şşşt, bu kadar yüksek sesli konuşursan, onu uyandıracaksın!” diye atıldı Alice.

“Onu uyandırman mümkün mü sanıyorsun,” dedi Aynısı, “Onun rüyasında gördüğü şeylerden biri olduğuna göre, gerçek olmadığını bilmen gerekir.”

“Ben gerçeğim!” dedi Alice ağlamaya başlayarak.

“Ağlamakla gerçek olunmaz,” dedi Kopyası: “Hiç boşuna ağlama.”

“Eğer gerçek olmasaydım,” dedi Alice. Ağlasa mı gülse mi karar veremiyordu, her şey bir şakaydı sanki. “Ağlayamazdım ki!”

“Bunlar gerçek gözyaşı mı sanıyorsun?” diye lafa girdi Aynısı küçümseyici bir ses tonuyla.

“Ne kadar saçma konuşuyorlar,” diye düşündü Alice, “söyledikleri lafa üzülüp ağlamak da bir o kadar saçma.” Sonra gözyaşlarını silerek elinden geldiği kadar neşeli bir ses tonuyla konuşmaya devam etti: “Her neyse, ormandan çıkmanın bir yolunu bulsam iyi olur. Hava gitgide kararıyor. Yağmur yağar mı sizce?”

Aynısı kendiyile ve kardeşinin üstüne gepgeniş bir şemsiye açarak yukarı baktı: “Sanmam,” dedi: “En azından buraya yağmayacağı kesin!”

“Ama şemsiyenin dışına yağabilir, öyle mi?”

“Keyfi bilir,” dedi Kopyası; “ona karışacak halimiz yok,”

“Ne benciller!” diye düşündü Alice. Tam “İyi geceler” deyip yanlarından ayrılacaktı ki Aynısı şemsiyenin altından ayrılarak Alice’i bileğinden yakaladı.

“Şunu görüyor musun?” dedi. Sesi heyecandan boğulacak gibi çıkıyordu, gözleri ise fal taşı gibi açılmış, korkuyla kaplanmıştı. Titreyen parmağıyla ağacın altındaki beyaz şeyi işaret ediyordu.

“Sadece bir çingırak,” dedi Alice küçük beyaz şeyi iyice inceledikten sonra. “Çingıraklı yılan değil sonuçta,” diye ekledi hemen, korktuğunu düşünerek; “sadece eski bir çingırak, eski ve kırık.”

“Biliyordum!” diye haykırdı Aynısı. Ayağıyla yeri tekmelerken saçını başını yoluyordu. “Kırılmış tabii!” Sonra gözlerini hışımla yere çöküp şemsiyenin altında saklanmaya çalışan Kopyası’na dikti.

Alice Aynısı’nı teselli etmek için kolundan tutarak. “Eski bir çingırak için bu kadar kızmana gerek yok,” dedi.

“Eski değil ki!” diye haykırdı Aynısı. Öfkesi giderek artıyordu: “Yeni diyorum, duymuyor musun? Daha dün almıştım, yeni ve sapasağlamdı benim güzel çingırağım!” Öfkeden çılgınlık atarak konuşuyordu.

Bu esnada Kopyası ise içine girdiği şemsiyeyi kapamaya çalışıyordu. Bu o kadar tuhaf bir çabaydı ki, Alice öfkeden çılgına dönen Aynısı ile ilgilenmeyi bırakıp Kopyası’nı izlemeye koyuldu merakla. Kopyası içine girdiği şemsiyeyi kapamayı başaramadı pek tabii. Üstüne üstlük

yuvarlanınca şemsiyenin içinden çıkardığı başıyla avaz avaz bağırmaya başladı. “İşte şimdi bir balıktan farkın kalmadı,” diye düşündü Alice.

“Dövüşmeye hazırsın herhalde,” dedi Aynısı biraz daha sakinleştikten sonra.

“Sanırım, evet.” diye cevap verdi Kopyası somurarak. Şemsiyenin altından çıkmaya çalışırken “Ama o da kıyafetlerimizi giymemize yardımcı olsun.” dedi Alice’i kastederek.

Sonra iki kardeş el ele tutuşarak ormana gitti ve çok kısa bir süre sonra elleri kolları dolu geri döndü. Neler getirmemişlerdi ki: Yastıklar, battaniyeler, kilimler, masa örtüleri, çanaklar, kömür kovaları. “Umarım düğüm atmayı biliyordursun!” dedi Kopyası. “Bir yolunu bulup tüm bunları birbirine bağlamamız gerekiyor.”

Alice sonraları, hayatında bir şey için bu kadar çok yaygara koparıldığını daha önce hiç görmediğini söylemişti. İki kardeş de, bir koşu gidip getirdikleri her şeyi giymeye, üzerlerine bağlamaya çalışıyor, Alice’ten de üzerindikileri birbirine tutturmasını istiyorlardı. “Hazır olduklarında, eski püsküllerden oluşan birer dağa benzeyecekler” diye söylendi Alice Kopyası’nın boynuna bir yastık sarmalamaya çalışırken. “Kellesi uçmasın diyeydi bu önlem” Kopyası’nın söylediğine göre.

“Biliyorsun” dedi Kopyası ciddi mi ciddi: “Dövüşürken başına gelebilecek en kötü şey kellenin uçmasıdır.”

Alice kahkaha attı, ama incinirler korkusuyla hemen öksürüyor gibi yaparak kahkahasını kamufle etti.

“Çok mu solgun görünüyorum?” diye sordu Aynısı. Dövüş başlığını başına geçirmişti bile. -Aslında taktığı şeye dövüş başlığı da denemezdi ya, çünkü mutfak tenceresini geçirmişti başına.-

“Eh, sanki biraz.” diye cevap verdi Alice nazikçe.

“Genellikle çok cesurumdur”, diye devam etti daha alçak bir sesle.
“Ama bugün başım ağrıyor.”

“Benim de dişim.” diye lafa atladı Kopyası, kardeşinin ne söylediğini duymuştu. “Benim durumum senden daha kötü.”

“O zaman bugün dövüş etmeyin,” dedi Alice barışmaları için iyi bir fırsat bulunduğunu düşünerek.

“Biraz olsun dövüş etmemiz şart, çok uzatmamıza gerek yok gerçi,” dedi Aynısı, “Saat kaç?”

Kopyası saatine baktı ve “Dört buçuk” dedi.

“O zaman altıya kadar dövüşelim, sonra akşam yemeği yeriz.” dedi Aynısı.

“Pekala” dedi diğeri. Bu duruma biraz içerlemiş gibiydi. “O zaman o da bizi izlesin. Ama bize çok yaklaşma,” diye ekledi hemen. “Heyecanlanınca gördüğüm her şeye vururum.”

“Ben görsem de görmesem de elime geçen her şeye vururum.” dedi Aynısı da.

“O zaman sık sık ağaçlara vurup duruyorsunuzdur herhalde,” dedi Alice kahkahayla.

Kopyası keyifle sırtarak etrafına bakındı: “Öyle,” dedi, “tek ağaç bile kalmaz geriye.”

“Ve hepsi bir çingirak yüzünden!” dedi Alice. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden kavgaya ettikleri için utanırlar diye umuyordu hala.

“Yeni olmasaydı, sorun etmezdim,” dedi Aynısı.

“Keşke şu vahşi karga gelse!” diye geçirdi Alice içinden.

“Tek bir kılıcımız var, biliyorsun” dedi Aynısı kardeşine. “Ama sen de şemsiyeyi alabilirsin, o da oldukça keskin. Ama hadi başlayalım hemen. Hava giderek kararıyor.”

“Hem de çok hızlı,” dedi Kopyası.

Ansızın öyle bir karanlık bastırdı ki Alice yağmur yağacak zannetti. “Ne kapkara ve kocaman bir bulut” dedi. “Ne kadar da hızlı yaklaşıyor. Aaa, kanatları da var!”

“Karga bu!” diye çığlık attı Kopyası korkuya kapılarak. İki kardeş de tabana kuvvet var güçleriyle koşmaya başladı ve birden ortadan kayboldu.

Alice bir süre ormana doğru koştuktan sonra büyük bir ağacın altında durdu, “Burada beni yakalayamaz,” diye düşündü; “ağaçların arasından geçemeyecek kadar büyük. Kanatlarını çırtıkça fırtınalar estiriyor. Fırtına birinin şalını uçurmuş bile!”

Bölüm V: Yün ve Su

Konuşurken şalı yakaladı ve sahibini aramaya başladı. Tam o sırada Beyaz Kraliçe kollarını açabildiği kadar iki yana açmış vaziyette koşar adımlarla ormandan çıkageldi. Alice elinde şal tüm kibarlığıyla Kraliçe'yi karşılamaya gitti.

“Sizinle karşılaştığıma çok sevindim,” dedi Alice Kraliçe’ye şalıını takması için yardım ederken.

Beyaz Kraliçe ise sadece korkmuş ve çaresiz bir ifadeyle Alice’e bakıyordu. Kendi kendine “Tereyağlı ekmek, tereyağlı ekmek...” diye mırıldanıp duruyordu. Alice Kraliçe ile konuşmak için söze kendisinin başlaması gerektiğini anladı. Biraz ekingen bir ses tonuyla, “Beyaz Kraliçe’yle mi tanışıyorum?”

“Hala daha takıp takıştırmak mı istiyorsun?” dedi Kraliçe. “zerimdeki takılar fazlasıyla zevksiz zaten!”

Alice daha konuşmanın başında tartışmaya girmenin pek uygun olmayacağını düşündü. Sadece tebessüm ederek “Nasıl tanışmamız gerektiğini söylerseniz Majesteleri, elimden gelenin en iyisini yaparım.” dedi.

“Ama bana daha fazla takıp takıştırılmasını istemiyorum!” diye sızlandı Kraliçe. “Son iki saattir takıp takıştırıyorum zaten.”

“Aslında birisi Kraliçe’ye çeki düzen verse daha iyi görünür,” diye düşündü Alice. Çok dağınık ve pasaklı görünüyordu. “zerindeki her şey buruş buruş olmuş!” diye düşündü Alice. “Her yerine iğne takılmış— şalıınızı omzunuza atayım mı?” diye sordu sesli şekilde.

“Ne derdi var bilmem” dedi Kraliçe kederli bir şekilde. “Huysuzluğu üzerinde, herhalde! Orasına iğne tutturdum, burasını iğneledim, yine olmadı. Memnun edemedim bir türlü!”

“Sadece bir yanından iğnelerseniz düz durmaz tabii,” dedi Alice şalı Kraliçe’nin omuzlarına nazıkçe örterken; “Aman Tanrım, saınız ne hale gelmiş!”

“Fırça takıldı kaldı!” dedi Kraliçe i çekerek. “Dn de içinde tarağı kaybettim.”

Alice dikkatli bir şekilde fırçayı Kraliçe'nin saçından çıkardı. Sonra da Kraliçe'nin saçını düzene sokmak için elinden geleni yaptı. "Bakın, şimdi daha iyi görünüyorsunuz!" dedi iğnelerin çoğunun yerini değiştirdikten sonra.

"Bir yardımcıya ihtiyacınız var, o kesin!"

"Seni seve seve yardımcım olarak işe alırım!" dedi Kraliçe. "Haftada iki kuruş, gün aşırı da reçel veririm."

Alice Kraliçe'nin bu lafına gülmeden edemedi, "Beni işe almanızı istemiyorum, reçel sevmem" dedi.

"Ama çok lezzetli bir reçeldir," dedi Kraliçe.

"En azından bugün canım çekmiyor,"

"İstesen de yiyemezdin zaten," dedi Kraliçe. "Kural şöyle: Dün ve yarın için reçel verilir, ama bugün için reçel verilmez."

"Ama bugün de reçel verildiği oluyordur mutlaka" diye itiraz etti Alice.

"Hayır, asla!" dedi Kraliçe. "Reçel gün aşırı veriliyor. Bugün gün aşırı değildir, bildiğin üzere."

"Sizi anlamıyorum," dedi Alice. "Kafam karıştı iyice!"

“Geriye doğru yaşamamanın yan etkisi bu,” dedi Kraliçe nazik bir şekilde.
“İlk seferinde herkesin böyle kafası karışır.”

“Geriye doğru yaşamak!” diye tekrar etti Alice hayretler içerisinde.
“Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.”

“Üstelik çok büyük bir faydası da var; hafıza iki yönlü çalışıyor.”

“Benimkinin tek yönlü çalıştığına eminim,” dedi Alice. “Henüz gerçekleşmemiş şeyleri hatırlayamıyorum.”

“Seninki bir tek geçmişi hatırlayabildiğine göre zayıf bir hafıza demek ki,” dedi Kraliçe.

“Siz en çok neleri hatırlarsınız peki?” diye sorma girişiminde bulundu Alice.

“Bir sonraki hafta olacakları,” diye cevap verdi Kraliçe umursamaksızın. “Örneğin şimdi,” diye devam etti konuşmasına. Aynı zamanda parmağına büyükçe bir yara bandı yapıştırıyordu, “Kral’ın habercisini hatırlıyorum. Şu an hapiste cezasını çekiyor. Dava önümüzdeki çarşambaya kadar başlamıyor. Ve tabii en son olarak hatırladığım da ne suç işlediği.”

“Ya hiç suç işlemezse?” diye sordu Alice. “Bu çok iyi olur tabii, öyle değil mi?” dedi Kraliçe parmağına sardığı yara bandını, kurdeleyle bir fiyonk atıp iyice sağlamlaştırarak.

Alice’in buna itiraz edecek hali yoktu. “Elbette çok iyi olur,” dedi sonunda; “ama cezalandırılması hiç de iyi olmaz.”

“Orada yanılıyorsun işte,” dedi Kraliçe. “Sen hiç cezalandırıldın mı?”

“Sadece hata yaptığımda,” dedi Alice.

“Ve bu sayede yaptığın hatayı anladın!” dedi Kraliçe zafer kazanmışçasına.

“Evet. Ama ben yaptığım hatalar için cezalandırıldım,” dedi Alice: “Arada çok fark var.”

“Ama o hataları yapmasaydın,” dedi Kraliçe; “bu çok, çok, çok ama çok daha iyi olurdu!” “Çok” kelimesini her söylediğinde sesi giderek yükseldi ve en sonunda oldukça tiz bir hal aldı.

Alice tam “Bir yerde bir hata var..” diyecekken Kraliçe öyle sesli bağırmaya başladı ki cümlesini tamamlayamadı. “Ah, ah, ah!” diye çılgık çılgığa kalmıştı Kraliçe. Bir taraftan da sanki söküp atmak istercesine elini silkeleyip duruyordu. “Parmağım kanıyor! Ah, ah, ah, ah!”

Çılgıkları tıpkı lokomotif düdüğünün ıslığı gibi çıktığından Alice elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.

“Sorun ne?” dedi sesinin duyulabileceği bir fırsat bulur bulmaz. “Elinize iğne mi battı?”

“Hayır, henüz değil,” dedi Kraliçe; “ama yakında batacak- ah, ah, ah”

“Ne zaman batacak sizce?” diye sordu Alice. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Şalımı tekrar iğne ile tutturduğumda,” dedi zavallı Kraliçe. İnleyerek devam etti sonra: “Süs iğnem düşecek. Ah, ah!” Kraliçe bunu der demez, üzerindeki süs iğnesi açıldı. Kraliçe iğnesini havada yakalamaya çalıştı.

“Dikkat edin!” diye bağırdı Alice. “İğne elinize saplanacak!” Kraliçe tam süs iğnesini yakalamıştı ki iğne Kraliçe’nin elinde kayarak parmağına battı.

“İşte kanamaya başladı, görüyorsun ya,” dedi Kraliçe Alice’e tebessüm ederek. “Şimdi burada işler nasıl yürür, anladın mı?”

“Ama şimdi niye bağırıyorsunuz öyleyse?” diye sordu Alice elleriyle kulaklarını tekrar kapatmaya hazırlanarak.

“Zaten bağırıştım,” dedi Kraliçe. “Tekrar bağırmanın ne anlamı var ki?”

Bu esnada hava da aydınlanmaya başlamıştı. “Karga uçup gitmiş olmalı,” dedi Alice. “Gittiğine çok sevindim. Akşam oldu zannetmiştim.”

“Keşke ben de sevinebilsem!” dedi Kraliçe. “Ama kuralını hatırlayamıyorum. Bu ormanda yaşayıp istediğin zaman sevinebildiğin için çok mutlu olmalısın!”

“Ama burada o kadar yalnızım ki!” dedi Alice kederli bir ses tonuyla. Yalnızlığını düşününce iki koca damla yaş süzüldü yanaklarından.

“Hadi ama, ağlama bakayım!” diye haykırdı zavallı Kraliçe. Çaresizlikten ellerini ovuşturuyordu. “Ne kadar muhteşem bir kızsın, onu düşün. Bugün ne kadar uzun bir yol kat ettiğini düşün. Saatin kaç olduğunu düşün. Ne düşünürsen düşün. Ağlama yeter ki!”

Alice gözyaşları içinde Kraliçe’nin bu sözlerine gülmekten alamadı kendini. “Başka şeyler düşünürsem ağlamayı bırakabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki, ağlamayı bırakmanın yolu budur,” dedi Kraliçe kendinden oldukça emin. “Kimse iki işi aynı anda yapamaz, bildiğin üzere. Hadi kaç yaşında olduğunu düşünerek başlayalım işe -kaç yaşındasın bakayım?”

“Tam olarak, yedi buçuk yaşındayım.”

“Tam olarak” demene gerek yok,” dedi Kraliçe. “Öyle demesen de inanırım. Şimdi sana inanılacak bir şey söyleyeyim. Ben yüz bir yıl, beş ay ve bir gün yaşındayım.”

“İnanamıyorum!” dedi Alice.

“İnanamıyor musun?” diye sordu Kraliçe Alice’e acıyarak. “Tekrar dene; derin bir nefes al ve gözlerini kapa.” Alice gülerek, “Denemeye gerek yok ki. İmkansız şeylere kimse inanmaz zaten,” dedi.

“Bence yeteri kadar denememişsin,” dedi Kraliçe. “Ben senin yaşındayken, her gün yarım saat sırf buna çalışırdım. Bazen kahvaltıdan önce altı imkansız şeye inandığım olurdu. Ah, şalım uçacak yine.”

Kraliçe konuşmaya devam ederken süs iğnesi tekrar açıldı ve aniden esen kuvvetli rüzgar Kraliçe’nin şalını küçük derenin diğer kıyısına kadar uçurdu. Kraliçe kollarını açarak, şalın ardından uçmaya başladı ve bu sefer

şalını kendi kendine yakalamayı başardı. “Yakaladım!” diye bağırdı zafer kazanmışçasına. “Şimdi bak, tek başıma iğneleyeceğim şalım!”

“Parmağınız iyileşti mi peki?” diye sordu Alice nazikçe. Kraliçe’nin ardından o da küçük dereyi geçmişti.

“Çok daha iyi!” diye bağırdı Kraliçe. Konuşmaya devam ettikçe sesi de giderek tizleşiyordu. “Çok daha i-yi! İ-yi! İ...!” Söylediği son kelimeyi öyle uzattı ki, Alice birden irkildi.

Alice, ne ara yüne dolandığını anlayamadığı Kraliçe’ye baktı. Gözlerini ovuşturdu, sonra tekrar baktı. Ne olduğunu anlayamamıştı. Bir kıyafet dükkanına mı gelmişlerdi? Ve tezgahın karşısındaki gerçekten -gerçekten de bir koyun muydu? Gözlerini ne kadar ovuşturursa ovuştursun, gözlerine inanamıyordu. Küçük, karanlık bir dükkanda, dirseklerini tezgaha dayamış beklemekteydi. Karşısında ise bir koltukta örgü örmekte olan, ikide bir gözlüklerin çıkararak Alice’e bakan yaşlı bir koyun oturmaktaydı.

“Ne almak istiyorsun?” diye sordu Koyun en sonunda. Bir anlığına da olsa gözlerini örgüsünden kaldırarak.

“Pek emin değilim,” dedi Alice olabildiğince kibar bir şekilde. “Önce bir dÖrt yanımı kolaçan edeyim ne var ne yok diye.”

“Sadece önüne ve iki yanına bakabilirsin,” dedi Koyun. “Dört yanına birden bakamazsın; tabii eğer başının arkasında gözlerin varsa o başka.”

Alice’in tabii ki başının arkasında gözleri yoktu. O da arkasına dönerek rafları incelemeye başladı.

Dükkan tuhaf şeylerle doluydu. Ama dükkanın belki de en tuhaf yanı, raflarıydı. Alice ne zaman üzerinde ne var ne yok diye rafın birine bakmak istese, baktığı raf hep boş oluyordu. Halbuki etrafındaki rafların hepsi tıka basa doluydu.

Oyuncak mı yoksa dikiş kutusu mu olduğunu anlayamadığı, her zaman baktığı rafın hemen yanındaki rafta duran büyük parlak bir şeyi bulmak için bir süre uğraştıktan sonra, “Raflardaki eşyalar hareket ediyor!” dedi ağlamaklı. “Bu çok can sıkıcı bir durum; ama size şunu söyleyeyim...” diye ekledi. Birden aklına bir şey geldi: “En üst rafa kadar peşinden gideceğim. Tavana çıkacak hali yok ya!”

Ama planı suya düştü: Takip ettiği “şey”, sanki alışkın olduğu üzere, yavaşça tavana kadar çıktı.

“Sen bir çocuk musun, yoksa topaç mı?” diye sordu Koyun eline başka bir çift şiş daha alırken. “Böyle fırl fırl dönersen başımı döndüreceksin. O anda Koyun tam on dört çift şişle aynı anda örgü örmekteydi; Alice ise hayranlıkla Koyun’u izliyordu.

“Bu kadar çok şişle nasıl örebiliyor?” dedi kendi kendine şaşkınlıkla Alice. Tıpkı bir kirpi gibi her dakika yeni şiş alıyor!”

“Kürek çekebilir misin?” diye sordu Koyun. Konuşurken Alice’e de bir çift şiş uzattı.

“Evet, biraz, ama karada değil, bu şişlerle hiç değil...” Alice tam bunları söyleyecekti ki şişler birden küreğe dönüştü. Bir baktı ki, küçük bir sandalla iki kıyı arasından ilerlemeye başladılar. Bu durumda yapacak en iyi şey elinden gelenin en iyisini yapmaktır.

“Tüy!” diye bağırdı Koyun başka şişler alırken.

Cevap verilecek bir şey söylememiştir Koyun. Alice de bir şey demedi, sadece kürek çekmeye devam etti. Yalnız, suda bir gariplik var gibiydi; kürekler, hızlıca suya battıktan sonra sudan zorlukla çıkıyordu.

“Tüy!” Tüy!” diye bağırdı tekrar Koyun eline daha çok şiş alarak. “Yengeç yakalamana az kaldı.”

“Sevimli küçük bir yengeç!” diye düşündü Alice. “Bunu sevdim.”

“ ‘Tüy’ dediğimi duymuyor musun?” diye bağırdı Koyun öfkeyle bir demet şiş daha alarak.

“Nasıl duymam,” dedi Alice; “ama o kadar sık ve yüksek sesle söylüyorsunuz ki! Yengeçler nerede peki?”

“Suyun içinde tabii ki!” dedi Koyun. Artık elleri dolu olduğundan aldığı şişleri saçına sıkıştırıyordu. “Tüy, diyorum!”

“Neden bu kadar sık ‘Tüy!’ deyip duruyorsunuz?” diye sordu Alice en sonunda. Sinirlenmeye başlamıştı: “Kuş muyum ben?”

“Öylesin,” dedi Koyun; “küçük bir kazsın sen.”

Alice Koyun’un bu yorumuna biraz gücendiği için ikisi de bir müddet konuşmadı. Bu esnada sandal yavaşça suda ilerliyor, bazen yosunlar -bu durumda kürekler sudan hiç çıkmak bilmiyordu- bazense ağaçlar arasından geçiyordu. Ama nehrin her iki kıyısı da aynı yükseltide etraflarını sarmalıyordu.

“Aaa, ne olur! Şurada mis gibi kokan sazlar var!” diye bağırdı Alice ani bir sevinç dalgasıyla. “Ne de güzeller, baksanıza!”

“Sazlar için bana ‘Ne olur!’ demene gerek yok!” dedi Koyun, gözlerini bir an olsun örgüsünden ayırmadan: “Onları oraya ben koymadığıma göre onları oradan alacak olan da ben değilim.”

“Hayır, “Ne olur!” derken biraz durup birkaç saz toplayabilir miyiz diye sormak istemiştım,” diye açıklamada bulundu Alice. “Eğer sizin için sakıncası yoksa sandalı bir süre durdurabilir miyiz?”

“Sandalı ben nasıl durdurayım?” dedi Koyun, “kürek çekmeyi bırak, sandal kendi kendine durur zaten.”

Böylelikle kendi haline bırakılan sandal nehirden aşağı ilerleyerek yavaşça rüzgarda salınmakta olan sazların arasına girdi. Küçük Alice elbisesinin kollarını dikkatlice kıvrırdı, sonra küçük narin kollarını dirseklerine kadar suya batırdı. Sazları kırmadan kökünden koparmak için kollarını olabildiğince derine batırdı. Bu esnada aklında ne Koyun ne de örgüsü vardı. Sandalın kenarından eğilmesiyle saç uçları da suya gömüldü. Sonunda, gözleri meraktan ısıll ısıll parlarken güzel kokulu sazlardan bir buket toplamayı başardı.

“Umarım sandal alabora olmaz!” dedi kendi kendine. “Ah, şunun güzelliğine bak! Yetişemiyorum gerçi.” Gerçekten de çok güzel görünüyordu -sanki inadına bu kadar uzağa konmuş, diye düşündü Alice. Sandal nehirde yavaşça ilerlerken Alice bir kucak dolusu saz toplamıştı toplamasına ama içlerindeki en güzel saza ulaşmayı bir türlü beceremiyordu.

“En güzeline ulaşmak her zaman zordur!” dedi en sonunda, sazların neden bu kadar uzakta yetiştiğine iç geçirerek. Yanakları al al olmuş şekilde, saçlarından ve ellerinden sular süzülerek yerine oturdu ve yeni bulduğu hazinesini düzenlemeye başladı.

Ama topladığı andan itibaren o güzelim sazlar solmaya başlayıp eski güzel kokularını ve albenileri kaybetmeye başlamasın mı? Gerçek sazların kokusu da sadece kısa bir süre sürer bilirsiniz. Alice'in dizlerinin üzerine yığıldığı bu rüya gibi sazlar da kar tanesi gibi eriyiverdi hemen. Ancak etraftaki başka tuhaf şeylere bakmakla meşgul olan Alice bunu fark edemedi bile.

Çok ilerlememişlerdi ki küreklerden biri suya saplanıp yerinden kımıldamadı -sonraları durumu böyle anlatmıştı Alice. Böylelikle çenesinin altına sıkışan kürek sapının aniden itelemesiyle zavallı Alice oturduğu yerden kayarak “Ah, ah, ah!” diye küçük çığlıklar eşliğinde kendini saz yığınının arasında bulmuştu.

Neyse ki yara almamıştı, hemen ayaklanıverdi. Koyun bu süre zarfınca sanki hiçbir şey olmamışçasına örgüsüne devam etmekteydi. “Ne güzel bir yengeç yakaladın!” dedi Alice yerine geçip sandaldan düşmediğine sevinirken.

“Yengeç miydi? Ben görmedim!” dedi Alice sandaldan sarkıp suyun karanlıklarına dikkatle bakarak. “Keşke kaçmasaydı, keşke onu da evime

götürebilseydim!” Koyun ise sadece küçümseyici bir ifadeyle gülümseyerek örgüsüne devam etti.

“Burada çok yengeç var mıdır?” diye sordu Alice.

“Yengeç de var, daha başka ne istersen o da var,” diye cevap verdi Koyun. “Aklına gelen ne varsa, sadece iste yeter. Şimdi ne almak isterdin?”

“Eeee, şey almak!” diye yankılandı Alice’in sesi şaşkınlık ve korkuyla karışık. Kürekler de, sandal da, nehir de bir anda ortadan kaybolmuştu, yine karanlık dükkandaydılar.

“Bir yumurta alabilir miyim, lütfen?” dedi Alice çekingen bir ifadeyle. “Ne kadara satıyorsunuz?”

“Bir tanesi beş, iki tanesi iki lira,” diye cevap verdi Koyun.

“O zaman iki tane almak daha karlı?” dedi Alice şaşkınlıkla cüzdanını çıkartırken.

“Ama iki tane alacaksan ikisini de yemen şart,” dedi Koyun.

“O zaman bir tane alabilir miyim lütfen?” dedi Alice tezgaha para koyarak. “Yumurtalar taze olmayabilir,” diye düşündü.

Koyun parayı alarak bir kutuya koydu. Sonra, “Ben asla karşımdakinin eline bir şey tutuşturmam. Kendin al,” dedi. Bunu der demez dükkanın diğer tarafına geçerek yumurtayı rafa dik bir şekilde koydu.

“Niye ki?” diye düşündü Alice. Dükkanın diğer tarafı daha karanlık olduğu için masalar ve sandalyelerin arasından el yordamıyla yolunu bulmaya çalıştı. “Ben ona yaklaştıkça yumurta uzaklaşıyor sanki. Dur bakayım, bu sandalye değil mi? Ama dalları var. Aaa, burada ağaç da yetişiyor. Aaa, şuradaki de dere mi? Burası kesinlikle hayatımda gördüğüm en tuhaf dükkan!”

Yumurtaya doğru adım attıkça, daha da çok şaşıran Alice karanlıkta ilerlemeye devam etti. Yumurtanın olduğu yere vardığında etrafındaki her şey ağaca dönüş-müştü. Artık yumurtanın da ağaca dönüşmesini bekliyordu.

Bölüm VI: Yumurta Kafa

Ancak yumurta gitgide büyümeye insana benzer bir şekil almaya başlamıştı: Alice yumurtaya biraz daha yaklaşıncı yumurtanın gözlerinin, burnunun ve ağzının olduğunu gördü. Daha da yaklaşıncı yumurtanın Yumurta Kafa'nın ta kendisi olduğunu gördü. "Başkası olamaz zaten!" dedi kendi kendine. "Eminim, çünkü suratının her tarafına ismi yazılmış."

O koca surata belki yüz kez ismi yazılmıştı. Yumurta Kafa bacak bacak üstüne atmış yüksek bir duvarın üstünde Türk usulü oturmaktaydı. Duvar o kadar dardı ki, Alice Yumurta Kafa'nın orada nasıl dengede durduğunu çok merak etti. Yumurta Kafa gözlerini Alice'in bulunduğu yerin tam tersi yöne dikmiş olduğundan onu fark etmemişti. Alice ise onun oyuncak gibi bir şey olabileceğini bile düşündü.

"Nasıl da yumurtaya benziyor!" dedi Alice yüksek sesle. Her an düşebilir korkusuyla ellerini uzatmış onu yakalamaya hazır şekilde bekliyordu.

"Bu çok kaba bir davranış," dedi Yumurta Kafa bir süre sessiz kaldıktan sonra. Konuşurken Alice'e değil de başka yere bakıyordu, "yani, birine yumurta demen çok..."

"Sadece yumurtaya benzediğinizi söyledim Bayım," diye açıklama yaptı Alice nazikçe. "Hem bazı yumurtalar ne kadar güzel olur bilirsiniz" diye devam etti gafını iltifata çevirmeyi ümit ederek.

“Bazı insanların,” diye söze devam etti Yumurta Kafa; hala Alice’e bakmıyordu, “bir bebek kadar aklı yok!”

Bunun üzerine Alice ne diyeceğini bilemedi. Yumurta Kafa’nın onunla konuşmadığını düşündü; çünkü Alice’e bakarak konuşmuyordu hiç. Hatta son lafını ederken ağaçla konuşuyor gibiydi. Alice öylece olduğu yerde bekleyip kendi kendine şöyle mırıldanmaya başladı:

*Yumurta Kafa otururken duvarda,
Yuvarlanıvermiş aşıya,
Kral göndermiş tüm atlılarını yardıma,
Ama Yumurta Kafa’yı oturtamamışlar duvarına.*

“Son satır bir şiir için fazla uzun,” dedi sonra. Yumurta Kafa’nın onu duyabileceğini neredeyse unutmuştu.

“Orada öyle kendi kendine konuşup durma,” dedi Yumurta Kafa ilk kez Alice’e bakarak, “anlat bakayım ismin ne; ne işle uğraşırsın?”

“Adım Alice, ama...”

“Ne aptal bir isim!” diye lafa karıştı Yumurta Kafa sabırsızca. “Anlamı ne?”

“Bir ismin illaki anlamı mı olması gerekir?” diye sordu Alice kuşkulu gözlerle.

“Tabii ki,” dedi Yumurta Kafa kısa bir kahkaha attıktan sonra: “Benim ismim vücudumun şeklini ifade ediyor. Aslında çok güzel bir vücudum var, hakikaten. Ama senin ismin hangi şekli anlatsa olur.”

“Niye burada tek başınıza oturup duruyorsunuz?” dedi Alice. Yumurta Kafa ile tartışmak istemiyordu.

“Niye olacak, çünkü kimse yok!” diye bağırdı Yumurta Kafa. “Soruna cevap veremeyeceğimi mi düşündün? Başka bir tane daha sorsana.”

“Sizce de aşağı inmeniz daha emniyetli olmaz mı?” diye devam etti Alice sorularına. Aslında bilmece gibi soru sormak istemiyordu; sadece bu tuhaf yaratık için endişelenmekteydi. “Üzerinde durduğunuz duvar çok dar!”

“Ne kolay sorular soruyorsun sen de!” diye homurdandı Yumurta Kafa. “Tabii ki daha emniyetli olmaz. Düşsem bile- ki buna imkan yok; ama hadi düştüm varsayalım...” tam bu esnada dudaklarını büzererek öyle ciddi bir ifade takındı ki Alice gülmek için kendini zor tuttu. “Eğer düşersen,” diye devam etti, “Kral bana söz verdi, of. Meraktan atlasan da bunu sana söylemem, söyleyeceğimi mi sandın yoksa? KRAL BANA SÖZ VERDİ.KENDİ AĞZIYLA DEDİ Kİ...”

“Tüm atlarını ve adamlarını göndereceğine,” diye atladı Alice pek düşünmeden.

“Bu çok ayıp, gerçekten!” diye bağırdı Yumurta Kafa birden öfkelenerek. “Kapıların ağaçların ardına, bacaların içine gizlenip beni mi gözetliyorsun sen? Yoksa imkanı yok bilemezdin!”

“Öyle şey yapar mıyım!” dedi Alice oldukça kibar bir şekilde. “Kitapta öyle yazıyordu.”

“Ha, tamam öyleyse, KİTAPTA yazıyor olabilir,” dedi Yumurta Kafa daha sakin bir şekilde. “Tarih kitabıdır muhtemelen. Şimdi bana iyi bak.

Bendeniz Kral'la konuşmuş bir kişiyim. Bir daha rastlayamazsın benim gibisine. Kibirli olduğumu düşünme diye benimle el sıkışmana izin veriyorum!" Sonra ağzı kulaklarına varana kadar sırtarak öne doğru eğildi -bunu yaparken neredeyse duvardan düşecekti- ve Alice'e elini uzattı. Alice Yumurta Kafa'nın elini tutarken biraz endişelendi. "Eğer biraz daha sırtırsa ağzının kenarları kafasının arkasında birleşecek," diye düşündü. "Sonra başı ne olur bilmem. Korkarım ortadan ikiye bölünür!"

"Evet, tüm atlarını ve adamlarını," diye devam etti Yumurta Kafa. "Beni hemen alıp...! Neyse, biraz hızlı anlattım. Daha önce ne demiştik?"

"Korkarım hatırlayamıyorum," dedi Alice oldukça nazik bir şekilde.

"O zaman en başından başlayalım," dedi Yumurta Kafa. "Konuyu seçme sırası bana geldi..." -"Sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi konuşuyor!" diye düşündü Alice.- "Sana bir soru: Kaç yaşında olduğunu söylemiştin?"

Alice kısa bir sürede aklından hesap yaparak "Yedi yaş, altı ay," dedi.

"Yanlış!" diye haykırdı Yumurta Kafa zafer kazanmışçasına. "Böyle bir şey dememiştin!"

"Kaç yaşında olduğumu soruyorsunuz zannetmiştim?" diye açıkladı Alice.

“Bunu sormak isteseydim sorardım,” dedi Yumurta Kafa.

Alice tekrar söz münakaşasına girmek istemediğinden bir şey demedi.

“Yedi yıl, altı ay!” diye tekrar etti Yumurta Kafa düşünceli. “Çok moral bozucu bir yaş. Tavsiyemi isteyecek olursan, yedide kal, ama artık çok geç.”

“Yaşımla ilgili sizden tavsiye isteyecek değilim,” dedi Alice kızarak.

“Çok mu gururuna dokundu?” diye sordu diğeri.

Bu soru Alice’i daha da kızdırdı: “Yani, demek istiyorum ki kimse büyüme engel olamaz.”

“Belki KİMSE olamaz,” dedi Yumurta Kafa, “ama İKİ KİMSE olabilir. Gerekli yardımı alırsan, yedi yaşında kalabilirsin.”

“Ne güzel kemeriniz var öyle!” dedi Alice birden.

(Yaş konusu yeterince sıkıcı olmaya başlamıştı, hem konuşacak konuyu seçme sırası ona gelmişti.)

“Ya da,” diye düzeltme gereği duydu tekrardan düşününce, “güzel bir kravat, yok, hayır, kemer. Yani, özür dilerim!” dedi üzüntüyle. Çünkü, Yumurta Kafa söylediklerinden alınmış görünüyordu. “Keşke bu konuyu seçmeseydim. Neresi boynu neresi beli bir bilsem.” diye düşündü.

Görünüşe bakılırsa Yumurta Kafa çok sinirlenmişti. Bir süre hiçbir şey demedi. Tekrar konuşmaya başladığında, homurdanmaya başladı.

“Bu çok kaba bir davranış,” dedi en sonunda, “bir insan nasıl kravattı kemerden ayırt edemez!”

“Bilgisizliğime verin,” dedi Alice. Bunu öyle içtenlikle söylemişti ki Yumurta Kafa yumuşadı.

“Bu bir kravat, çocuğum, hem de gördüğün üzere en güzelinden. Beyaz Kral ile Beyaz Kraliçe’den hediye. Öğrendin mi şimdi?”

“Öyle mi?” dedi Alice sonunda iyi bir konu bulduğuna sevinerek.

“Bana onların hediyesi,” diye devam etti söze Yumurta Kafa. Bacak bacak üstüne atarak ellerini önünde kavuşturdu, “Bana verdikleri bir doğmama günü hediyesi.”

“Pardon, anlayamadım,” dedi Alice şaşkınlıkla.

“Olsun, ziyanı yok,” dedi Yumurta Kafa.

“Yani, doğmama hediyesi de ne demek?”

“Doğum günün olmadığı zaman verilen hediye, tabii ki.”

Alice biraz düşündü. “Ben en çok doğum günü hediyelerini severim,” dedi en sonunda.

“Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu senin?” diye haykırdı Yumurta Kafa. “Bir yılda kaç gün vardır?”

“Üç yüz altmış beş,” dedi Alice.

“Peki, yılda kaç kez doğum günü kutluyorsun?”

“Bir kez.”

“Şimdi üç yüz altmış beş’ten bir’i çıkar bakalım, geriye ne kalır?”

“Üç yüz altmış dört, tabii ki.”

Yumurta Kafa bu cevaba pek ikna olmuşa benzemiyordu. “İşlemi kağıt üzerinde yapalım bir de.” dedi.

Alice cebinden not defterini çıkartırken kendini gülmemek için zor tutuyordu, çıkartma işlemini bir de kağıt üzerinde yaptı.

365

- 1

364

Yumurta Kafa defteri alıp kağıttaki işlemi iyice inceledi. “Aferin, doğru yapmışa benziyorsun...” diye başladı konuşmaya.

“Ama defteri ters tutuyorsunuz!” diye sözünü böldü Alice Yumurta Kafa’nın.

“Ah, tabii ya!” dedi Yumurta Kafa Alice’e aldırmaksızın. Bu esnada Alice defteri onun için düzeltmişti bile. “Ben de burada bir tuhafılık olduğunu anlamıştım zaten. Ne diyordum, işlemi doğru yapmışa benziyorsun -gerçi şu an sağlama yapmak için pek vaktim yok- buna göre üç yüz altmış dört gün boyunca doğmama hediyesi alabilirsin—“

“Doğru ya,” dedi Alice.

“Doğum günü hediyeni ise sadece bir gün. İşte evlere şenlik!”

“ ‘Evlere şenlik’ ” derken ne demek istediğinizi anlayamadım,” dedi Alice

Yumurta Kafa karşısındaki küçük gören bir ifadeyle gülümsedi. “Tabii ben söylemezsem nereden bileceksin. Yani, ‘seni mat ettim!’ ”

“Ama ikisi aynı anlama gelmez ki,” diye itiraz etti Alice.

“Ben bir kelime kullandığımda,” dedi Yumurta Kafa sanki aşağılayıcı bir ses tonuyla, “ben ne anlam ifade etmesini istiyorsan, o anlam ifade eder -ne bir eksik ne bir fazla.”

“Peki,” dedi Alice, “siz istediniz diye kelimeler çok farklı anlamlara da gelebilir mi?”

“Tüm mesele,” dedi Yumurta Kafa, “Kontrolün kimin elinde olacağı, bu kadar basit.”

Alice tek kelime edemeyecek kadar şaşırmıştı. Hemen sonra Yumurta Kafa yine konuşmaya başladı. “Kelimelerin de çeşit çeşit huylusu var -örneğin fiiller en kibirlileri- sıfatlar ne istersen yapar ama o fiiller yok mu, bir şey istemeye gör, burnundan getirirler. Neyse ki ben çoğuyla başa çıkabiliyorum! Gına geldi! İşte bunu der, bunu söylerim!”

“Peki,” dedi Alice, “gına gelmek ne demek?”

“İşte şimdi akıllı başında bir çocuk gibi konuşmaya başladın,” dedi Yumurta Kafa memnun bir ifadeyle. “ ‘Gına geldi’ fiilini, bu konuyu

konuştuğumuz yeter anlamında kullandım. Hayatının geri kalanını burada geçirmek istemediğini anladım, sırada ne yapmak istediğini anlarım, sanmıştıım.”

“Ne çok anlamı varmıř,” dedi Alice dűřünceli.

“Bir kelimenin bu kadar çok anlama sahip olmasını istediğimde,” dedi Yumurta Kafa, “her zaman üstüne para öderim.”

“Nasıl yani?” dedi Alice. Başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştı.

“Bir görsen, cumartesi gecesı toplanırılar etrafıma,” diye devam etti Yumurta Kafa. Bu esnada başını bir o yana bir bu yana ağır ağır sallıyordu, “maaşlarını isterler.” (Alice maaşlarını ne ile ödediğini sormaya cesaret edemediğinden ben de size bunun cevabını veremiyorum ne yazık ki.)

“Kelimelerin ne anlam ifade ettiđini açıklamakta üstünüze yok, beyefendi,” dedi Alice. “Bana “SAÇMAPAN” başlıklı řiirin kelimelerinin ne anlama geldiđini de söyler misiniz, lűtfen?”

“Oku da bir dıyalım,” dedi Yumurta Kafa. “şu ana kadar yazılmış olan tüm şiirleri ve daha yazılmamış olan nicesini açıklayabilirim.”

Buna pek bir sevinen Alice hemen ilk kıtayı okudu:

“Pişakşampiş oldu, ortalık kayastik kerbuşonlarla doldu

Döneçip delgilendiler gelgitte

İnbat paozlar

Ve de domdomkaçlar

Böğşırırken sessizce”

“Başlangıç için bu kadarı yeterli,” diye sözünü kesti Alice’in Yumurta Kafa; “ne karmaşık kelimeler varmış bu şiirde de. ‘Pişakşampiş’ akşam için yemek pişirdiğin saat anlamına geliyor.”

“Anladım,” dedi Alice; “peki, ‘KAYASTİK’?”

“ ‘Kayastik’ de ‘kaygan’ ve ‘elastik’ demek. ‘Kaygan’ın diğ er bir anlamı da ‘bıcır bıcır’. ‘Sivrisinek’ kelimesinde olduğu gibi farklı anlamlara gelen iki kelimeden tek bir kelime oluşmuş.”

“şimdi daha iyi anladım,” dedi Alice düşünceli. “Peki ya, ‘KERBUşON’?”

“Kerbuşonlar porsuğa benzer. Onlara tirbuşon kafalı kertenkeleler de diyebiliriz.”

“ ok tuhaf görünüyor olmaları.”

“ yledirler,” dedi Yumurta Kafa; “yuvalarını güneş saatlerinin altına yaparlar ve sadece peynir yerler.”

“Bir de ‘D NE MEK’ Ve ‘DELG LENMEK’ var.”

“ ‘D NE MEK’ topaç gibi kendi etrafında dönmek demek. ‘DELG LENMEK’ de delgiyle delik açmak anlamına gelir.”

“ ‘GELG T’ de güneş saatinin etrafındaki otlar demek o halde?” dedi Alice ne kadar zeki olduğuna kendisi de şaşarak.

“Tabii ki öyle! ‘GELGİT’ denmesinin sebebi, otların oracıkta dünyaya gelip hemen ölüp gitmesi.”

“Geldikleri gibi gidiyorlar demek,” diye şaşkınlığını dile getirdi Alice.

“Aynen öyle. ‘İNBAT’ ‘ince ve berbat’ demek. (Bir başka ilginç kelime daha!) ‘PAÇOZ’ ise pasaklı mı pasaklı bir horoza benzeyen bir kuş türüdür.”

“Ya ‘DONDONDOM KAÇ?’ diye sordu Alice. “Umarım, bu kadar soru sorarak başınızı şişirmemiştir!”

“ ‘DOMDOM’ yeşil renkli bir tür domuz; ama ‘KAÇ’ kelimesinin orada işi ne bilmiyorum. Sanırım evden kaçıp durdukları için öyle demişler.”

“ ‘BÖĞŞİRMAK’ ne demek sizce?”

“ ‘BÖĞŞİRMAK’ böğürerek ıslık çalarken arada bir de hapşırarak gibi bir şey. Ormanın aşağısından böyle sesler gelir hep. Bir duysan, kesin çok beğenirsin. Sana bu kadar zor şiirleri kim öğretiyor bakayım?”

“Bir kitapta okudum,” dedi Alice. “Ama bundan daha basit şiirler de duydum, sanırım Kopyası okumuştun.”

“Şiir diyorsan,” dedi Yumurta Kafa, upuzun kollarını uzatarak, “ben de çok şiir bilirim—”

“Hayır, demiyorum!” dedi Alice hemen Yumurta Kafa’nın şiir okumasını engellemek için.

“Bu şiiri,” diye devam etti Yumurta Kafa Alice’e aldırış etmeden, “sırf sen eğlenesin diye okuyacağım.”

Alice bunun üzerine şiiri dinlemek zorunda olduğunu düşündü, yere oturup pek memnun olmadığı yüzünden okunurken “Teşekkür ederim” dedi Alice.

“Tarlalar beyaza bürünür kış gelince,

Bu şarkıyı söylerim eğlenesin diye—

Yalnız şarkısını söylemeyeceğim,” diye açıklamada bulundu Yumurta Kafa.

“Görüyorum,” dedi Alice.

“Eğer şarkı söyleyip söylemediğimi görebiliyorsan, çoğu kişiden daha keskin gözlerin var.” dedi Yumurta Kafa öfkeyle. Alice tek kelime edemedi.

*“Baharda ormanlar olur yemyeşil,
Ne demek istediğimi şimdi söyleyeceğim.”*

“Çok teşekkür ederim,” dedi Alice.

*“Günler uzayınca yazın,
Belki bu şarkıyı anlarsın
Sonbaharda yaprakların rengi olur altın
Kalem kağıt alıp bunu yazasın”*

“Hatırlayabildiklerimi yazacağım,” dedi Alice.

“İkide bir konuşarak şiiri bölüp durma,” dedi Yumurta Kafa: “Aklımı karıştırıyorsun!”

*“Saldım haber Balıklara:
‘Dileğim şudur’ dedim onlara
Küçük balıklar denizden
Geri haber gönderdiler hemen
Dediler ki ‘Olmaz efendim, ne gelir elden’ “*

“Sanırım pek anlayamadım,” dedi Alice.

“Birazdan anlarsın,” diye cevap verdi Yumurta Kafa.

*“Sonra tekrar haber gönderdim,
Dileğimi yerine getirmelerini emrettim
Balıklar cevap gönderdi öfkeyle
Ne de sinirlisiniz böyle, diye*

*Bir söyledim, iki söyledim
Onları ikna edemedim
Büyük bir çaydanlık kaptım
İşime yarar sandım
Kalbim güm güm atıyordu o anda
Çaydanlığı doldurdum tulumhada
Biri gelip haber verdi sonra
'Küçük balıklar uykuda.'
Ona dedim usulca
'Uyandırmalısın onları ama'
Kulağına öyle bir bağırdım
Adam sağır olacaktı üstadım"*

Yumurta Kafa bu kıtayı öyle yüksek sesle bağırarak okudu ki Alice olduğu yerde ürpererek, "İyi ki bağırdığı kişi ben değilim," diye düşündü.

*"Adam öyle gururlu ki
'Neden bağıryorsun?' dedi
Kibirine laf edilmezdi
'Uyandırırım ama bir şartla' demeseydi
Baktım iş başa düşünce
Tirbuşonu kaptım raftan ivedilikle
Kapının kilitli olduğunu görünce
Çektim, ittim, tekmeledim çaresizce
Kapının kapalı olduğunu anladım
Tokmağını zorladım"*

Sonra uzun süreli bir sessizlik oldu.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Alice çekinerek.

“Evet,” dedi Yumurta Kafa. “Hoşça kal.”

Alice bu kadar ani vedalaşmayı beklemiyordu ama artık gitmesi gerektiği öyle açık bir şekilde dile getirilmişti ki daha fazla kalmanın ayıp olacağını düşündü. Ayağa kalkıp elini uzattı.

“Tekrar görüşene dek güle güle!” dedi elinden geldiği kadar güler yüzlü olmaya çalışarak.

“Tekrar karşılaşsak bile, seni tanıyamam ki,” diye cevap verdi Yumurta Kafa memnuniyetsiz bir ses tonuyla. Alice’e eli yerine parmaklarından uzatarak, “Diğer insanlardan hiç farkın yok, ne de olsa,” dedi.

“Yüzümden tanırınız sonuçta,” dedi Alice düşünceli.

“Benim de şikayet ettiğim işte bu,” dedi Yumurta Kafa. “Yüzün diğer herkesin yüzü gibi: iki gözün var ve...(parmağıyla havada yüzdeki yerlerini çizerek gösteriyordu), yüzünün ortasında bir burnun, hemen altında ağzın. Hep aynı. Eğer burnunun aynı tarafında olsaydı gözlerin; ya da ağzın altında, o zaman olurdu işte.”

“O zaman güzel görünmezdim ki,” diye itiraz etti Alice. Ama Yumurta Kafa gözlerini yumarak “Dene de gör.” dedi

Alice bir süre Yumurta Kafa’nın bir şeyler söylemesini bekledi ama Yumurta Kafa gözlerini açıp Alice’e tek kelime söz söylemediği için Alice “Güle güle!” dedi bir kez daha. Yumurta Kafa’dan yine ses seda çıkmadığını görünce sessizce oradan uzaklaştı. Yürürken kendi kendine “Bu kadar müşkülpesentini...” (Bu kadar uzun bir kelime söyleyebildiği için kendiyle gurur duyarak kelimeyi yüksek sesle tekrarladı.) “Bu kadar müşkülpesentini hiç..” Cümlesini bitiremedi; çünkü tam o esnada ormanı zangır zangır inleyen büyük bir gürültü duyuldu.

Bölüm VII: Aslan ve Tek Boynuzlu At

Tam o esnada, ormanın içinden muhafızlar koşar adımlarla çıkageldi. İkili ve üçlü gruplardan oluşan muhafızları daha sonra onlu yirmili gruplar takip etti. En sonunda bütün ormanı dolduracak kadar çok muhafız çıktı ortaya. Alice, ezilmemek için bir ağacın altına saklanarak muhafızların uzaklaşmasını izledi.

Alice hayatında hiç bu kadar çok sakar muhafızı bir arada görmemişti; muhafızlar ikide bir takılıp düşüyorlardı. Birisi yere düşmeye görsün diğerleri de ona takılarak üstüne düşüyordu; böylelikle yerde öbek öbek muhafız yığınları oluşmuştu.

Sonra atlar geldi. Dört bacakları olduğu için bunlar yaya muhafızlardan daha becerikliydi; ama yine de ikide bir tökezlemekten geri kalmıyorlardı. Sanki bir at tökezleyince, binicisi o an yere düşmeli, gibi bir kural vardı. Ormandaki kargaşa giderek artıyordu. Alice ormandan çıkınca pek bir rahatladı. Yere çökmüş defterine meşgul bir şekilde bir şeyler karalayan Beyaz Kral’la karşılaştı.

“Hepsini gönderdim!” diye bağırdı Kral Alice’i görünce neşe içinde. “Ormandan gelirken muhafızlarla karşılaştın mı, tatlım?”

“Evet,” dedi Alice: “sanırım birkaç bin kadarıyla.”

Dört bin iki yüz yedi, tam olarak sayısı bu kadar muhafızların,” dedi Kral, kitabına bakarak. “Gerçi atlı muhafızların hepsini gönderemedim, çünkü ikisine oyunda ihtiyaç vardı. İki haberciyi de gönderemedim; ikisi de kente indi. Yola bak bakalım, birilerini görebiliyor musun?”

“ Kimseyi ,” dedi Alice cümlesini bitirmeden.

“Keşke benim gözlerim de seninkiler gibi olsa,” dedi Kral söylenerek. “Kimseyi görebilsem. Hatta bu mesafeden bile. Bu ışıktaki gerçek insanları görebildiğim kadar kimseyi görebilsem yeter de artar bana .”

Alice bir elini alnına siper ederek dikkatli bir şekilde yolu izlemekte olduğundan Kral’ın son sözlerini duymamıştı. “Şimdi birini görüyorum!” diye haykırdı en sonunda. “Ama çok yavaş ilerliyor; hareketleri ne de tuhaf öyle!” (Haberci yürürken kocaman ellerini iki yana yelpaze gibi açarak zıplaya zıplaya, yılan balığı gibi kıvrıla kıvrıla yürüyordu.)

“Hiç de tuhaf değil,” dedi Kral. “O diğer ülkenin habercisi ve kendi lkesindekiler gibi yürür. Sadece mutlu olunca öyle yürür onlar. İsmi GEL’dir.” (Kral Haberci’nin ismini “Gl” kelimesine benzer bir Şekilde telaffuz etti.)

“Severim yarimi G ile,” diye bir tekerlemeye başladı Alice, “Gözleri güzel diye, Kızarım ona E ile, ekşitir suratımı diye. Onu beslerim L ile, limonlu lokum sever diye. Adı GEL’dir yarimin, gelir...”

“Gelir gemiyle,” dedi Kral ansızın, Alice’in oynadığı oyuna katıldığını anlamadan. Alice ise G ile başlayan bir kent ismi bulmakla meşguldü o esnada. “Diğer Haberci’nin ismi GİT. Biri gittiğinde diğeri gelsin diye iki habercim var.”

“Affedersiniz?” dedi Alice.

“Af dileyecek ne yaptın bakayım?” diye sordu Kral.

“Sadece anlamadığımı belirtmek istemiştim,” dedi Alice. “Niye biri gidip diğeri geliyor?”

“Sana anlatmadım mı?” dedi Kral sabırsız bir Şekilde. “Biri gidip götürsün diğeri gelip getirsin diye.”

Tam o anda Haberci yanlarına vardı: Öyle nefes nefese kalmıştı ki tek kelime edecek hali yoktu zavallının. Sadece ellerini sallayarak zavallı Kral’a tuhaf bakışlar atıyordu.

“Bu genç bayan seni sever G ile, gözlerin güzel diye,” diye Gel’i Alice ile tanıştırdı Kral, Gel’in dikkatini kendinden başka birine çekmeyi umut ederek; ama pek işe yaramadı bu çabası. Gel’in davranışları her geçen saniye tuhaflaşıyor, gözleri fırl fırl dönüyordu.

Beni korkutuyorsun!” dedi Kral. “Bayılacağım galiba; bana bir lokum ver!”

Bunun üzerine Haberci, Alice'in şaşkın bakışları eşliğinde, boynuna asılı heybesinin içinden çıkardığı lokumu Kral'a uzattı. Kral lokumu büyük bir iştahla mideye indirdi.

"Bir tane daha istiyorum!" dedi Kral.

"Pudra şekerinden başka bir şey kalmadı," dedi Haberci heybesine göz atarak.

"O zaman pudra şekerinden ver sen de," diye homurdandı Kral cılız bir sesle.

Alice Kral'ın lokum yedikten sonra kendine gelmesine pek bir sevindi. "Bayılacak gibi olduğunda pudra şekeri yemek gibisi yoktur," dedi Kral Alice'e, pudra şekerini yalayıp yutarken.

"Bayılırsanız diye benim de aklıma yüzünüze soğuk su çarpmak geldi," diye önerisini dile getirdi Alice; "hatta içine biraz da tuz katacaktım, şekeriniz yükseldi diye bayılıyorsunuz zannettim."

"Pudra şekeri yemekten daha iyisi yoktur demedim ki ben de," diye cevap verdi Kral. "Hiçbir şeyin ona benzemeyeceğini söyledim sadece." Alice Kral'ın bu sözleri karşısında sesini çıkaramadı.

“Yolda kimleri gördün?” diye sordu Kral Gel’e. Bu arada, biraz daha pudra şekeri vermesi için elini Haberci’ye uzatmıştı.

“Kimseyi,” dedi Gel.

“Doğru,” dedi Kral. “Bu genç hanımefendi de onu görmüş. Tabii kimse senin kadar hızlı yürüyemez.”

“Bu konuda kimse elime su dökemez,” dedi Gel suratını asarak. “Eminim kimse benim kadar hızlı yürüyemez.”

“Tabii,” dedi Kral, “aksi halde buraya ilk varan o olurdu. Eğer dinlendiysen artık, kentte neler olup bitiyor, anlat bakalım.”

“Kulağınıza söyleyeyim,” dedi Gel ve ellerini bir borazan gibi tutup ağzına yaklaştırarak Kral’ın kulağına eğildi. Alice buna pek bir üzüldü; o da kentte neler olup bittiğini duymak istiyordu. Ama fısıldamak ne kelime, avaz avaz bağırmaya başladı Gel: “Yine başladılar!”

“Bu ne biçim fısıldama?” diye bağırды zavallı Kral tüyleri diken diken. “Eğer tekrar bağırarak olursan, seni tereyağına banarım! Sanki beynimin içinden deprem oldu!”

“Küçük bir deprem olsa gerek!” diye düşündü Alice. “Kimler başladı?” diye sordu sonunda merakına yenilerek.

“Kim olacak, Aslan’la Tek Boynuzlu At!” dedi Kral.

“Kraliyet tacı için kavga mı ediyorlar?”

“Elbette,” dedi Kral. “İşin eğlenceli yanı uğruna kavga ettikleri taç benim tacım! Hadi bir koşu gidip onları izleyelim.” Sonra üçü birden koşmaya başladı. Alice koşarken kendi kendine eski bir şarkının sözlerini tekrarlıyordu:

“Taç için kavga eder Tek Boynuzlu At Aslan’la

Aslan yener Tek Boynuzlu At’ı sonunda.

Beyaz ekmekle kepekli ekmek verdiler ödöl olarak onlara

Üzümlü kekle besleyip kapı dışarı ettiler
ikiliyi borazanla.”

“Peki, dövüşü kazanan tacı alıyor mu?” diye sordu Alice olan gücüyle.
Koşarken nefes nefese kalmıştı.

“Olur mu öyle şey!” dedi Kral. “Daha neler duyacağım neler!”

“Lütfen,lütfedip” diyebildi Alice nefes nefese bir müddet daha
koştuktan sonra, “soluklanmak için durabilir misiniz?”

“Ben zaten lütuf sahibi bir kralım,” dedi Kral, “sadece latife etmeyi
bilmem. Zaten latife edecek zaman da yok!”

Alice’in bir kelime daha edecek hali kalmamıştı. Sessizce ilerlemeye
devam ettiler. Sonunda dövüşmekte olan Aslan ile Tek boynuzlu At’ın
etrafında toplanan büyük kalabalığı gördüler. Toz toprak havaya
karıştığından Alice ilk önce hangisinin Aslan hangisinin Tek Boynuzlu At
olduğunu anlayamadı. Neyse ki sonunda boynuzundan Tek Boynuzlu At’ı
seçebildi.

Diğer haberci Git’in yanına gittiler. Git bir elinde bir fincan çay
diğerinde bir parça tereyağlı ekmekle ayakta dövüşü izlemekteydi.

“Daha hapisten yeni çıktı, hapse girdiğinde çayını bile bitirememişti,” diye fısıldadı Gel Alice’in kulağına: “Hapistekilere sadece istiridye kabuğu veriyorlar. Onun için çok acıkmış ve susamış. Nasılsın, delikanlı?” diye devam etti kolunu Git’in boynuna şefkatle dolayarak.

Git arkasına bakarak iyiyim manasında kafa salladıktan sonra tereyağlı ekmeğini yemeye devam etti.

“Hapiste iyi baktılar sana, bari?” diye sordu Gel.

Git tekrar arkasına baktı. Yanağından bir iki damla yaş süzüldü; ama tek kelime etmedi.

“Konuşsana, dilini mi yuttun?” diye bağırdı Gel. Ancak Git sadece ekmeğini kemirerek çayından bir yudum daha aldı.

“Anlatsana!” diye bağırdı Kral. “Dövüş nasıl gidiyor?”

Git alel acele tereyağlı ekmeğinden aldığı kocaman lokmayı yutmaya çalışarak, “Kıran kırana devam ediyor.” diyebildi tıkanarak. “İkisi de seksen yedi kez nakavt oldu.”

“O zaman ödül olarak beyaz ve kepekli ekmek getirirler artık,” dedi Alice.

“Getirdiler bile,” dedi Git: “Ben ne yiyorum sandın?”

Tam o sırada, dövüş alanı sessizliğe gömüldü. Aslan ve Tek Boynuzlu At nefes nefese kalarak köşelerine çekilmişti. Bunun üzerine Kral, “On dakikalık mola!” diye bağırdı. Git ve Gel hemen işe koyularak beyaz ve esmer ekmeklerle dolu tepsileri dolaştırmaya başladı. Alice tadına bakmak için ekmeklerden bir parça kopardı; ama ekmek çok kuruydu.

“Bugün daha fazla dövüşeceklerini sanmama,” dedi Kral Git’e: “Git söyle de davullar çalınmaya başlasın.” Git tıpkı bir çekirge gibi sekerek davulların yanına gitti.

Alice bir süre Git'in ardından sessizce bakarak olduğu yerde bekledi. Sonra birden yüzü aydınlandı. “Bakın, bakın!” diye bağırdı parmağını uzatarak. “Beyaz Kraliçe koşar adımlarla tarlayı geçiyor! Koşmuyor sanki uçuyor! Şu kraliçeler ne kadar hızlı koşuyor böyle!”

“Ardında kesin düşmanı vardır,” dedi Kral başını bile çevirmeden. “Orman düşman dolu.”

“Bir koşu gidip ona yardım etmeyecek misiniz?” diye sordu Alice Kral'ın aldırmazlığına şaşırarak.

“Bir faydam dokunmaz ki!” dedi Kral. “Bir tazı kadar hızlı, yetişemem dünyada. Ama istersen onunla ilgili hatıralarımı yazarım—‘Çok iyi bir Kraliçe’ydi’ ” diye kendi kendine konuştu. Kral defterini açtıktan sonra “Kraliçe yazarken sonda tek e mi var?” diye sordu.

Tam bu sırada, Tek Boynuzlu At elleri cebinde ağır ağır yürüyerek önlerinden geçmekteydi. “Bu sefer dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdim ona!” diye laf attı Kral'a tam yanından geçerken.

“Fazla abartmadın mı?” diye söylendi Kral biraz gergin bir ses tonuyla. “Ona boynuzunla vurmaman gerekirdi, bu kurallara aykırı.”

“Canı acımadı ki,” dedi Tek Boynuzlu At Kral'ı umursamadan. Tam yoluna devam ediyordu ki Alice'i fark etti. Hemen geri dönüp yüzünde nefret dolu bir ifadeyle Alice'i incelemeye başladı

“Bu- bu nedir?” diye sordu en sonunda.

“Bir çocuk!” diye cevap verdi Gel hemen. İkisini tanıştırmak için Alice'in önünde durarak iki kolunu kendine has şekilde açtı. “Onu bugün bulduk. Hayat kadar kocaman, bir o kadar sıradan!”

“Onları hep göz kamaştırıcı yaratıklar olarak hayal etmişimdir!” dedi Tek Boynuzlu At. “Canlı mı peki?”

“Konuşabilir bile,” dedi Gel, ciddi bir şekilde.

Tek Boynuzlu At gördüklerine inanamayarak Alice'i incelemeye koyuldu: "Konuşsana, çocuk." dedi.

Alice gülmek için dudaklarını ısırıldı: "Ben de Tek Boynuzlu Atların göz kamaştırıcı yaratıklar olduğunu düşünürdüm hep! Daha önce hiç canlı bir Tek Boynuzlu At görmemiştim!"

"Artık tanıştığımıza göre," dedi Tek Boynuzlu At, "sen bana inanırsın, ben de sana. Anlaştık mı?"

"Siz nasıl isterseniz," dedi Alice.

"Gidip üzümlü kek getir, ihtiyar!" diye devam etti Tek Boynuzlu At Kral'a dönerek. "sakın esmer ekmekten getireyim deme!"

"Emriniz başım üstüne!" diye Gel'i çağırdı Kral homurdanarak. "Heybeni aç!" diye fısıldadı. "Haydi çabuk ol! Hayır, içinde pudra şekeri olanı değil."

Gel heybeden büyük boy üzümlü kek çıkartarak tutması için Alice'e uzattı. Sonra bir tabakla bıçak da çıkardı. Bir heybeden o kadar çok şeyin nasıl çıktığını aklı almıyordu Alice'in bir türlü. İllüzyon gösterisindeyim sanki, diye düşündü.

Tüm bunlar olup biterken Aslan da onlara katılmıştı: yarı kapalı gözlerinden ne kadar yorgun ve uykusuz olduğu anlaşılıyordu. “Bu nedir?” diye sordu Alice’i ağır ağır süzerken. Sesi büyük bir çandan çıkan ses gibi öyle derinden geliyordu ki.

“Bil bakalım, bu nedir?” diye haykırdı Tek Boynuzlu At sabırsızlıkla. “Asla tahmin edemezsin, ben edemedim.”

Aslan yorgun gözlerle Alice’i inceledikten sonra, “Hayvan mısınız? Sebze misin, meyve mi?” diye sordu her kelimenin ardından esneye esneye.

“Göz kamaştırıcı bir yaratık desem!” diye haykırdı Tek Boynuzlu At, Alice’in cevap vermesini beklemeden.

“O zaman üzümlü keki servis et bakalım, Yaratık,” dedi Aslan yere uzanıp çenesini pençelerinin üstüne koyduktan sonra. “Siz de oturun da,” (Kral’a ve Tek Boynuzlu At’a dönerek) “keki bölüşelim.”

Kral iki büyük hayvanın arasına oturmak zorunda kaldığı için pek bir huzursuzdu tabii ki; ama oturacak başka yer yoktu.

“Şu taç için ne güzel dövüşülür şimdi!” dedi Tek Boynuzlu At Kral’ın tacına muzipçe bakarak.

Bunu duyan zavallı Kral korkudan öyle bir titredi ki neredeyse başındaki taç yere düşecekti.

“Kesin ben kazanırım...” dedi Aslan.

“Kendine o kadar güvenme bence,” dedi Tek Boynuzlu At.

“Seni köşe bucak kovaladığımı ne çabuk unuttun, korkak tavuk!” diye kükredi Aslan öfkeyle. Konuşurken ön ayakları üzerinde doğruldu.

Kral tekrar kavgaya tutuşmasınlar diye araya girdi; o kadar korkmuştu ki sesi titriyordu. “Köşe bucak, demek?” dedi en sonunda. “Ne çok yer gezmişsiniz. Eski köprüyle Pazar yerini de gördünüz mü? Eski köprünün manzarası pek bir güzeldir.”

“Görmediğime eminim,” diye kükredi Aslan tekrar yerine çökerek. “Kavga ederken ortalık toz duman olduğundan göz gözü görmüyor. Şu yaratık da keki kesemedi gitti bir türlü!”

Alice küçük bir derenin kıyısına oturmuş, dizlerinin üstüne koyduğu büyük tepsideki keki bıçakla kesmeye çalışıyordu. “Çok tuhaf!” dedi Aslan’a cevaben (“Yaratık” diye çağrılmasına artık alışmıştı.) “Kesiyorum, kesiyorum, sonra dilimler tekrar birleşiyor!”

“Ayna ülkesinin keklerinin nasıl kesileceğini bilmiyorsun da ondan,” dedi Tek Boynuzlu At.

“Önce keki dolaştır, sonra kes.”

Bu kulağa saçma gelse de Alice Tek Boynuzlu At’ın tavsiyesine uyarak ayağa kalkıp keki dolaştırdı. Bunu yapınca kek üç parçaya bölünüverdi. “Şimdi kesebilirsin artık,” dedi Aslan Alice elinde boş tepsiyle yerine dönerken.

“Ama bu haksızlık!” diye haykırdı Tek Boynuzlu At. Alice ise elinde kalan bıçakla ne yapmasını gerektiğini bilemeden şaşkın şaşkın oturuyordu. “Yaratık Aslan’a bana verdiğinin iki kat fazlası kek verdi.”

“Alice ne yapsın, ona kekin kıntısı bile kalmadı,” dedi Aslan. “Nasıl lezzetli miydi kek, Yaratık?”

Alice tam cevap verecekken, davullar çalmaya başladı.

Daha sesin nereden geldiği anlaşılmadan, ses büyük bir uğultuya dönüştü. Davullar öyle büyük bir uğultuyla çalınmaktaydı ki Alice sağır olacağını düşündü. Hemen ayağa kalkıp korku içinde küçük derenin atladı.

Kafasını çevirip arkaya baktığında Aslan ve Tek Boynuzlu At şahlanmış ziyafetleri bölündüğü için burunlarından soluyordu. Alice dizlerinin üstüne çöktü ve uğultuyu engellemek için elleriyle kulaklarını kapattı.

“Eğer bu uğultu da onları kentten uzaklaştırmazsa,” diye düşündü, “hiçbir şey uzaklaştıramaz!”

Bölüm VIII: “Benim Kendi İcadım”

Bir süre sonra ses giderek azalmaya başladı ve en sonunda ortalık derin bir sessizliğe gömüldü. Alice korku içinde başını kaldırdı. Etrafta kimsecik kalmamıştı. Sanki Aslan’ı, Tek Boynuzlu At’ı ve Kral’ın habercilerini rüyasında görmüştü. Ama, üstünde üzümlü keki kesmeye çalıştığı tepsi işte oracıkta, ayaklarının dibinde durmaktaydı. “Demek ki, gördüklerim rüya değilmiş,” dedi kendi kendine, “tabii ben de şu an bir rüyanın içinde değilsem. Eğer öyleysem, umarım kendi rüyamda yer alıyorumdur. Kızıl Kral’ın rüyasında olmayı istemem. Başka birinin rüyasında olmayı sevmiyorum,” diye devam etti konuşmaya mızızlanarak.

Tam bu sırada şiddetli bir gürültü duyuldu: “Hey! Sen! Teslim ol!”. Koyu kızıl zırhının içinde bir şövalye elinde savurduğu uzun mu uzun topuzuyla, dört nala koşan atının üzerinde Alice’e doğru yaklaşıyordu. Alice’in yanına vardığında atını durdurdu: “Artık, benim esirimsin!” diye bağırırken atından aşağı yuvarlanıverdi.

Alice kendini bırakıp attan düşen şövalye için endişe etmeye başladı. Öyle ki şövalye atına binene dek endişeli gözlerle onu izledi. Şövalye tekrar atın üzerine çıktığında, konuşmaya devam etti: “Sen benim...” Şövalyenin konuşmasını “Hey! Sen! Teslim ol!” diye bağırarak başka bir ses böldü. Alice yeni bir şövalyenin daha kendisini esir almak için geldiğini düşünerek etrafına bakındı.

Bu sefer gelen Beyaz Şövalye’ydi. Alice’in yanına gelince tıpkı Kızıl Şövalye gibi atından yuvarlanarak yere kapaklandı. Tekrar atına binen her iki şövalye de tek kelime etmeden bir süre birbirine baktı. Alice ise her ikisini de hayretler içerisinde izlemekteydi.

“O benim esirim!” dedi en sonunda Kızıl Şövalye.

“Ama sonra ben gelip onu kurtardım!” diye cevap verdi Beyaz Şövalye de.

“O zaman onun için dövüşürüz biz de,” dedi Kızıl Şövalye miğferini alıp giyerken. (Kızıl Şövalye’nin eyerden sarkan miğferi at başına benziyordu.)

“Dövüş kurallarına uyacağına söz veriyor musun?” diye sordu Beyaz Şövalye miğferini başına geçirirken.

“Uyurken bile kuralına uygun uyurum,” dedi Kızıl Şövalye. Sonra her ikisi de öyle bir hışımla vuruşmaya başladılar ki Alice zarar görmemek için bir ağacın arkasına gizlendi.

“Acaba dövüşün kuralları neler?” dedi kendi kendine saklandığı yerden dövüşmekte olan şövalyeleri gizlice izlerken. “Görünüşe göre kurallardan

bir tanesi, eğer bir şövalye diğerine topuzuyla vurursa onu atından düşürür; düşüremezse kendisi düşer— başka bir kural da topuzlarını kollarının altında tutmaları olsa gerek. Topuzlarıyla birbirlerine vurduklarında ne çok gürültü çıkıyor. Şömine maşalarını demir parmaklıklara vurduğunda çıkan ses gibi! Atlar ise ne kadar uslu! Merdiven inip çıkar gibi üstlerinden düşüp tekrar çıkan şövalyelere gıklarını çıkarmıyorlar!”

Alice'in fark edemediği bir diğer kural şövalyelerin hep başının üstüne düşmesiydi. Dövüş bittiğinde her iki şövalye de kafa üstü düşmüş; yan yana yerde uzanmaktaydı. Her ikisi de düştükleri yerden kalkarak el sıkıştılar. Sonra Kızıl Şövalye atına binerek oradan dörtlüye uzaklaştı.

“Onu nasıl mağlup ettiğimi gördün mü?” diye sordu Beyaz Şövalye nefes nefese.

“Benim için pek önemli değil bu,” dedi Alice tereddütlü. “Sonuçta ne onun ne de senin esirin olmak istemem. Tek isteğim Kraliçe olmak!”

“Bir sonraki dereyi geçince olacaksın zaten,” dedi Beyaz Şövalye. “Ormanın sonuna kadar güvende olarsın diye sana eşlik edeceğim. Sonra geri dönmeliyim. Benim görevim oraya kadar.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Alice. “Miğferinizi çıkarmanıza yardımcı olabilir miyim?” Görünüşe göre Beyaz Şövalye’nin miğferini kendi kendine çıkarması biraz zor olacaktı. En sonunda Alice’in yardımıyla miğfer çıkartıldı.

“Rahat rahat nefes almak gibisi var mı,” dedi Beyaz Şövalye karman çorman olan saçını her iki eliyle düzeltirken. Sevecen, şefkat dolu kocaman gözleriyle Alice’e bakıyordu. Alice hayatında hiç bu kadar tuhaf görünümlü bir şövalye görmemişti doğrusu.

Şövalye üzerinde emanet gibi duran, incecik metalden bir zırh giymişti. Omzunun üzerine ise kapağı açık şekilde baş aşağı duran garip biçimli bir iskambil destesi kutusu tutturulmuştu. Alice meraklı gözlerle kutuyu incelemekteydi.

“Anlaşılan omzumdan sarkan küçük kutuyu pek beğendin.” dedi Beyaz Şövalye samimi bir ses tonuyla. “Bu benim kendi icadım; içine kıyafetlerimi ve sandviçlerimi koyuyorum. İçine yağmur girmesin diye baş aşağı tutturdum omzuma.”

“Ama o zaman içindekiler yere düşmez mi?” dedi Alice tüm nezaketiyle. “Kapağı açık kalmış, görmediniz mi?”

“Hayır, görmedim,” dedi Beyaz Şövalye. Yüzündeki ifadeden bu duruma çok üzüldüğü belliydi. “İçindekilerin hepsi düşmüştür o zaman. Bu durumda kutuya da gerek kalmaz,” dedikten sonra kutuyu söktü omzundan. Kutuyu tam çalılıkların arasına fırlatacağı ki, aklına bir fikir gelmiş olacak, bir ağacın dalına astı. “Bunu niye yaptığımı anladın mı?” diye sordu Alice’e.

Alice hayır manasında başını salladı.

“Belki anılar içinde yuva yapar da ben de ballarını alırım, diye.”

“Ama zaten eyerinize kovan ya da kovana benzer bir cisim asmışsınız,” dedi Alice.

“Evet, bu çok güzel bir arı kovanı,” dedi Beyaz şövalye keyifsiz, “hatta en iyilerinden bir tanesi. Ama daha tek bir arı bile içine girip bal yapmadı. Diğeri ise fare kapanı. Ya fareler yüzünden arılar ya da arılar yüzünden fareler gelmiyor.”

“Fare kapanı ne için peki?” diye sordu Alice. “Bildiğim kadarıyla atların arkasında fare olmaz da.”

“Pek olmaz belki, ama,” dedi Beyaz şövalye; “olduğunda, etrafımda cirit atmalarını istemem.”

“Gördüğün üzere,” diye devam etti bir süre düşündükten sonra, “her şeye hazırlıklı olmak şart! Atın bileğindeki halhalleri de bu yüzden taktım.”

“Onlar ne işe yarıyor?” diye sordu Alice merakla.

“Köpekbalıkları ısırmasın diye,” diye cevap verdi Beyaz şövalye. “Bu da benim icadım. şimdi bana yardım et de ormanın sonuna kadar sana eşlik edeyim. — O tepsi ne için peki?”

“zml kek içindi,” dedi Alice.

“Onu da yanımıza alsak iyi olur,” dedi Beyaz şövalye. “zml kek bulursak işimize yarar. Yardım et de onu şu heybeye yerleştirelim.”

Alice her ne kadar heybenin ağızını dikkatli bir şekilde açsa da Beyaz şövalye tepsiyi heybenin içine bir türlü yerleştiremediğiy için tepsiyi heybeye yerleştirme işi oldukça uzun sürdü; Beyaz şövalye, ilk bir kaç denemede heybenin neredeyse içine düşüyordu. “Heybe de şamdandan geçilmiyor,” dedi tepsiyi heybeye tıkıştırdıktan sonra; “gören de şamdan satıyorum sanır.” Sonra heybeyi, üzerinde havuç, şömine maşası ve daha bir sürü şeyin asılı durduğuy eyere bağıladı.

“Umarım, saçını sıkı sıkıya bağlamışsındır,” diye devam etti Beyaz Şövalye yola koyulurlarken.

“Her zamanki gibi bağladım,” dedi Alice gülümseyerek.

“Her zamanki gibi bağlanan yeterli değil,” dedi Beyaz Şövalye endişeli. “Burada rüzgar esti mi alır götürür uzaklara önüne çıkan her şeyi.”

“Saçım için de bir icadınız var mı?” diye sordu Alice.

“Henüz değil,” dedi Beyaz Şövalye. “Ama uçuşmasını önlemek bir planım var.”

“Nedir? Çok merak ettim.”

“İlk önce düz bir sopa bulacaksın,” dedi Beyaz Şövalye. “Sonra saçını sarmaşık misali sopaya sarmalayacaksın. Saçın uçuş uçuş olmasının sebebi aşağı sarkmasıdır; yukarı sardığında ise düz durur. Bu da benim icatlarımdan birisi. İstersen deneyebilirsin.”

Alice bunun pek işe yarar bir plan olduğunu düşünmüyordu. İkisi sessizce ormanda ilerlerken Alice de bunun üzerine düşündü durdu. Ah bir de, pek de iyi bir at binicisi olmadığı her halinden belli olan zavallı Beyaz Şövalye’ye yardım etmek için durmak zorunda kalmasaydı!

At her durduğunda -ki oldukça sık duruyordu- Beyaz Şövalye yüzükoyun yere kapaklanıyordu. At tekrar yürümeye başladığında ise -ki bu da çok ani oluyordu- bu sefer sırtüstü düşüyordu. İki de bir yana doğru yalpalamalarını saymazsak aslında geri kalan zamanlarda Beyaz Şövalye’nin atın üstünde durmayı başardığı söylenebilirdi. Ama Alice tam yanında yürürken yana doğru yalpalaması yok muydu! Alice çok geçmeden atın yanında yürümenin pek akıllıca olmadığını anladı.

Sonunda, “Korkarım, ata binmek konusunda pek deneyimli değilsiniz,” deme cüretini buldu kendinde. Bu esnada, attan beşinci kez düşen Beyaz Şövalye’ye yardım ediyordu.

Beyaz Şövalye buna çok şaşırmış, Alice’in sözlerine biraz alınmıştı. “Niye böyle dedin?” diye sordu atına tekrar binmeye çalışırken. Binerken bu sefer de diğer tarafa yuvarlanmamak için bir eliyle Alice’in saçına yapışmıştı.

“Deneyimli biniciler bu kadar sık düşmez de ondan,”

“Ben de bu konuda oldukça deneyimliyim,” dedi Beyaz Şövalye oldukça ciddi bir şekilde; “hem de çok!”

Alice “Gerçekten mi?” deyip kaldı öylece. Aslında oldukça naif bir şekilde sormuştu bunu. Sessizce ilerlemeye devam ettiler bir süre. Beyaz Şövalye gözleri kapalı kendi kendine mırıldanırken Alice her an düşebilir diye Beyaz Şövalye’yi endişeli gözlerle izliyordu.

“Binicilik sanatının en önemli noktası,” diye yüksek sesle konuşmaya başladı birden Beyaz Şövalye. Konuşurken sağ kolunu sallayıp duruyordu, “dengede...”

Tam bu esnada cümle başlamadan bitiverdi. Beyaz Şövalye kafa üstü Alice'in yürümekte olduğu taraf düş-müştü. Alice bu kez iyice korkmuştu; Beyaz Şövalye'yi yerden kaldırırken endişeli bir şekilde "Umarım bir yerinizi kırmamışsınızdır!" dedi.

"Lafı mı olur," dedi Beyaz Şövalye sanki birkaç kemiğinin kırılmasına aldırış etmezmiş gibi. "Ata binme sanatının en önemli noktası, diyordum, dengede durmaktır. Aynı bunun gibi..."

Ne demek istediğini Alice'e göstermek için elindeki dizginleri bırakarak iki kolunu yana açtı. Bu sefer de sırt üstü yere kapaklanıverdi.

"Çok deneyimliyim!" diye tekrarlamaya devam etti durdu Alice onu kaldırmaya çalışırken. "Çok deneyimliyim!"

"Saçma!" diye haykırdı Alice. Bu sefer sabrı tükenmişti. "Bence tekerlekli tahta ata binin, o size daha uygun!"

"O cins daha mı az sarsar?" diye merakla sordu Beyaz Şövalye. Tam düşecekken bu sefer atın boynuna sımsıkı sarılmıştı.

"Canlısından daha az, orası kesin," dedi Alice. Kendine engel olmaya çalışsa da küçük bir kahkaha atmaktan alı koyamadı kendini.

"O zaman ben de alayım bir tane," dedi Beyaz Şövalye düşünceli bir şekilde kendi kendine. "Bir ya da birkaç tane."

Bunun üzerine kısa süreli bir sessizlik oldu. Konuşmaya ilk başlayan yine Beyaz Şövalye'ydi. "Bir şeyler icat etmekte elime su dökemez kimse. Son düşüşümden sonra beni kaldırırken ne kadar düşünceli olduğumu fark etmişsinizdir, eminim?"

"Acınız yüzünüzden okunuyordu," dedi Alice.

"İşte tam o esnada bir bahçe kapısından nasıl geçilir sorusuna cevap bulmaya çalışıyordum. Sana da anlatmamı ister misin?"

"Hem de çok," dedi Alice kibarca.

“Bunun nereden aklıma nasıl geldiğini anlatayım sana,” dedi Beyaz Şövalye. “Kendi kendime dedim ki, ‘Tek sıkıntı ayaklar; başım zaten yeteri kadar yüksekte.’ İlk önce başımı kapının üstüne koyarım, sonra başımın üstünde dururum; -böylelikle ayaklarım da yeteri yükseklikte olur- sonra bir bakmışsın, öbür taraftayım.”

“Bunu denediğiniz takdirde boşu boşuna zarar göreceğiniz kesin,” dedi Alice düşünceli; “sizce de bu yöntem biraz zor olmaz mı?”

“Henüz denemedim,” dedi Beyaz Şövalye ciddi bir şekilde. “Onun için bu konuda kesin bir şey söyleyemem; ama korkarım biraz zor olacak.”

Beyaz Şövalye bu konuyu öyle çok dert edinmişe benziyordu ki Alice hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. “Miğferiniz ne kadar ilginçmiş!” dedi neşeyle. “O da sizin icadınız mı?”

Beyaz Şövalye gururla eyerinden sarkan miğferine baktı. “Evet,” dedi, “ama bundan daha iyisini de icat ettim; pamuk şeker şeklinde. Onu taktığımda attan düşersen yere ilk önce o çarpar. Böylelikle fazla düşmemiş olurum. Ama şöyle bir tehlike de var ki içine düşebilirsin. Bir keresinde başıma gelmişti böyle bir şey. Daha da kötüsü, ben miğferin içine düşünce bir başka Beyaz Şövalye gelip miğferi takmaya kalktı. Kendi miğferi zannetmişmiş.”

Beyaz Şövalye bunu öyle bir ciddiyetle anlatıyordu ki Alice anlatılanlara gülmeye cesaret edemedi. “Korkarım oldukça canı yanmıştır,” dedi titreyen bir sesle, “siz tepesinin üstüne tünemişken.”

“Tabii ki, onu tekmelemek zorunda kaldım,” dedi Beyaz Şövalye çok ciddi bir şekilde. “Miğferi başından çıkardı çıkarmasına, ama beni miğferin içinden çıkarmak çok uzun sürdü. Çok sağlam sıkışmışım. Kaya gibi sağlam.”

“Sağlam sıkışmışım derken farklı bir tür sağlamlığı kastettiniz sanırım,” diye itiraz etti Alice.

Beyaz Şövalye başını sallayarak, “Hayır, her konuda sağlamımdır!” dedi. Bunu söylerken öyle heyecanlandı ki ellerini havaya kaldırdı; ellerini kaldırmasıyla birlikte yine attan yuvarlanarak paldır küldür derin bir hendeğe düştü.

Alice Beyaz Şövalye'ye yardım etmek için hendeğin kıyısına koştu. Beyaz Şövalye bir süredir düşmeden at üstünde gidebilmişti ne de olsa, bundan dolayı bu seferki düşüşü Alice'i daha çok korkutmuştu. Bu sefer ciddi anlamda yaralanmış olabilirdi. Ortada ayak tabanlarından başka görünen bir şey yoktu. Alice Beyaz Şövalye'nin her zamanki ses tonuyla konuştuğunu duyunca çok rahatladı. “Her konuda sağlamımdır,” diye tekrar etti; “ama tabii ki birinin bir başkasının miğferini, üstelik sahibi de içindeyken giymesi düpedüz onun hatasıdır.”

“Baş aşağı dururken nasıl oluyor da bu kadar rahat konuşabiliyorsunuz?” diye sordu Alice Beyaz Şövalye'yi ayaklarından çekip kıyıya sürüklerken.

Beyaz Şövalye bu soruya şaşırmıştı. “Ha baş aşağı, ha baş üstü, ne fark eder?” dedi. “Sonuçta beynim hep aynı şekilde çalışıyor. Hatta baş aşağı dururken daha çok şey icat ediyorum.

“Örneğin böyle bir durumdayken icat ettiğim en güzel şey,” diye devam etti bir süre düşündükten sonra, “et yemeğinin üstüne yenilebilecek yeni bir tür tatlıydı.”

“Yani yemeğin sonuna hemen hazırlanıp yenilebilecek bir tür tatlı mı?” diye sordu Alice. “Aslında, öyle değil,” dedi Beyaz Şövalye ağır ağır, düşünceli bir şekilde. “Hayır, kesinlikle öyle değil!”

“O zaman bir sonraki gün içindir herhalde. Bir öğünde iki tatlı üst üste yenmez tabii”.

“Bir sonraki gün için de değildi,” dedi Beyaz Şövalye ısrarla: “Bir sonraki gün için değil. Aslında,” diye devam etti başını aşağı eğerek; sesi giderek alçalıyordu. “O tatlıyı yaptığımı da hiç hatırlamıyorum. Hatta o tatlının gün gelip yapılacağını da sanmıyorum. İcat edilebilecek en lezzetli tatlı olsa da.”

“Tatlıyı hangi malzemelerle yapmayı düşünüyordunuz?” diye sordu Alice Beyaz Şövalye’yi biraz neşelendirmek umuduyla. Zavallı Beyaz Şövalye’nin canı bu konuya çok sıkılmıştı.

“Havlu peçeteyle,” diye cevap verdi Beyaz Şövalye inleyerek.

“Korkarım, tadı pek de iyi olmaz—“

“Tek başına tabii ki iyi olmaz,” diye Alice’in sözünü kesti Beyaz Şövalye hemen. “Ama başka şeylerle, örneğin barut ve balmumu ile karıştırdığında tadı öyle güzel oluyor ki, parmaklarını yersin. İşte burada senden ayrılmam gerekiyor.” Ormanın sonuna gelmişlerdi.

“Üzgün görünüyorsun,” dedi endişeli bir şekilde Beyaz Şövalye Alice’e; “bir şarkı söyleyeyim de keyfin yerine gelsin.”

“Çok uzun mu?” diye sordu Alice. Ne de olsa o gün içerisinde yeteri kadar şiir dinlemişti.

“Evet, uzun,” dedi Beyaz Şövalye, “ama bir o kadar güzel. Dinleyen kim olursa ya gözyaşlarına boğulur ya da...”

“Ya da ne?” diye sordu Alice, Beyaz Şövalye aniden susunca.

“Ya da boğulmaz, işte. Şarkının adı ‘MEZGİT’İN GÖZLERİ’.”

“Aaa, şarkının adı bu mu?” dedi Alice ilgi göstermeye çalışarak.

“Hayır anlamıyorsun,” dedi Beyaz Şövalye biraz canı sıkkın bir şekilde. “Bu adının söyleniş şekli. Aslında adı, ‘YAŞLI MI YAŞLI ADAM’ ”

“O zaman ‘Bu şarkı böyle mi bilinir?’ demeliydim.” diye yanlışını düzeltti Alice.

“Hayır, dememelisin: Bu da tamamen farklı! Şarkı ‘EKMEK PARASI’ diye bilinir sadece.”

“O zaman şarkı nedir?” diye sordu Alice. Kafası allak bullak olmuştu.

“Onu söyleyecektim,” dedi Beyaz Şövalye. “Şarkı, aslında ‘BAHÇE KAPISINDA OTURMAKTA’; bestesi de benim icadım.”

Bunu dedikten sonra atını durdurdu ve dizginleri elinden bıraktı. Sonra şaşkın suratında belli belirsiz bir gülümseme ile bir eliyle tempo tutarken müziğin tadını çıkarırcasına şarkıyı söylemeye başladı.

Alice sonraları, aynanın içinde yaptığı yolculuklarda karşılaştığı tüm tuhaf olayların arasında en çok bu sahneyi hatırlayacaktı.

Yıllar sonra tüm sahne sanki dün yaşanmış gibi gözlerinin önüne gelecekti: Beyaz Şövalye'nin şefkat dolu mavi gözleri, nazik gülüşü, batan güneşin saçına yansıyan ışığı, Beyaz Şövalye'nin zırhından yansıyarak Alice'in gözlerinin kamaşmasına neden olan ışık demeti, boynundan aşağı dizginler sarkan, bir o yana bir bu yana sessizce dolaşırken ayağının altındaki çimleri yiyen at ve arkadaki ormanın karanlık gölgeleri... Alice, bir elini gözlerine siper ederken tüm bunları bir resim karesi gibi işledi belleğine. Bir ağaca sırtını verdikten sonra gözlerini tuhaf ikiliye dikip sanki rüyadaymışçasına şarkının hüzünlü ezgisini dinlemeye başladı.

“Ama bu beste onun icadı değil ki,” dedi kendi kendine. “Bu ‘SANA VERDİM HEPSİNİ, BANA KALDI HİÇBİRİ’ şarkısının ezgisi.” Orada durup can kulağıyla şarkıyı dinledi ama gözünden bir damla bile gözyaşı akmadı.

*“Bildiğim kadarını anlatırım sana;
Söylenecek pek az şeyim olsa da.
Yaşlı bir dedeyle geldim burun buruna,
Baktım bahçe kapısında oturmakta
‘Kimsin?’ diye sordum ona
Neyle geçinir merak ettim aslında
Cevabını tutamadım aklımda
Hafızam zayıflamış pek ala
‘Kelebek yakalarım’ dedi bana
‘Tarlada uyudukları esnada
Börek yaparım onlardan sonra
Satarım yol kenarında
Fırtınalı denizlerde bata çıka*

Sahile varan adamlara satarım fazlasıyla

Ekmek parası kazanılır zorla

Önemsiz bir iş yapsan da'

Benimse vardı bir plan aklımda

Sakalını yeşile boyadıktan sonra

Yelpazeyle saklayacaktım aklımca

Yeşil sakal çıkmasın diye ortaya

Söyleyecek laf yaşlı adama

Bulamayınca oracıkta

'Söylesene, neyle geçinirsin!' diye sordum amansızca

Vurdum kafasına kızgınlıkla.

Tatlı dille başladı anlatmaya:

'Yürürüm dururum yollarda

Küçük bir dereye varınca

Ateş yakarım oracıkta

Çıkarırlar altını rengi kara

Derede ateş tutuşunca

Tutuşturlar elime para

İki buçuk liradan değil fazla

Benim aklımsa midemde ama

Nereden bulup yesem poğaç

Kemer de gün be gün sıkmakta

Yaşlı adamı sarsa sarsa

Yüzü morardı sonunda:

‘Söylesene, neyle geçinirsin!’ diye sordum umarsızca

Ne yaparsın tek başına?’

Dedi: “Mezgit gözü avlarım ırmakta

Boncuk gibi parlamakta

Ondan düğme yaparım hırkaya

Issız gecenin ortasında

Bunlara satmam ne altına ne gümüş paraya

Sadece bakır kuruşa

Dokuzunu satarım zararına

Bazen kazarım toprağı bulurum para

Ya da yengeç avlarım oltayla;

Bazen koyarım köstek yola

Büyük faytonlar kahrola

Ekmek kazanmanın bin yolu işte sana

(yaşlı adam gözünü kırparak devam etti anlatmaya)

Çalışkanlığım servettir bana

Şimdi sağlığınıza

İçerim ben doya doya”

*Köprüyü küften arındırmaya
Şarapta kaynatayım usulca
Diye plan yaptım sonunda
Anladım yaşlı adamı o anda
Teşekkürlerimi ilettim minnettarlıkla
Nasıl zengin olduğunu anlatıp bana
Sağlığıma içmeyi ihmal etmedi nasılsa
Eğer bir gün batırırsam parmağımı tutkala
Ya da sağ ayağımı sıkıştırırsam sol pabuca
Düşürürsem baş parmağıma
Gülle gibi ağır bir parça
Hatırlarım yaşlı adamı ağlaya ağlaya
Sevecen bakışı, ağır aksak konuşmasıyla
Saçı aktır pamuktan daha
Yüzü benzese de kargaya
Gözleri parlar ışıldaya ışıldaya
Acıdan dönmüş şaşkına
Bir o yana gider bir bu yana
Konuşurken mırıldana mırıldana
Ağzı dolu sanırsın poğaçayla
Manda gibi homurdana homurdana
Bir yaz akşamı oturur bahçe kapısında
Öylece bir başına*

Beyaz Şövalye şarkının son kelimelerini söylerken dizginleri eline aldı ve atının başını geldikleri yöne doğru çevirdi. “Birkaç metre daha gideceksin,” dedi, “tepeden aşağı ineceksin ve şu küçük dereden geçeceksin; sonra Kraliçe olacaksın. Ama biraz daha bekleyip beni uğurlar

mısının önce?” diye ekledi Alice gösterdiği yöne doğru merakla bakarken. “Çok uzun sürmez. Şu yolun dönemecine geldiğimde mendilini sallarsın. Sanırım bu beni daha çok yüreklendirir.”

“Tabii ki uğurlarım,” dedi Alice: “Bana bu kadar uzun süre eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Şarkıyı da çok beğendim.”

“Umarım beğenmişsindir,” dedi Beyaz Şövalye tereddütlü: “ama düşündüğüm kadar gözyaşı dökmedin.”

Sonra el sıkıştılar. Beyaz Şövalye ormanın derinliklerine doğru sürdü atını. “Sanırım onu uğurlamak için fazla beklemeyeceğim,” dedi Alice kendi kendine onu izlerken. “İşte yine her zamanki kafa üstü düştü! Neyse ki atın üstüne asılanlara tutunarak daha kolay ata binebiliyor artık...” Alice bu şekilde kendi kendine konuşmaya devam ederken Beyaz Şövalye atıyla ağır ağır ilerliyor, bir o yana bir bu yana yuvarlanarak attan düşüyordu. Dördüncü ya da beşinci kez düştükten sonra dönemece vardı. Alice mendilini sallayarak Beyaz Şövalye'yi uğurladı.

“Umarım uğurlamam onu yüreklendirmiştir,” dedi Alice tepeden aşağı inerken: “Şimdi bu son dereyi de geçersen Kraliçe olacağım. Çok heyecanlıyım!” Birkaç adım attıktan sonra derenin kenarına vardı. “En

sonunda sekizinci kareye vardım!” diye haykırdı dereden karşıya zıplarken.

Yosun kadar yumuşak çimenlerin arasına bırakıverdi kendini biraz dinlenmek için. Etrafında türlü türlü çiçek vardı. “Buraya varabildim sonunda, çok mutluyum. Başımın üstündeki de ne?” diye haykırdı korkuya kapılarak. Ellerini başına götürdüğünde tüm başını kaplayan ağır bir cisme dokundu.

“Ama ben anlamadan nasıl olur da bu şey başıma kondu?” diye sordu kendi kendine. Ağır cismi başından alıp ne olduğunu anlamak için kucağına koydu.

Altın bir taçtı bu!

Bölüm IX: Kraliçe Alice

“İşte bu harika!” dedi Alice. “Bu kadar çabuk kraliçe olacağımı hiç aklıma gelmemişti -izin verirsiniz size bir şey söylemek isterim, majesteleri,” diye konuşmaya devam etti daha ciddi bir ses tonuyla (kendi kendini azarlamayı huy edinmişti iyice.) “Çimlerin üzerinde böyle yuvarlanmak siz majestelerine hiç yakışmıyor! Kraliçelerin bir ağırlığı olmalı!”

Ayağa kalkıp yürümeye başladı. Tacının düşmesinden korkarak önceleri dimdik yürümeye gayret etti. Ama etrafta onu görececek kimse olmadığını düşününce rahatladı, “Eğer gerçek bir kraliçe olduysam,” diyerek yeniden oturdu, “zamanla bunu da başarırım.”

Her şey o kadar garip bir şekilde olup bitmekteydi ki Alice hemen yanı başında Kızıl Kraliçe ile Beyaz Kraliçe’nin oturduğunu görünce biraz olsun şaşırmadı. Oraya nasıl geldiklerini sormayı çok isterdi ancak bu sorusu kabalık olarak addedilebilirdi. Ama oyununun bitip bitmediğini sormanın

bir zararı olmaz diye düşündü. “Lütfen söyler misiniz—“ diye başladı söze Kızıl Kraliçe’ye çekingen bir ifadeyle bakarak.

“Seninle konuşursak konuş!” diye sertçe Alice’in sözünü kesti Kızıl Kraliçe.

“Ama herkes bu kurala uysaydı,” dedi Alice tartışmaya girmekten sakınmayarak; “yani, sadece konuşulduğunda konuşsaydınız karşınızdaki kişi de sizin konuşmanızı beklerdi; böylelikle kimse konuşmaya başlayamazdı...”

“Saçma!” diye haykırdı Kızıl Kraliçe. “Neden anlamak istemiyorsun, çocuk—“ Tam bu sırada Kraliçe kaşlarını çatarak sustu. Bir süre düşündükten sonra birden konuştukları konuyu değiştirdi. “ ‘Eğer gerçek bir kraliçe olduysam,’ demek de neyin nesi? Kendine ne hakla Kraliçe dersin sen? Sınavı geçene kadar kraliçe olamayacağını bilmiyor musun? Bir an önce sınava başlasak daha iyi olacak sanırım.”

“Ama ‘eğer’ demiştim!” dedi zavallı Alice acıklı bir sesle.

İki kraliçe birbirine baktı. Kızıl Kraliçe küçük bir ürpertiyle, “ ‘eğer’ demişmiş“ dedi.

“Ama bundan daha fazlasını söyledi!” diye sızlandı Beyaz Kraliçe ellerini ovuşturarak. “Bundan çok daha fazlasını!”

“Evet daha fazlasını söyledin,” dedi Kızıl Kraliçe Alice’e. “Her zaman doğruyu söyle; konuşmadan önce düşün, sonra düşündüklerini bir yere yaz.”

“Ama ben o anlamda söylememiştim—“ diye tam açıklama yapıyordu ki Alice, Kızıl Kraliçe sabırsızca sözünü kesti zavalının.

“Ben de buna kızıyorum ya! Hangi anlamda söylediğini nasıl olur da bilmezsin? Hangi anlamda konuştuğunu bilmeyen bir çocuğun ne anlamı olur ki? Basit bir şakanın bile anlamı var. Bir şaka kadar da mı anlamın

yok senin? Ağzınla kuş tutsan da faydası yok konuştuğun şeyin anlamını bilmedikten sonra.”

“Ağzımla kuş tutamam ki ben,” diye itiraz etti Alice.

“Onu mu dedim şimdi ben,” dedi Kızıl Kraliçe. “Konuştuğun şeyin anlamını bilmedikten sonra yaptığın hiçbir şey fayda etmez, demek istedim.”

“Konuştuğu şeyin anlamını bilmiyor,” dedi Beyaz Kraliçe, “ama bilmediğini de bilmiyor!”

“Ne ayıp,” dedi Kızıl Kraliçe. Daha sonra bir süre sessizlik oldu.

Kızıl Kraliçe Beyaz Kraliçe’ye dönerek. “Seni Alice’in bu akşamüstü vereceği şölene davet ediyorum.” diyerek sessizliği bozdu.

Beyaz Kraliçe belli belirsiz tebessüm ederek “ben de seni davet ediyorum.” dedi.

“Adıma bir şölen düzenleneceğini bile bilmiyordum,” dedi Alice; “ama eğer düzenlenecekse sanırım kimin davet edileceğine ben karar vermeliyim.”

“Hakkını kullandın,” dedi Kızıl Kraliçe: “ama söylemeden edemeyeceğim, sizin okulda görgü kurallarını öğretmiyorlar galiba.”

“Okulda görgü kuralları öğretilmez zaten,” dedi Alice. “Okulda toplama-çıkarma kurallarını öğretirler.”

“Demek toplama yapmayı biliyorsun?” diye sordu Beyaz Kraliçe. “Bir, bir, bir, bir, bir, bir, bir, bir, bir, bir daha kaç eder?

“Bilmem,” dedi Alice. “İşlemde kaç tane bir vardı.”

“Toplama yapmayı bilmiyor demek ki,” diye araya girdi Kızıl Kraliçe. “Çıkarma yapabiliyor musun bari? Sekizden dokuzu çıkar bakalım.”

“Sekizden dokuz çıkmaz ki,” diye cevap verdi Alice hemen; “ama—“

“Çıkartma yapmayı da bilmiyor,” dedi Beyaz Kraliçe. “Bölme yapabiliyor musun peki? Bir somun ekmeği bıçakla böl bakalım, cevap nedir?”

“Sanırım—“ diye cevap vermeye hazırlanıyordu ki Alice Kızıl Kraliçe cevabı söyleyiverdi.

“Tereyağlı eklemek, tabii ki! Bir başka çıkartma sorusu soralım: Bir köpekten kemiğini alırsan geriye ne kalır?”

Alice düşündü. “Aldığıma göre geriye kemik kalmaz pek tabii- köpek de kalmaz; çünkü ısırarak için beni kovalamaya başlar. Sonuç olarak, benden de eser kalmaz ortada!”

“Yani hiçbir şey kalmaz diyorsun?” diye sordu Kızıl Kraliçe.

“Sanırım cevap bu.”

“Her zamanki gibi yanlış,” dedi Kızıl Kraliçe: “geriye köpeğin kızgınlığı kalır.”

“Ama nasıl olur anlamıyorum—“

“Bak şöyle!” diye haykırdı Kızıl Kraliçe. “Köpek çok kızacaktır, öyle değil mi?”

“Evet belki,” diye cevap verdi Alice temkinli bir şekilde.

“Demek ki köpek senin peşine takılınca geriye kızgınlığı baki kalacaktır!” diye bağırdı Kızıl Kraliçe zafer kazanmışçasına.

Alice elinden geldiği kadar ciddi bir tavır takınarak, “Farklı yönleri de gidebilirler,” dedi. Bir yandan da “Ne saçma sapan konuşuyoruz!” diye düşünmekten kendini alamıyordu.

“Dört işlem yapmayı biraz olsun bilmiyor!” dedi iki kraliçe de kelimelerin üstüne basa basa.

“Siz biliyor musunuz peki?” dedi Alice birden Beyaz Kraliçe’ye dönerek. Devamlı kendinde kusur bulunmasına içerlemişti.

Beyaz Kraliçe nefesini tutarak gözlerini kapattı. “Biraz zaman verersen toplama yapabilirim, ancak çıkartmayı beceremiyorum bir türlü!”

“Alfabeyi biliyorsundur, herhalde?” dedi Kızıl Kraliçe.

“Elbette biliyorum,” dedi Alice.

“Ben de,” diye fısıldadı Beyaz Kraliçe. “Sık sık buluşup alfabeyi tekrar ederiz, tatlım. Sana bir sır vereyim, tek harften oluşan kelimeleri bile okuyabilirim! Bu çok muhteşem, değil mi? Çalışmaya devam et, zamanla sen de okursun.”

Kızıl Kraliçe’nin sesi duyuldu yine: “Faydalı bilgiler konusunda nasılsın?” dedi. “Ekmek nasıl yapılır, bakayım?”

“Bunu biliyorum!” diye bağırdı Alice hevesle. “Biraz un alırsınız—”

“Un için buğdayı nereden bulacaksın peki?” diye sordu Beyaz Kraliçe. “Tarladan mı toplarsın, ağaçtan mı koparırsın?”

“Ağaçtan olur mu hiç,” diye açıklamaya başladı Alice: “Tarlada yetişir buğday—”

“Kaç dönüm tarlada?” diye sordu bu sefer de Beyaz Kraliçe. “Bu kadar eksik cevap verilir mi hiç?”

“Başını yelpazele şunun!” diye lafa girdi Kızıl Kraliçe endişelenerek. “O kadar çok düşündü ki beyni hararet yapacak.” Sonra her iki kraliçe de ellerindeki yaprak demetleriyle Alice’i yelpazelemeye başladı. Alice’in saçları yelpazelenmekten o kadar çok karıştı ki kendisini yelpazelemeyi bırakmaları için adeta onlara yalvarmaya başladı.

“Artık daha iyice,” dedi Kızıl Kraliçe. “Hiç yabancı dil biliyor musun? Örneğin hüptürühüp’ün Fransızcası nedir?”

“Öyle bir kelime yok ki,” diye cevap verdi Alice ciddi bir şekilde.

“Onu da kim demiş?” dedi Kızıl Kraliçe.

Alice bu sefer durumdan sıyrılmanın çözümünü bulmuştu. “Bana bu kelimenin hangi dile ait olduğunu söylerseniz, size Fransızcasını söyleyebilirim!” dedi zafer kazanmışçasına.

Kızıl Kraliçe gergin bir şekilde ayağa kalkarak “Kraliçeler asla pazarlık yapmaz!” dedi.

“Keşke soru da sormasalar,” diye düşündü Alice.

“Tartışmayın lütfen,” dedi Beyaz Kraliçe kaygılı bir ses tonuyla. “Yıldırımın sebebi nedir?”

“Yıldırımın sebebi,” dedi Alice. Bunu söylerken kendinden oldukça emindi, çünkü bunun cevabını kesinlikle doğru biliyordu. “Gök gürültüsüdür—hayır, hayır!” Hemen cevabını düzeltti. “Tam tersini söylemek istedim.”

“Artık çok geç,” dedi Kızıl Kraliçe: “Bir şey söylediğinde söylemişsindir, sonuçlarına katlanmak zorundasın.”

“Aklıma gelmişken—”dedi Beyaz Kraliçe başını öne eğip ellerini birleştirip bir ayırarak. “Geçen Salı öyle şiddetli bir fırtına vardı ki; yani son salılardan birinde demek istemiştim.”

Alice’in kafası karışmıştı. “Bizim ülkemizde” dedi, “tek gün olur.”

Kızıl Kraliçe “Bir şeyler yapmak için pek az zamanınız var demek ki. Burada aynı anda iki hatta üç gündüz gece olur. Hatta bazen kışın aynı anda beş gündüz gece yaşarsınız -sıcak olsun diye.”

“Beş gece bir geceden daha mı sıcak oluyor?” diye sorma cesaretini gösterdi Alice.

“Beş kat daha sıcak, tabii ki.”

“Ama mantıken beş kat daha soğuk olması gerekmez mi?”

“Aynen öyle!” diye haykırdı Kızıl Kraliçe. “Beş kat kadar daha sıcak ve beş kat kadar daha soğuk. Tıpkı benim senden beş kat daha zengin olmam ve beş kat kadar zeki olmam gibi!”

Alice içini çekerek pes etti. “Tıpkı cevabı olmayan bir bilmece gibi!” diye düşündü.

“Yumurta Kafa da fırtınayı gördü,” diye devam etti Beyaz Kraliçe alçak sesle. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Elinde bir tirbuşonla kapıya geldi—”

“Ne istedi?” diye sordu Kızıl Kraliçe.

“İçeri girmek istediğini söyledi,” diye devam etti Beyaz Kraliçe, “bir su aygırını arıyormuş. O sabah da evde hiç su aygırını kalmamıştı.”

“Genelde olur mu ki?” diye sordu Alice hayretler içerisinde.

“Sadece perşembeleri,” dedi Kraliçe.

“Niçin geldiğini biliyorum,” dedi Alice; “balıkları cezalandırmak istiyordu; çünkü—”

Bu esnada Beyaz Kraliçe yine konuşmaya başladı. “Öyle büyük bir fırtınaydı ki, aklını başından alır!” “Onun zaten aklı başında değil ki,” dedi Kızıl Kraliçe. “Çatının bir kısmı uçtu. Evin içinde esmeye başlayan fırtına odada ne var ne yoksa devirdi götürdü; ne masanın üzerindeki kalınlık ne de masa. O kadar korktum ki sorsan kendi ismimi söyleyemezdim!”

Alice “Böyle bir durumda ismimi söylemek aklıma bile gelmezdi! Ne faydası var ki!” diye düşündü ama zavallı Kraliçe’yi incitirim korkusuyla düşüncelerini dile getirmedi.

“Majesteleri, onu affedin,” dedi Kızıl Kraliçe Alice’e. Beyaz Kraliçe’nin bir elini tutup sevgiyle okşamaya başladı. “Kötü bir niyeti yok, sadece aptalca şeyler söylemeden duramıyor, huy işte.”

Beyaz Kraliçe mahcup bir edayla Alice’e baktı. Alice Beyaz Kraliçe’nin gönlünü almak için bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti ama aklına bir şey gelmedi.

“Okula falan gitmedi,” diye devam etti Kızıl Kraliçe; “ama öyle iyi huylu ki! Başını okşayın dünyalar onun olur!” Ancak Alice bu kadarına da cesaret edemezdi.

“Biraz sevgi gösterin, saçını bigudileyin, başka bir şey istemez—“

Beyaz Kraliçe derin derin iç çekerek başını Alice’in omzuna dayadı.

“Çok uykum var!” diye sızlandı.

“Yoruldu zavallıcık!” dedi Kızıl Kraliçe. “Saçını okşayıp, geceliğinizi ona ödünç verin ve ona tatlı bir ninni söyleyin.”

“Yanımda hiç gecelik yok ki,” dedi Alice birinci tavsiyeyi yerine getirmeye çalışarak: “Bildğim bir ninni de yok.”

“O zaman ben söyleyeyim,” dedi Kızıl Kraliçe ve başladı ninniye söylemeye:

*“Hu, hu, hu bebeğime
Uyu da büyü Alice’in kucağında ninniyle!
Acıkırsan mamamı ye,
Yedikten sonra gideriz şölene
Kızıl Kraliçe, Beyaz Kraliçe ve Alice ile, hep birlikte!”*

“Şimdi sözlerini biliyorsun,” dedi sonra, başını Alice’in diğer omzuna dayarken. “Yalnız bana da ninni söyle. Benim de uykum geliyor.” Bir süre sonra her iki kraliçe de uykuya dalmış, sesli sesli horuldamaya başlamıştı bile.

“Şimdi ben ne yapacağım?” dedi Alice şaşkınlıkla etrafına bakınarak. İlk önce birinin sonra diğerinin başı Alice’in omuzlarından yuvarlanarak kucığına pat diye düştü. “Böylesi daha önce kimsenin başına gelmemiştir herhalde. Kimse uyumakta olan iki kraliçe ile aynı anda ilgilenmek zorunda kalmamıştır kesinlikle! Tarih boyunca böyle bir şey olmamıştır, olamaz da zaten; çünkü bir ülkede bir kraliçeden başka kraliçe olmaz zaten. Haydi kalkın, başınız da kütük kadar ağır!” diye konuşmaya devam etti sabırsızca; ama horultudan başka cevap alamadı.

Horlama sesi giderek artıyor bir şarkıya dönüşüyordu: en sonunda şarkının sözleri de duyulur olmuştu. Alice hayretler içerisinde bu şarkıyı dinlerken, ansızın yok olan başları fark etmedi bile.

Üzerinde büyük harflerle “KRALİÇE ALICE” yazan, kemerli bir kapının önünde duruyordu. Kapının her iki yanında da zil tokmağı vardı; birinde “Misafir Zili” diğerinde “Görevlilerin Zili” yazıyordu.

“Şarkı bitene kadar bekleyeceğim,” diye düşündü Alice, “sonra zili çalarım -acaba hangi zili çalmam gerekir?” diye devam etti. Zillerin üzerindeki isimler kafasını karıştırmıştı. “Ben misafir değilim; ama görevli de değilim. Üzerinde “Kraliçe” yazan başka bir zil daha olmalı—”

Tam o esnada kapı biraz aralandı ve uzun gagalı bir yaratık başını kapıdan dışarı uzattı. “Bir sonraki haftaya kadar misafir kabul etmiyoruz!” diyerek kapıyı Alice’in yüzüne kapattı.

Alice uzun bir süre boşu boşuna kapıyı çalmaya devam etti. En sonunda bir ağacın altında oturmakta olan çok yaşlı bir Kurbağa yerinden kalkıp ağır adımlarla Alice’in yanına geldi; parlak sarı bir kıyafeti ve kocaman çizmeleri vardı.

“Şimdi ne istiyorsun?” diye sordu Kurbağa derinden gelen bir sesle boğuk bir şekilde fısıldayarak.

Alice kabahat bulabileceği birilerini arıyordu. Arkasına dönerek, “Kapıya cevap verecek görevli nerede?” diye başladı konuşmaya öfkeyle.

“Hangi kapıya?” diye sordu Kurbağa.

Kurbağa’nın sözcükleri uzata uzata konuşması Alice’i çileden çıkarmıştı. “Bu kapıya, tabii ki!” dedi.

Kurbağa bir süre boş gözlerle kapıya baktı; sonra kapının daha yakınına giderek sanki boyasının çıkıp çıkmadığını anlamak için başparmağını kapıya sürdü. Sonra Alice’e dönerek, “Kapıya cevap vermek için?” dedi. “Kapı ne soruyor ki?” O kadar boğuk bir sesle konuşuyordu ki Alice ne dediğini zar zor anlıyordu.

“Ne demek istediğinizi anlamadım,” dedi.

“Aynı dilden konuşuyoruz, herhalde,” diye devam etti Kurbağa. “Yoksa sağır mısın? Kapı sana ne sordu?”

“Hiçbir şey!” dedi Alice sabırsızca. “Kapıya vuruyordum!”

“Bunu yapmaman gerekir— Bunu yapmaman gerekir—” diye homurdandı Kurbağa. “Onu kızdırırsın.” Sonra gidip kapıya büyük çizmeleriyle bir tekme indirdi. “Bırakırsan vurmayı ona,” dedi nefes nefese, ağacın altına topallayarak dönerken, “bırakır seni içeri o da.”

Tam bu esnada kapı hızla açıldı ve tiz bir sesle söylenen bir şarkı duyuldu:

“Seslendi Alice Ayna dünyası sakinlerine

‘Başımda tacım, asam elimde

Davet ederim tüm Ayna yaratıklarını şölene

Yiyip için Kızıl Kraliçe, Beyaz Kraliçe ve benimle”

Ardından yüzlerce sesin eşlik ettiği koro duyuldu:

“Bardakları doldurun ağzına kadar,

Masaya koyun ekmekle mantar

Kahveye kedi batır çaya fare

Selamla Kraliçe Alice’i üç kez otuz kere!”

Sonra alkış ve tezahürat sesleri birbirine karıştı. Alice “üç kere otuz doksan eder,” diye düşündü. “Bunun hesabını kim yapıyor ki?”

Bir süre sessizlik oldu, sonra aynı tiz ses başka bir kıta söylemeye başladı.

“Alice dedi ‘Ayna ahalisi yaklaşın!’

Beni görmek için yamacıma toplanın

Ne mutlu size yiyip içtiniz yine,

Kızıl Kraliçe, Beyaz Kraliçe ve benimle birlikte!”

Sonra tekrar koro başladı:

“Bardakları doldurun şeker pekmezi ve mürekkeple,

Daha iyisi var mı ki memlekette:

Şıraya kum serp, şarabı batır yüne—

Selamla Kraliçe Alice’i dokuz kez doksan kere!”

“Dokuz kez doksan!” diye tekrarladı Alice umutsuzluğa kapılarak, “ama bu kadar çok sayı çarpılmaz ki! Bir an önce içeri gireyim—” Alice içeri girince derin bir sessizlik oldu.

Alice endişeli gözlerle masanın etrafındakileri inceledi. Geniş salonda ilerlerken her türden elliye yakın konuk olduğunu gördü; bazıları hayvan bazıları kuştı, aralarında tek tük çiçek de vardı.

“Davet etmeme gerek kalmadan gelmelerine sevindim,” diye düşündü: “Kimleri davet etmem gerektiğini asla bilemezdim!”

Masanın başında üç tane sandalye vardı; Kızıl Kraliçe ve Beyaz Kraliçe çoktan yerini almıştı; ama ortadaki sandalye boştu. Alice ortadaki sandalyeye oturdu; sessizlik sinirlerini bozmaya başladığı için birilerinin konuşmaya başlaması için can atıyordu.

En sonunda Kızıl Kraliçe konuşmaya başladı. “Çorbayla balığı kaçırdın,” dedikten sonra “Budu getirin!” diye emir verdi. Garsonlar Alice’in önüne bir kuzu budu koydular. Alice biraz tedirgin bir şekilde önündeki kuzu buduna baktı. Daha önce hiç but kesmek zorunda kalmamıştı.

“Süzüm süzüm süzölüyorsun; izin verirsen seni kuzu buduyla tanıştırayım,” dedi Kızıl Kraliçe. “Alice, bu kuzu budu; kuzu budu, bu Alice.” Kuzu budu ayağa kalkıp Alice’i selamladı; Alice de karşılık olarak onu selamladı. Korksa mı gülse mi bilemiyordu.

“Size de bir dilim keseyim mi?” dedi çatal bıçağı aldıktan sonra iki kraliçeye de dönerek.

“Kesinlikle istemem,” dedi Kızıl Kraliçe kendinden emin bir ses tonuyla: Tanıştığınız birini kesmek çok ayıptır. Budu götürün!” Garsonlar budu götürüp genişçe bir kase içindeki üzümlü keki getirdi.

“Lütfen beni kekle de tanıştırmayın,” dedi Alice hemen, “yoksa hiçbir şey yiyemeden sofradan kalkacağız. Size de biraz vereyim mi?”

Kızıl Kraliçe yüzünü ekşitti ve homurdanarak “Kek, bu Alice; Alice, bu Kek. Keki masadan kaldırın hemen!” dedi ve garsonlar, Alice keke karşılık olarak selam bile veremedi keki masadan kaldırdı.

Alice, emirleri niye sadece Kızıl Kraliçe’nin verdiğini anlayamıyordu. Denemek için “Garson bey! Bana kekimi geri getirin!” diye bağırdı. Kek göz açıp kapayana kadar geri gelmişti. Kek o kadar büyüktü ki Alice bıçak kullanmak zorunda kaldığı için, daha önce but olayında olduğu gibi biraz utandı. Ama utangaçlığını bastırarak kekten kestiği dilimi Kızıl Kraliçe’ye uzattı.

“Bu ne küstahlık!” dedi Kek. “Ben senden bir dilim kessem nasıl olurdu, seni canavar seni!”

Kalın ve içli bir sesi vardı kekin. Alice cevap olarak ne diyeceğini bilemedi; sadece oturup şaşkınlık içinde Kek’e bakakaldı.

“Bir şey söyle,” dedi Kızıl Kraliçe. “Kek’e cevabını veremeyecek misin?”

“Bugün bana o kadar çok şiir okundu, o kadar çok şarkı söylendi ki,” diye başladı konuşmaya Alice. Daha konuşmak için dudaklarını araladığı anda derin bir sessizlik olmuş, bütün gözler ona kilitlenmişti ve bu durum Alice’i biraz ürkütmüştü. “Bu çok ama çok tuhaf, tüm şiirlerin bir şekilde balıklar ile ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım. Niye buradaki herkesin bu kadar çok balık sevdiğini biliyor musunuz?”

Bunu Kızıl Kraliçe’ye sormuştu. Kızıl Kraliçe ise bu soruya cevap vermek yerine başka bir soru sordu. “Balık demişken,” dedi çok ağır ve ciddi bir şekilde. Alice’in kulağına eğilerek, “Beyaz Kraliçe Majesteleri balıklar hakkında eğlenceli bir bilmece biliyor. Söylesin mi?”

“Kızıl Kraliçe Majesteleri büyük incelik göstererek bunu dile getirdiler,” dedi Beyaz Kraliçe Alice’in diğer kulağına fısıldayarak. Sesi bir güvercinin

ötüşüne benziyordu. “Çok büyük bir onur olur benim için. Söyleyebilir miyim?”

“Lütfen söyleyin,” dedi Alice oldukça nazik bir şekilde.

Beyaz Kraliçe keyifli bir kahkaha atarak, Alice’in yanağını okşadı. Sonra bilmeceyi söylemeye başladı:

“İlk önce balığı yakala”

Bu çok kolay, düşer şimdi ağıma

“Sonra balığı satın al pazardan”

Bu çok kolay, bir lira artar fazladan

“Şimdi balığı at fırına!”

Bu çok kolay, kızarır nar gibi anında

“Artık balığı koy tabağa!”

Bu çok kolay, balık zaten tabakta.

“Önüme koy da yiyeyim!”

Bu çok kolay, merak etmeyesin.

“Şimdi üstündeki kapağı çek!”

İşte bu çok zor, orası gerçek!

Sanki tutkalla yapıştırmışlar kapağı tabağa—

Balık da duruyor ikisinin arasında

Hangisi daha kolay söyle şimdi,

Kapağı açmak mı, bilmeceyi çözmek mi?”

“Biraz düşün sonra tahmin et,” dedi Kızıl Kraliçe. “Bu arada, biz de senin sağlığına içelim, Kraliçe Alice’in sağlığına!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Diğer tüm misafirler de hemen içmeye başladılar. Yalnız herkes kendine özgü şekillerde içeceklerini içiyordu: bazıları kadehlerini başlarının üzerinde ters tutup başından akanları içiyor -bazıları sürahileri

devirip, masanın kenarlarından dökülen şarabı içmeye çalışıyordu- aralarından üçü ise (bunlar kanguruya benziyordu) rosto tabağına gömülmüş şapırdata şapırdata etin sosunu yalıyordu. “Tıpkı çamurda debelenen domuzlar gibi!” diye düşündü Alice.

“Kraliçelere yakışır bir konuşma yapacaksan teşekkür etmeyi unutmaman gerekir,” dedi Kızıl Kraliçe Alice’e, kaşlarını çatarak.

“Biz seni destekleriz,” diye fısıldadı Beyaz Kraliçe. Alice kraliçelerin tavsiyesi üzerine teşekkür etmek için ayağa kalktı ama biraz korkmuştu.

“Çok teşekkür ederim,” diye fısıldadı Beyaz Kraliçe’ye cevaben, “ama desteğiniz olmadan da bunu başarabilirim.”

“O kadar kolay sanma,” dedi Kızıl Kraliçe kendinden emin bir ses tonuyla.

Alice, elinden geldiği kadar kibar bir şekilde teşekkürlerini sunmaya hazırlandı.

(“Beni her iki yandan o kadar sıkıştırdılar ki!” diye dert yandı sonraları Alice, ablasına adına düzenlenen şöleni anlatırken. “portakal misali sıkılıyorum zannettim.”)

Alice konuşmasını yaparken olduğu ayakta duramıyordu bile! İki kraliçe de her iki yandan Alice’i sıkıştırarak neredeyse ayaklarını yerden kesmişti: “Size teşekkürlerimi iletmek için ayağa kalktım—” diye başladı konuşmasına. Aslında ayağa kalkmak bir yana, birkaç santim havalanmıştı bile. Sonra masanın kenarlarına tutunarak kendini aşağı çekmeyi başardı.

“Dikkat et!” diye bağırdı Beyaz Kraliçe her iki eliyle Alice’in saçlarından tutarak. “Bir şeyler oluyor!”

Hemen sonra (Alice’in daha sonradan anlattığına göre) bir anda bir sürü şey oldu. Bütün şamdanlar tavana kadar yükseldi; sanki ucunda havai fişek bulunan sazlar ortalığı kaplamıştı. Şişeler bir çift tabak aldıktan

sonra tabaklardan kanat, çatallardan bacak yaparak oraya buraya kanat çırpmaya başladılar. “Tıpkı kuşlara benziyorlardı,” diye düşündü Alice, o anki karmaşada akıl sağlığını korumaya çalışarak.

Tam bu esnada yanında boğuk bir kahkaha duydu ve Beyaz Kraliçe’ye neler olduğunu anlamak için yanına döndü; Beyaz Kraliçe’nin yerinde Kuzu budu oturmaktaydı. “Buradayım!” diye bağırdı bir ses çorba kasesinin içinden. Alice tekrar dönüp baktığında sırtıtmakta olan Kraliçe’nin ablak sevimli yüzünü kasesin içinde gördü. Hemen sonra Kraliçe’nin yüzü çorbaya karışarak kayboldu.

Kaybedecek vakit yoktu. Misafirlerden bazıları tabaklara uzanmıştı, Alice’e doğru yaklaşmakta olan çorba kasesi yolundan çekilmesi için elleriyle işaret yapmaktaydı.

“Buna daha fazla dayanamayacağım!” diye bağırdı Alice. Masanın üzerine zıplayıp iki eliyle de masa örtüsünü kavradı; örtüyü çektiği gibi bütün tabaklar, bardaklar, misafirler ve şamdanlar büyük bir şangırtıyla yere yığıldı.

“Sana gelince,” diye devam etti Alice Kızıl Kraliçe’ye. Olanların sorumlusu olarak gördüğü Kızıl Kraliçe’ye oldukça kızmıştı. Ancak Kızıl Kraliçe artık yanında değildi. Birden küçük bir bez bebeğin boyuna inmiş, arkasından sürüklenen şalının etrafında neşeyle koşturuyordu.

Bir başka zaman olsa Alice bu duruma çok şaşırırdı; ama o anki kargaşanın içinde şaşırmaya hali mi kalmıştı? “Sana gelince,” diye tekrar etti. Masanın üzerinde aniden beliren şişenin üzerinden atlamaya çalışan çalışan küçük yaratığı tutarak, “seni silkeleyip küçük bir kediciğe dönüştüreceğim.”

Bölüm X: Silkeleme

Alice konuşurken Kızıl Kraliçe'yi masanın üzerinden alıp tüm gücüyle ileri geri silkelemeye başladı.

Kızıl Kraliçe hiç tepki göstermedi; yüzü giderek küçüldü, gözleri büyüyerek yeşil rengini aldı. Alice durmadan silkelemeye devam ediyordu. Kraliçe kıaldı, tombullaştı, daha yumuşak ve yuvarlak bir hal almaya başladı.

Bölüm XI: Uyanış

Kızıl Kraliçe artık küçük bir kedi yavrusuna dönüşmüştü.

Bölüm XII: Rühayı Kim Gördü?

“Siz majesteleri bu kadar yüksek sesle mırlamamalısınız,” dedi Alice gözlerini ovuştururken. Kedi yavrusuyla saygılı ama biraz da sert bir ses tonuyla konuşuyordu. “Beni öyle güzel bir rüyadan uyandırdın ki! Sen de benimle birlikte Ayna dünyasının içindeydin Kedicik, biliyor muydun?”

Ah, şu kedi yavrularının öyle kötü bir huyu vardır ki (Alice’in bir keresinde söylediği üzere) onlara ne söylerseniz söyleyin sadece mırıldarlar “Eğer ‘evet’ demek için mırıldayıp ‘hayır’ demek için miyavlasalar ya da bu tarz bir kuralları olsa,” demişti, “birisi kedilerle pekala konuşabilir! Ancak devamlı aynı şeyi söyleyen biriyle nasıl konuşabilirsiniz ki?”

Kedicik yine sadece mırıldamakla yetinmişti; tabii bu durumda “evet” mi “hayır” mı dediğini anlamak mümkün olmuyordu.

Alice Kızıl Kraliçe'yi bulana kadar masanın üzerindeki satranç taşlarını karıştırdı: sonra şöminenin önündeki kilime oturarak Kızıl Kraliçe'yi Kediciğin karşısına koydu. “Şimdi, Kediciğ!” diye bağırdı ellerini neşe içinde çırparak. “Kızıl Kraliçe olduğunu itiraf et!”

(“Ama Kediciğ Kızıl Kraliçe'ye bakmadı bile,” dedi daha sonra yaşadıklarını ablasına anlatırken; “başını çevirip onu görmezden geldi; sanki kendinden utanır gibiydi. Bence kesinlikle Kızıl Kraliçe'ydi.”)

“Biraz daha dik otur, tatlım!” diye bağırdı Alice neşe dolu bir kahkahanın ardından. “Sonra mıııldamak istediğinde öne eğilerek selam ver. Zamandan kazanırsın, hatırladın mı?” Sonra Kediciğ'i yerden kaldırarak suratına küçük bir öpücük kondurdu, “Kızıl Kraliçe olmanın şerefine.”

“Kartanesi, canım kediciğim!” dedi omzunun üstünden Beyaz Kediciğ'e bakarak, zavallılığın temizliği bitmemişti. “Dinah'ın elinden kurtulmak ne mümkün, değil mi Beyaz Kraliçe, majesteleri? Herhalde bu sebepten ötürü rüyamda o kadar perişan görünüyordunuz! Dinah, Beyaz Kraliçe'yi temizlediğinin farkında mısınız? Saygıda kusur etme sakın!”

“Acaba rüyamda Dinah kime dönüşmüş olabilir?” diye gevezelik etmeye devam etti Alice. Bir dirseğini kilime dayayarak başını ellerinin arasına aldı ve iki küçük kediciği izlemeye başladı.

“Söyle bakayım Dinah, Yumurta Kafa mı oldun? Sanırım öyleydin. Ama yine de sakın bu söylediklerimi arkadaşlarına söyleme; çünkü pek emin değilim.”

“Bu arada, eğer gerçekten rüyamda yanımda olsaydın, bir şey çok hoşuna giderdi, orası kesin! Bir sürü şiir okundu, şarkılar söylendi; hepsi de balıklar üzerine. Yarın size şiir şöleni düzenleyeceğim. Siz kahvaltınızı ederken, ben ‘Denizayısı ve Marangoz’ u okuyacağım size. İstiridyelerin hatırına dinlersiniz artık.

“Şimdi Kedcik, acaba bu rüyayı kim gördü? Bu çok ciddi bir soru, tatlım, sanki daha bu sabah temizlenen sen değilmişsin gibi patini öyle yalayıp durma! Anladığım kadarıyla Kedcik, ya Kızıl Kral görüyordu rüyayı ya da rüya benim rüyamdı. Ya o benim rüyamın bir parçasıydı; ya da ben onun rüyasının bir parçasıyım. Rüyayı gören Kızıl Kral mıydı, sence Kedcik? Rüyamda onun eşi sen olduğuna göre, bunu senin bilmen gerekir. Ah, Kedcik, lütfen bana yardım et! Bırak sonra oynarsın patinle!” Ancak yaramaz Kedcik diğer patisiyle oynamaya devam ederek Alice’e hiç aldırış etmedi.

Peki, sizce rüyayı gören kimdi?

İlerleriz sandalla güneşli gökyüzünün altında

Dümen kırarız hülyalara

Bir Temmuz akşamı usulca

Üç çocuk bekler karşımda

Cin gibi bakıp dinlerler merakla

Masal diye yalvarırlar bana

Güneş çekilir inzivaya günler günleri kovaladıkça
Akisler kaybolup anılar solunca
Sonbahar rüzgarları Temmuz'u kovaladı zannımca
Yine de Alice gelir gözümün önüne
Gezer bulutların gölgesinde
Uyanık gözler onu göremese de
Ama çocuklar gözlerini fal taşı gibi açıp,
dinlerler beni can kulağıyla
Toplaşırlar etrafıma
Masal diye yalvarırlar bana
Harikalar diyarında yaşarken
Günler geçer hayal kurarken
Yaz bitiverir düşlere dalmışken
Yazlar sona erse de hayal ederler
İlerleriz nehir boyunca
Güneşin altın okları vurur suya
Hayat nedir ki eğer değilse bir rüya?

“Aynanın İçinden” İsimli Esere Dair:

Carroll bu eseri satranç oyunundan esinlenerek yazmıştır. Bu bölümdeki karakterlerden her biri birer satranç taşını simgelerken, masalın bölümleri satranç oyunundaki hamlelerle özdeşleşmektedir. Ancak masal içerisindeki karakterlerin isimleri, özgün metne sadık kalınarak değiştirilmemiştir ve satranç taşlarındaki karşılıkları kullanılmamıştır. Bu eser, “Alice Harikalar Diyarında” isimli eserin devamı niteliğini taşımakta olduğundan, öncülüne ait atıflar içermektedir.

Bölüm : Peruklu Arı

... Tam derenin üstünden atlayacaktı ki hemen geride bıraktığı ormandan derin bir iç çekiş sesi duydu.

“Orada çok mutsuz biri olmalı,” diye düşündü. Sorunun ne olduğunu anlamak için arkasına, yani ormana doğru endişeli gözlerle baktı. Yaşlı bir adama benzeyen bir yaratık (sadece yüzü bir arının yüzüne benziyordu) bir ağaca sırtını vermiş oturmaktaydı. Sanki hava çok soğukmuş gibi zangır zangır titriyor, iki büklüm oturuyordu.

“Ona bir faydamın dokunacağını zannetmiyorum,” diye düşündü Alice tam dereden atlayacakken; “ama ne derdinin olduğunu sorsam iyi olur,” dedi bu sefer tam derenin kenarına gelmişken. “Eğer şimdi atlarsam her şey değişir; ben de ona yardımcı olamam.”

İstemeye istemeye Arı’nın yanına gitti; Kraliçe olduğu için kendini pek bir huzursuz hissediyordu.

“Ah, yaşlı kemiklerim, ah yaşlı kemiklerim!” diye söyleniyordu Arı Alice yanına vardığında.

“Romatizma, sanırım,” dedi Alice kendi kendine. Öne doğru eğilip kibarca, “Umarım çok ağrınız yoktur?” dedi.

Arı omuzlarını silkeleyerek başını çevirdi. “Ah, ne dertli başım varmış.” dedi kendi kendine.

“Sizin için bir şey yapabilir miyim?” diye konuşmaya devam etti Alice. “Burada üşümüyor musunuz?”

“Bir de konuşmaya devam ediyor!” dedi Arı huysuzlanarak. “Dert üstüne dert. Bu çocuk da nereden çıktı şimdi?”

Alice Arı’nın bu sözlerinden biraz alındı. Yanından ayrılmak için birkaç adım atmıştı ki “Belki ağrıdan dolayı bu kadar öfkeliyim,” diye düşündü ve şansını bir kez daha denemeye karar verdi.

“Yardım etmeme izin vererseniz, sizi ağacın diğer tarafa geçirmek isterim. Orada rüzgarın soğuşundan korunmuş olursunuz.”

Arı kolundan tuttuğu Alice’e ağacın diğer tarafına geçmesine yardım etmesi için izin verdi. Yeniden oturduğunda “Dert üstüne dert! Beni yalnız bıraksan ölür müsün?” diye söylenmeye devam etti.

“Size şundan biraz haber okumamı ister misiniz?” diye konuşmaya devam etti Alice Arı’nın ayağının dibinde duran gazeteyi yerden alarak.

“Okumayı biliyorsan oku tabii,” dedi Arı somurtarak. “Sana mani olan mı var?”

Alice Arı’nın yanına oturduktan sonra gazeteyi dizlerinin üstüne yayarak açtı ve okumaya başladı: “Son gelişmeler. Keşif Ekibi Kiler’e düzenlediği bir başka gezide çok iyi durumda beş yeni küp şeker buldu. Geri dönüş yolunda...”

“Toz şeker bulamamışlar mı?” diye lafa girdi Arı.

Alice hemen haberin ayrıntılarına göz atarak “Hayır, toz şeker hakkında bilgi yok.” dedi.

“Toz şeker yokmuş!” diye homurdandı Arı. “Pabucumun keşif ekibi!”

“Geri dönüş yolunda,” diye okumaya devam etti Alice, “bir şeker pekmezi gölüyle karşılaştılar. Gölün kıyıları mavi ve beyaz renkleriyle aynı bir porseleni andırıyordu. Pekmezin tadına bakarken üzücü bir kaza yaşandı: ekipten iki kişi pekmeze batarak dibi boyladı—”

“Ne oldu?” diye sordu Arı oldukça meraklanarak.

“Di-bi boy-la-dı,” diye tekrarladı Alice kelimeyi hecelere bölerek.

“O da nasıl kelime öyle!” dedi Arı.

“Gazetede öyle yazıyor ama,” dedi Alice biraz utanarak.

“Okumayı bırak artık!” dedi Arı sinirle başını diğer tarafa çevirerek.

Alice gazeteyi yere bıraktı. “Korkarım, pek iyi değilsiniz!” dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Sizin için yapabileceğim hiç mi bir şey yok?”

“Hepsi peruk yüzünden” dedi Arı. Biraz daha sakinleşmişe benziyordu.

“Peruk yüzünden mi?” diye tekrarladı Alice. Arı’nın öfkesinin giderek azaldığını görünce keyfi yerine geldi.

“Senin de benimki gibi bir peruğun olsaydı sen de öfkeli olurdun,” diye devam etti konuşmaya Arı. “Peruğumla dalga geçip beni üzüyorlar. Sonra ben de sinirleniyorum. Sonra üşüyorum. Bir ağacın altına sığmıyorum. Sarı bir mendil alıp şu anda olduğu gibi yüzüme bağlıyorum.”

Alice şefkatle Arı’ya baktı. “Mendili yüze bağlamak özellikle dış ağrısına iyi gelir,” dedi.

“Kendini beğenmişliğin bir başka ifadesi,” dedi Arı.

Alice Arı’nın tam olarak ne demek istediğini anlayamadı. “O da bir tür dış ağrısı mı?” diye sordu.

Arı biraz düşündü. “Hayır,” dedi; “başına mendil bağlayınca başın dimdik durur, boynunu hiç eğmezsin ya.”

“Boyun tutulması demek istiyorsunuz,” dedi Alice.

“O ismi de yeni icat ettiler. Benim zamanında kendini beğenmişlik derlerdi ona.”

“Kendini beğenmişlik bir hastalık türü değil ki,” dedi Alice.

“Öyle, öyle,” dedi Arı; “başına gelince anlarsın. Eğer o hastalığa yakalanırsan yüzünü sarı bir mendille bağla hemen, bir şeyciğin kalmaz.

Konuşurken yüzündeki mendili çözdü. Alice şaşkın bir ifadeyle Arı’nın peruğuna bakıyordu. Peruk da tıpkı mendil gibi parlak sarı renkteydi ve karman çorman görünüyordu. “Bir tarağınız varsa,” dedi Alice, “peruğunuza daha derli toplu bir model verebilirsiniz.”

“Sen de bir arısın, demek?” dedi Arı Alice’e meraklı gözlerle bakarak. “Bal çanağın olduğuna göre! Çanakta çok balın var mı bari?”

“Çanak demedim,” diye hemen açıklamada bulundu Alice. “Saçınızı düzeltmek için tarak var mı diye sordum. Peruğunuz çok karışmış da.”

Onu neden takmaya başladığımı anlatayım sana,” dedi Arı. “Genç bir arıyken, bukle bukle saçlarım vardı—”

Alice’in aklına tuhaf bir fikir geldi. Her saat başı kendisine şiir okunduğundan ya da şarkı söylendiğinden Arı şiir okumazsa kendisi okuyacaktı.

“Lütfen şiir gibi kafiyeli bir şekilde anlatabilir misiniz?” diye ricada bulundu kibarca.

“Ben pek anlamam şiir okumaktan,” dedi Arı; “ama deneyeceğim; biraz bekle.” Bir süre düşündükten sonra anlatmaya başladı:

“Genç bir arıyken daha
Sallardım buklelerimi kıvrıra kıvrıra
‘Saçını kazıt’ dediler sonra
‘Peruk takacaksın anlasana’

*Onların tavsiyesine uydum uymasına
Ama beğenmediler beni sonra
Tarzımı bulmuşlar fena
Bunu söylerken hiç acımadılar bana
Peruk bana yakışmasa da
Yüzümü hiç açmasa da
Yapacak bir şey var mıydı daha
Buklelerim olmadan asla
Barışık olamadım hayatla
Artık yaşıma almış olsam da
Saç kalmasa da başımda
Peruğumu alıp dediler bir daha
O süprüntüyü ne kadar takacaksın daha
Benimle karşılaştıklarında
Arkamdan gülüp, 'domuz' derler bana
Yaparlar bu eziyeti bana
Peruğu onların sözüne uyup taksam da"*

"Başınıza gelenlere çok üzüldüm," dedi Alice içtenlikle: "eğer peruğunuza biraz şekil verirsek sizinle bir daha dalga geçmezler."

"Peruğun çok yakışmış," diye mırıldandı Anı Alice'e hayranlıkla bakarken. "Başına ne güzel oturmuş. Gerçi çenen pek kuvvetli değil galiba. Dişlerin kesiyor mu bari?"

Alice kahkahalar atarak gülmeye başlayacaktı ki aniden öksürür gibi yaparak kahkahalarını gizlemeye çalıştı. En sonunda ciddi bir ses tonuyla, "Dişlerim o kadar keskin ki istediğimi rahatlıkla yerim," dedi.

“O kadar küçük bir ağızla mı?” diye sordu Arı ikna olmayarak. “Eğer birisiyle dövüşüyor olsan dişlerinle boynundan tuttuğun gibi yere serebilir miydin onu?”

“Daha neler!,” dedi Alice.

“Çünkü ağzın çok küçük,” diye devam etti Arı. “Ama başının üstü çok güzel ve yuvarlak. Konuşurken kendi peruğunu çıkartıp bir elini Alice’e uzattı. Alice’ten de aynısını yapmasını beklese de Alice bunun ne anlama geldiğini bilmediği için Arı umduğunu bulamadı ve Alice’i eleştirmeye devam etti.

“Gözlerine gelince, ne kadar öndeler öyle. Eğer yeteri kadar birbirine yakın olsalardı iki yerine bir tane olsa da olurmuş.”

Alice görünüşü hakkında eleştirilmekten pek hoşlanmadı. Arı’nın artık iyileştigi ve giderek çenesinin düştüğüne ikna olunca onu orada gönül rahatlığıyla bırakabileceğini düşündü. “Artık gitmem gerekiyor,” dedi. “Hoşça kalın.”

“Güle güle ve teşekkürler,” dedi Arı da. Alice tepeden aşağı inerken, geri dönüp Arı’nın iyi hissetmesini sağladığı için kendini çok mutlu hissetti.

“Peruklu Arı” İsimli Bölüme Dair:

Bu bölüm yüz yılı aşkın süredir bulunamamış, ‘kayıp bölüm’ olarak nitelendirilmiştir. “Alice Harikalar Diyarında” ve “Aynanın İçinden” isimli eserlerdeki siyah beyaz ilüstras-yonlara imza atan John Tenniel’in tavsiyesi üzerine Carroll’ın bu bölümü “Aynanın İçinden” isimli eserinden çıkarttığı bilinmektedir. Tenniel, arkadaşı Carroll’a yazmış olduğu mektubunda bu bölümün ilgi çekici bir hikayesinin olmadığını, eseri kısaltmak istediği takdirde bu bölümü çıkartması gerektiğini belirtmiştir. Kayıp parça 3 Temmuz 1974

tarihinde Sotheby's'de düzenlenen bir müzayede de okuyucuların ilgisine sunulmuştur. Kayıp Parça'nın müzayedeye kim tarafından verildiği bilgisi gizlilik ilkesi uyarınca açıklanmamıştır.